

11e JAARGANG N° 52 — 11 MAART 1932

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 90.000 EXEMPLAREN

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.

N.Z. VOORBURG WAL 262

TEL. INT. 33170 GIRO 97946

MATA-HARI

Het leven van de beroemde spionne Mata-Hari, die in den wereldoorlog werd gefusilleerd en van Nederlandsche afkomst was, dient, na in tal van romans en vaak fantastische wijze te zijn bewerkt, thans als gegeven voor een nieuwe film der Metro-Goldwyn-Mayer. De titelrol wordt vervuld door de begaafde Greta Garbo.

Wekelijks vergadert het Dagelijksch Bestuur van het Nationaal-Crisis-Comité tot het bespreken van principiele besluiten, die het werk der verschillende afdelingen vordert. Maar ook in kleinere conferenties staan de bestuursleden met raad en daad hunne medewerkers in de bureaux geregeld bij. — Op onze opname, in eene bestuursvergadering gemaakt, herkent men onmiddellijk H. K. H. Prinses Juliana met aan hare linkerhand den voorzitter van het comité, jhr. S. van Citters, en den algemeen secretaris, mr. dr. K. J. Frederiks. Aan hare rechterhand zijn gezeten de ondervoorzitter mr. A. J. A. A. baron van Heemstra en vervolgens de penningmeester, mr. E. E. Menten. Achter H. K. H. staan de beide secretarissen, mr. P. A. L. van Ogtrop en dr. J. E. baron de Vos v. Steenwijk.

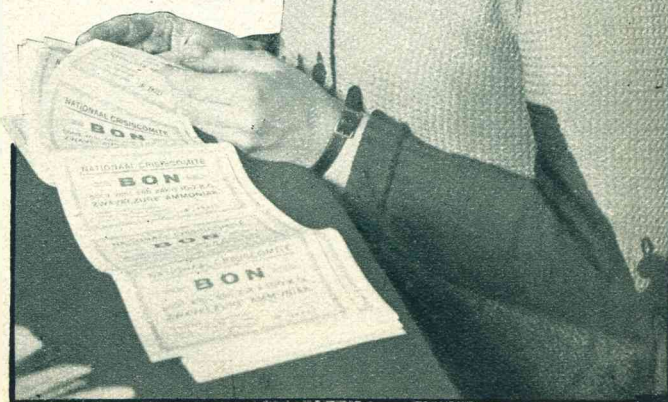

GIRONUMMER
186000

.... We zijn het eerst aangeland in een speciaal samengesteld bureautje, van waaruit in enkele dagen tijds 5.000.000 Kg. zwavelzure ammoniak onder de kleine land- en tuinbouwers werden gedistribueerd.

worden. 5000.000 Kg. zwavelzure ammoniak zijn er voor dit doel bij de Nederlandsche Staatsmijnen aangekocht en aan de hand van de gegevens der Landbouwtelling 1930 zijn zoo in enkele dagen tijds over alle in aanmerking komende gemeenten de noodige bons verspreid, waartegen de belanghebbenden de hun toekomende hoeveelheid verkrijgen kunnen van de plaatselijke crisiscomité's. Want de individuele steunverleening is namelijk zoo goed als geheel gelegd in de handen van de plaatselijke comité's, die er thans reeds in ongeveer 630 gemeenten zijn opgericht. (In eenige honderden andere gemeenten wordt oprichting van zulk een comité nog voorbereid of overwogen). Evenals het Nationaal Crisis-Comité moeten de plaatselijke zijn samengesteld uit vertegenwoordigers van

ie dezer dagen in de Residentie het Paleis aan den Kneuterdijk betreedt, zal daarin nauwelijks herkennen de vorstelijke pracht van de huizinge, door Koning Willem II bij voorkeur bewoond en in de twintiger jaren reeds met evenveel fijnen smaak als onbekrompen luxe door hem ingericht. Evenmin zal hij herinnerd worden aan de nog niet zoo lang verleden tijden, toen dit sierlijke gebouw diende als ambtswoning onzer ministers van buitenlandsche zaken, en bij de recepties en banketten de elegante stoeten van gala-uniformen en verfijnde costumes der buitenlandsche diplomaten zijn dremfels overschreden. En zeker zal hij meenen, dat in deze moeilijke jaren geen groote haast gemaakt wordt om het paleisje passend in te richten voor bewoning door onze Kroonprinses.

Het begint al dadelijk in de thans eenigszins kil aandoende, ongemeubelde hall; een paar boden in colbertjes aan een tafeltje, een groote, afschuwelijke kapstok vol wintersch-donkere jassen en hoeden, en vele vlotte schimmen, haastig zich reppend deur in, deur uit, bewijzen ons wel, dat er hier op het oogenblik iets anders gevonden wordt dan streng hofceremonieel, stralende feesten, of zelfs maar het comfort van een goed verzorgde woning.

De zalen van dit paleis zijn herschapen in de kantoren en bureaux van het Nationaal Crisis-Comité en al dadelijk is rondom ons voelbaar het gejaagde tempo van veel haastig werk.

„Bent u met die opname nu nog niet klaar?” hoort onze laconieke fotograaf dan ook al gauw ongeduldig vragen. „Zoo komt de kunstmeest nooit de deur uit!” We zijn toevallig 't eerst aangeland in een speciaal samengesteld bureautje, waar met man en macht gewerkt wordt om over het geheele land de kleine land- en tuinbouwers met spoed tegen eene minimale vergoeding te helpen aan den voor hun noodlijdende ondernemingen anders niet te betalen kunstmest, die in deze maanden verwerkt moet

land- en tuinbouw, handel en nijverheid, organisaties van werkgevers en werknemers, en verenigingen van armenzorg en weldadigheid. Een plaatselijk comité wordt bovendien slechts als zoodanig erkend, wanneer het zich verbindt, 10 pct. van de beschikbare middelen aan het N.C.C. af te dragen. Dit beginsel bedoelt, in de organisatie der steunverleening het saamhorigheidsgevoel van geheel het land tot uitdrukking te brengen. Daartegenover staat, dat aan plaatselijke comités van noodlijdende streken een grooter bedrag uit de kas van het N.C.C. kan worden uitgekeerd. Niet alleen in geld, doch ook in natura stelt het N.C.C. op aanvraag der plaatselijke comités bijdragen beschikbaar.

maatregelen en welke omvangrijke boekhouding al deze werkzaamheden meebrengen, en het is een verheffende gedachte, dat alle aan het N.C.C. verbonden krachten hun dagelijkschen nauwgezeten arbeid geheel (sommigen bijna geheel) belangeloos praesteeren.

Nog niet algemeen is bekend, welk een belangrijk aandeel H.K.H. Prinses Juliana heeft in de dagelijksche werkzaamheden van het door Haar

zamelingen, door de pers georganiseerd, afgezien nog van hetgeen deze aan de plaatselijke comités afdroeg. In de periodieke bijdragen der rekeninghouders van den postgirodienst, die de dagelijksche ontvangsten van den laatsten tijd weer in stijgende lijn brachten, hoopt men eene geregelde bron van inkomsten te hebben aangeboord, waarin een basis gevonden zou kunnen worden voor verderen arbeid. Ca. 3.550 rekeninghouders zegden reeds periodieken steun toe, hetgeen een maandelijksch inkomen van ca. f 7000.— beteekent. (Zij die deze gelegenheid lieten voorbijgaan, kunnen nog het benodigde formulier bij het N.C.C. bekomen.)

* * *

Maar daarnaast is de hulp noodig van ieder welkend en welwillend Nederlander. Want hoe dankbaar men ook zijn mag voor de sympathie en de medewerking, welke deze groote en doeltreffende steunactie allerwegen ondervond, — er zijn nog immer grotere bedragen noodig in de komende tijden, die althans in het dagelijksch leven nog weinig verbetering van belang zullen vertoonen kunnen

F. D'ALBEMARLE.

Behalve de boekhouding en de financiële zaken behandelt de financieel-commercieele afdeling ook den centralen aankoop van goederen, door de plaatselijke comités aan hun beschermelingen te verstrekken. De dagelijksche leiding dezer afdeling (ressorteerende onder den penningmeester) is toevertrouwd aan den heer K. Collette.

baar. Deze bijdragen in natura zijn grootendeels giften van Nederlandsche industrieelen, doch daarnaast heeft het N.C.C. ook bij onderscheidene Nederlandsche fabrieken bestellingen geplaatst.

Werd er door het N.C.C. totnogtoe ongeveer fl. 550.000.— ontvangen aan giften en bijdragen, daartegenover distribueerde het over de plaatselijke comités fl. 85.000.— in contanten; 100.000 stuks persturven; 1.100 ton kolen; 100.000 levensmiddelenbuns; 9600 pakketten levensmiddelen, 60.000 pakken kindermelk. Verder groote hoeveelheden peulvruchten, hemden, dekens, schoenen, klompen en voor pl.m. fl. 17.500.— aan kledingstukken en bonneterie.

Wat nog in kas bleef, moet den weerstand vormen voor het moment, waarop de plaatselijke comités in grooteren getale en in hoogere mate den bijstand van het N.C.C. gaan noodig hebben.

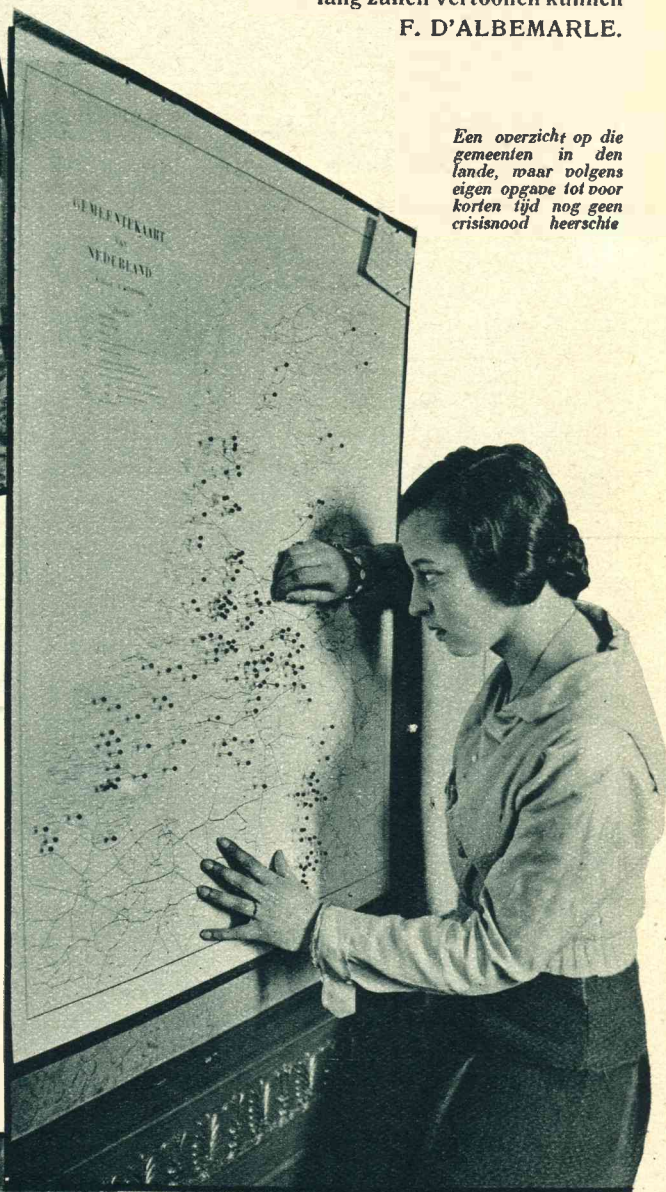
Naast deze algemeene steunverleening uit de eigen middelen van het N.C.C. en geheel los daarvan staat bovendien nog de verstrekking van schoeisel, kleding, dekking enz. aan werklozen, welke gefinancierd wordt uit de Rijksbijdrage van fl. 750.000.—, volgens regelen, door de regering gesteld. (f 130.000 werd hiervan reeds uitgekeerd). Deze Rijksbijdrage komt dus alleen ten goede aan de werklozen, terwijl de steun uit eigen middelen van het N.C.C. bedoeld is zoowel voor werklozen als voor andere slachtoffers der crisis, in wier nood door instellingen van weldadigheid of andere in de gemeenten werkende organisaties niet of niet voldoende kan worden voorzien.

Bij den aankoop door de plaatselijke comités van de hierboven bedoelde kolen, kleding, schoeisel, enz. is nog zeer belangrijk de bemiddeling van de commercieel-financieele afdeling van het N.C.C., die tegen uiterst geringe prijzen deze goederen inkoop van industrie en handel.

Men zal begrijpen, welk een uitgebreide correspondentie, welke omslachtige administratieve

geïnstalleerde Comité. Geruimen tijd nam zij in den beginne stipt elken dag van 9—12 en van 2—5 uur de plaats in van een ziek geworden medewerkster, en sedert dien blijft zij even punctueel dagelijks helpen op elke afdeling, waar zulks het noodigst blijkt. Men verklaarde ons, dat de uitmuntende geest, die er in de onderscheidene afdelingen heerscht, dan ook te danken is aan Haar goede voorbeeld en Haar tactvollen en prettigen omgang. Zij had o.a. een groot aandeel in het pousseeren der propaganda-zegels, die bruto fl. 5000.— in kas brachten.

Van de ingekomen giften is een bedrag van anderhalven ton te danken aan de in-

Een overzicht op die gemeenten in den lande, waar volgens eigen opgave tot voor korten tijd nog geen crisissnood heerschte

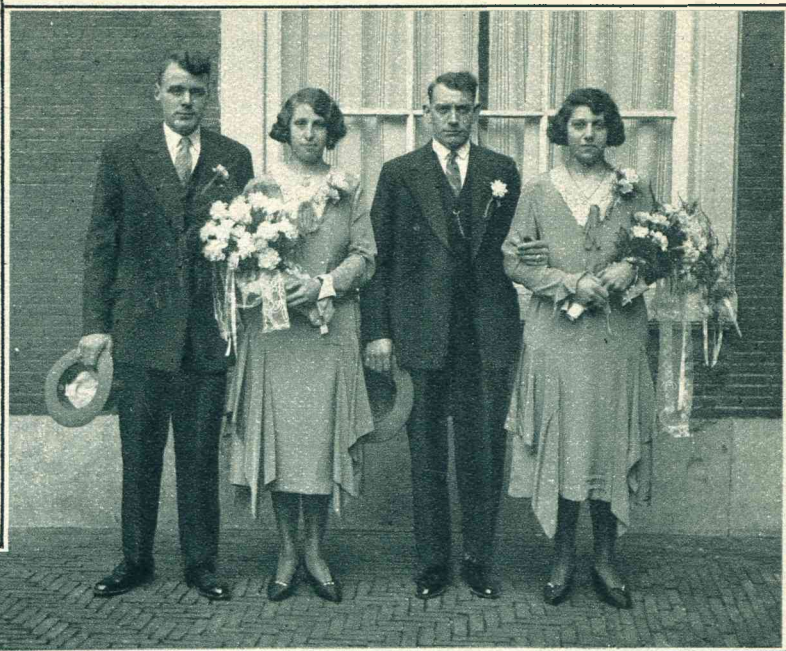

Het contact met de plaatselijke Crisis-Comités of met de burgemeesters wordt onderhouden door eene uitgebreide afdeling onder leiding van mr. A. F. Pos, welke tevens de oprichting en samenstelling van dergelijke comités en hunne aanvragen om steun behandelt.

De wereldberoemde violist Jascha Heifetz zal, onder auspiciën van het concertbureau Dr. de Koos, Maandag a.s. optreden in de groote zaal van het Concertgebouw.

Een zeldzaamheid; een dubbel tweelingen-huwelijk. De gebroeders Lichtvoet, tweelingen, werden deze week in den echt verbonden met de tweelingzusters Toele.

Nieuws uit de hoofdstad

Het echtpaar A. Mooi-Annert Timmersteeg 5, Den Helder, viert 16 Maart zijn gouden bruiloft.

In het A.M.V.J. gebouw is door wethouder Polak een tentoonstelling geopend van „anti-oorlogsschilderijen” van den heer W. v. Schaik. Een der inzendingen.

Het groote probleem. De ijverige Stads-Reinigingsdienst heeft onze stad voorzien van sierlijke bakken waar men papier, schillen e.a. in kan werpen. Maar geen vuilnis. Maar wie zal uitmaken wat daartoe behoort? De dingen zullen toch niet alleen bedoeld zijn om „verloopen” overstapjes in te deponeren?

De Vereeniging Zuigelingen-inrichting en Kinderhuis aan de Plantage Midlaan bestaat 25 jaar. Een kijkje in de baby-kamer.

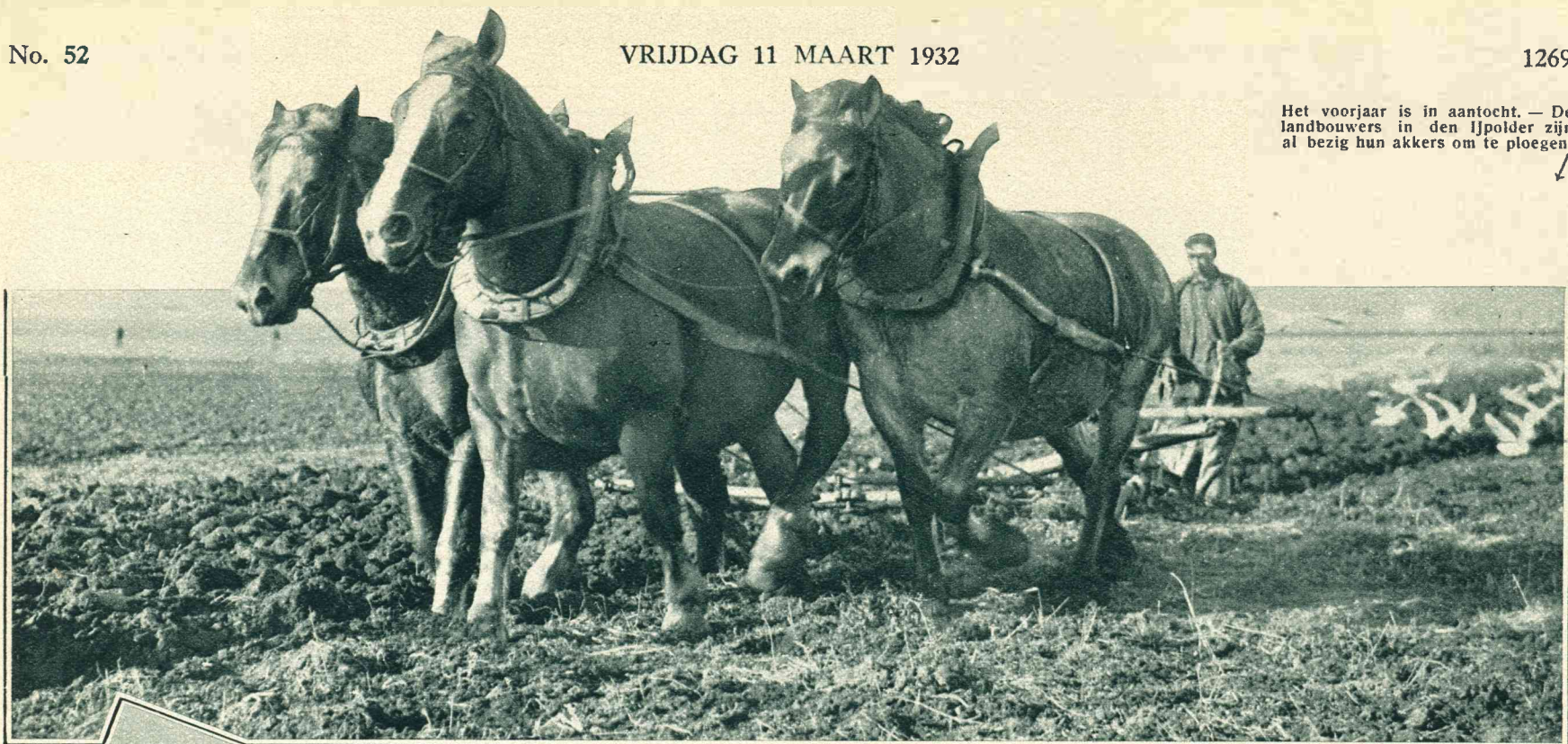

MEDEDELING VOOR ONZE KWARTAAL-ABONNÉ'S

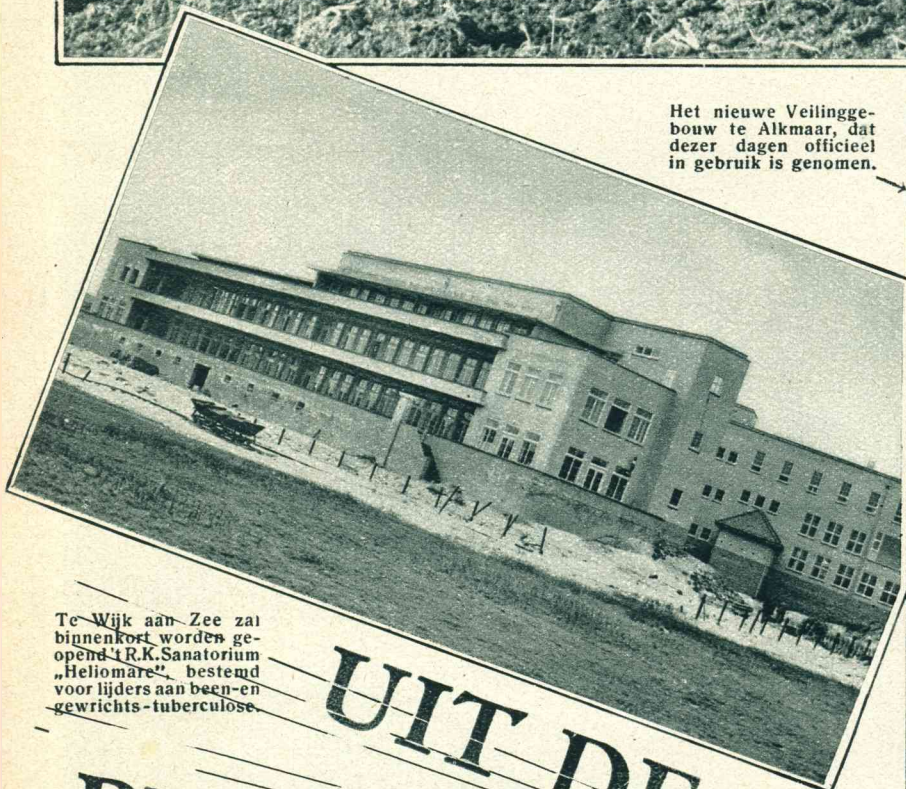
Met dit nummer 52 eindigt weder een kwartaal; het volgende kwartaal loopt van No. 1 t.m. 13. De abonnementskwitanties zullen over enkele weken worden gepresenteerd, terwijl de abonné's, die per giro betalen, beleefd verzocht worden, opdracht tot overschrijving te geven.

DE ADMINISTRATIE

Het voorjaar is in aantocht. — De landbouwers in den IJpolder zijn al bezig hun akkers om te ploegen.

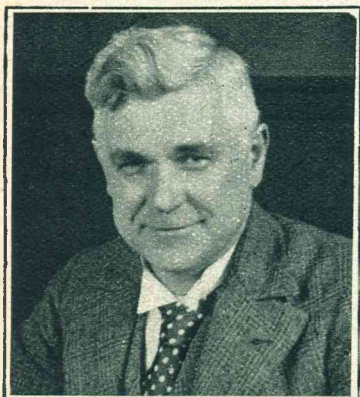

Het nieuwe Veilinggebouw te Alkmaar, dat dezer dagen officieel in gebruik is genomen.

Te Wijk aan Zee zal binnenkort worden geopend 't R.K. Sanatorium „Heliomare“, bestemd voor lijders aan been- en gewrichts-tuberculose.

UIT DE PROVINCIE

De Amsterdamsche Hengelaarsclub „Door Vriendschap saamgebracht“ hield een wedstrijd bij Baambrugge. 't Signaal voor den „aanval“ wordt geblazen.

De heer H. van Benthem viert 15 Maart a.s. zijn zilveren jubileum als gemeentesecretaris van Heemskerk

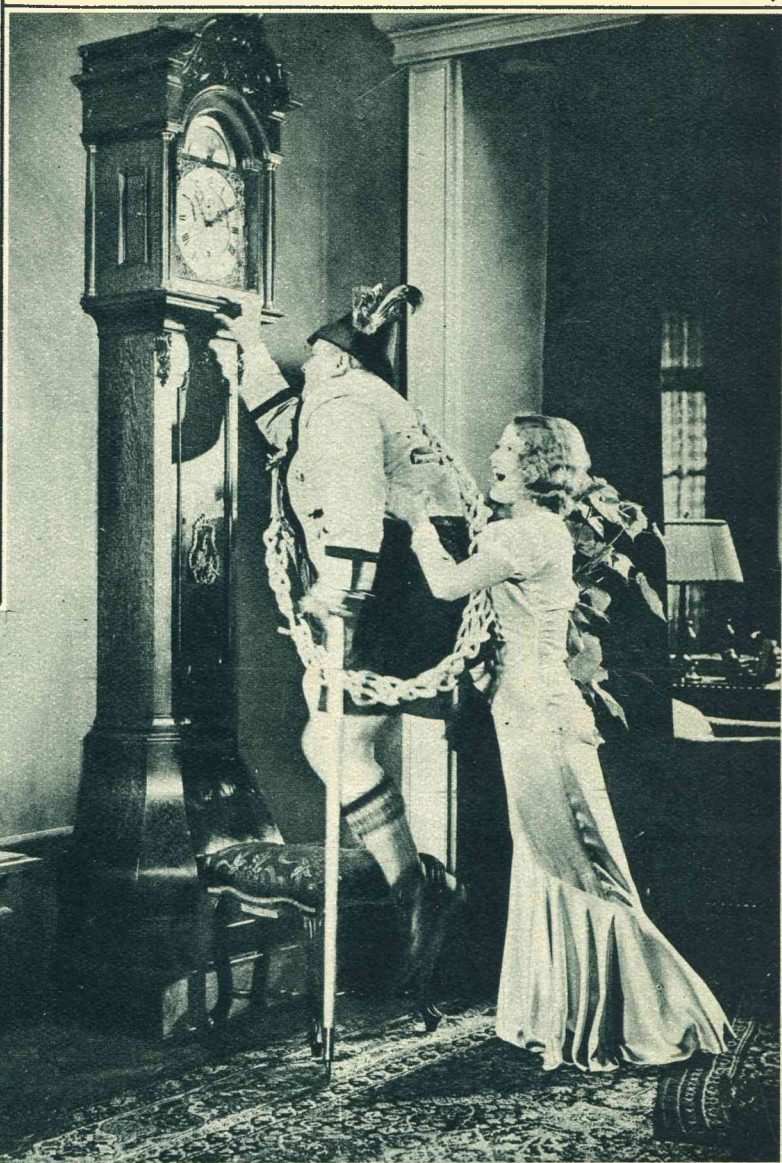
De heer A. J. Robbers te Alkmaar herdenkt 12 Maart den dag, waarop hij voor 25 jaar in dienst trad van de N.V. Noord-Hollandsch Landbouw crediet te Alkmaar.

Op de bergweide.

De vader oefent zich in het „bergenbeklimmen“ met behulp van een stoel, de klok en zijn dochter.

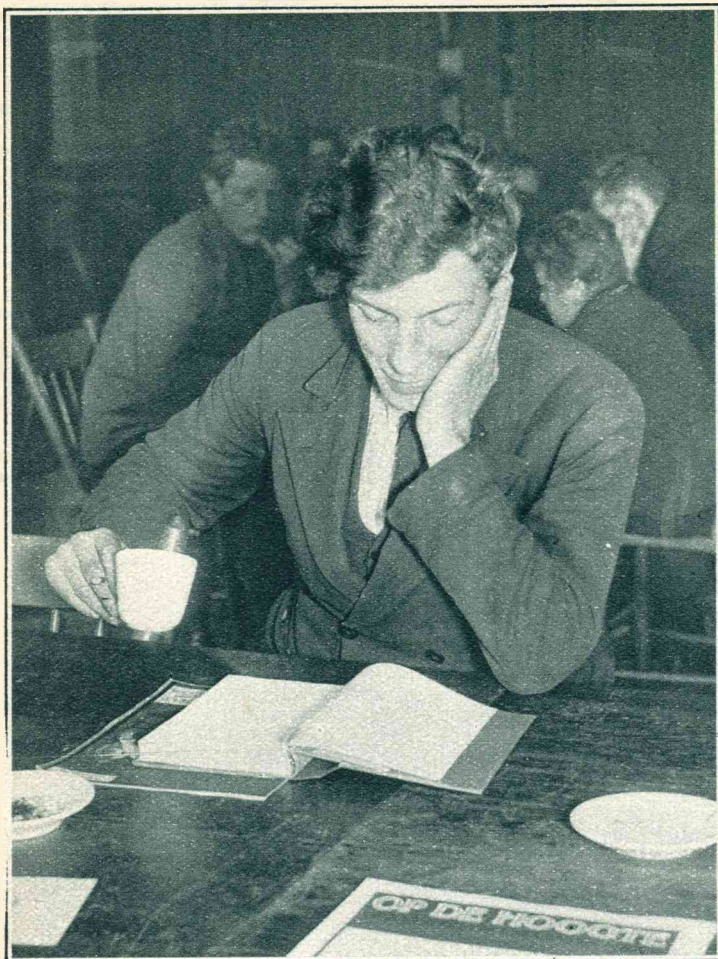
Trude Berliner
en Otto Walburg.

DE HOOGTOURIST

Het voornaamste deel van deze film speelt zich af in het bergte, in de omgeving van de Vernaghütte op den Guslar en Vernagtferner. Duitsche en Oostenrijksche Alpenvereeningen verleenden haar medewerking en daaraan is het dan ook te danken dat aan de geschiedenis een fraai „relief“ werd gegeven, dat zij oorspronkelijk niet heeft. Immers het geval zelf is gebaseerd op verwikkelingen, die ontstaan zijn door de escapades van een man, die z.g. vakantie gaat nemen in de bergen, doch in werkelijkheid zijn tijd in een stad verfuift. Hij schrijft schoone brieven over de bergen aan zijn vrouw, doch heeft deze woordelijk uit een roman overgepend. Als dan de lieve echtgenoot die brieven in boekvorm gaat uitgeven en die geniale gedachte aan haar man zal komen mededeelen dan is daarmee tevens de serie moeilijkheden geopend. De UFA brengt de film binnenkort uit en stelt zich van het succes zeer veel voor, daar de film werd vervaardigd naar het gelijknamige toneelstuk van Kraatz en Neal, dat eveneens warm ontvangen werd.

Erika Glässner en Maria Solveg als de moeder en de dochter, welke laatste geen toestemming kan verkrijgen met den man harer keuze te trouwen, totdat blijkt, dat deze de oorspronkelijke schrijver van het „bergen“-boek is.

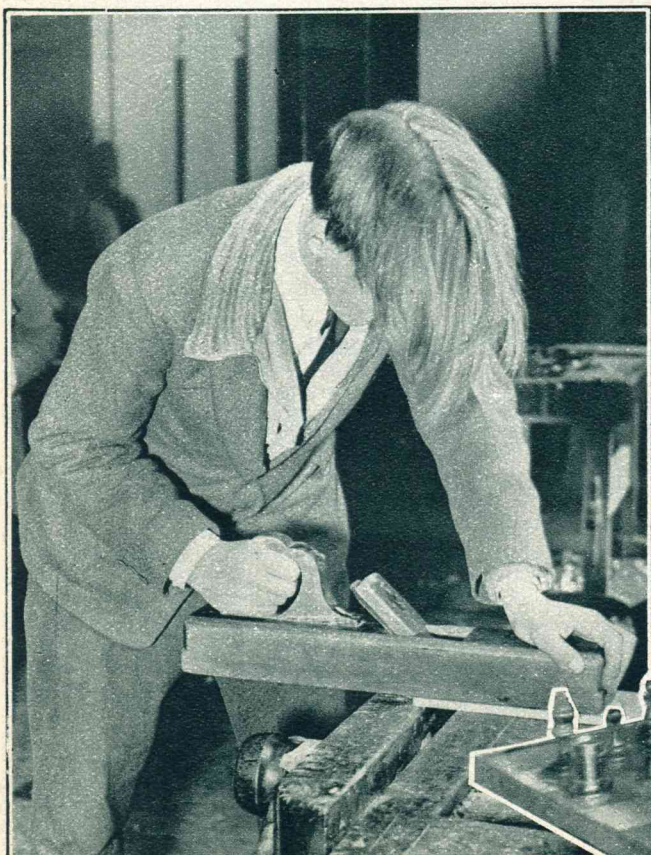

Geest en lichaam worden
gelijktijdig verwarmd.

'n Spannend oogenblik.

ZORG VOOR JEUGDIGE WERK- LOOZEN

Hij schaafde met zooveel toe-
wijding dat de haren hem
erbij voor de oogen vielen.

Het timmervak leeren
onder goede leiding.

„Schaak den koning”.

Verschillende corporaties en instellingen op maatschappelijk gebied houden zich in onze stad bezig met het verschaffen van ontwikkelings- en ontspannings-arbeid aan jeugdige werklozen. De jeugdverenigingen van allerlei richting hebben dit nuttige werk aangepakt en de toeloop is vooral groot in „Ons Huis”, de bekende instelling in de Rozenstraat. Gemiddeld ontvangen hier per dag ongeveer 200 jongelieden onderwijs in allerlei vakken, terwijl ook de nuttige verpoizing niet wordt vergeten.

De cameraman legde eenige aardige momenten vast.

Het Meisje buiten de Muren

door
PATRICK WYNNTON

Bij de ijzeren hekken van de kaden van Surambayo stond een uitgeteerd, door ellende en ontbering ontzenuwd en naar lichaam en ziel gesloopt wezen, dat den vuilen lap, die eens een hoofddeksel geweest was, uitstrekke en om een aalmoes smeekte. Lager had hij al niet kunnen zinken.

De poorten werden opengeworpen en de passagiers gingen naar buiten. Een inlandsche pakjesdrager wierp hem opzij, maar hij deed weer een stap naar voren. Er lag een vreemdsoortige, wezenloze uitdrukking op zijn gelaat, zooals van een man, die in zijn slaap wandelt. De bagage werd door het hek naar buiten gedragen en eindelijk zochten de passagiers zich een weg naar buiten.

„Mijnheer,” snikte Barney, terwijl hij zijn pet naar een der eersten, die de kade verliet, uitstrekke.

De passagier draaide zich even om en vroeg barsch:

„Wat moet je?”

„Mijnheer,” herhaalde Barney. Het was het eenige, wat hij uit kon brengen.

„Hier,” gromde de passagier en hij wierp hem een geldstuk toe, dat rinkelend op de keien viel. Hij grabbelde er naar tusschen de voeten van een van de dragers en stak toen opnieuw zijn pet uit. Het was geheel en al een mechanisch gebaar. Hij wist zelf nauwelijks, dat hij het deed. En hij wachtte. Het scheen wel, alsof de gloeiend-heete golven, die uit het plaveisel opstegen, hem zouden bedwelmen. Tot hij eindelijk tot de ontdekking kwam, dat de menigte verdwenen was.

Er bestond natuurlijk een zekere methode voor dit soort van werk. Een zekere brutaliteit was een allereerste vereischte. Je werkte zoo lang op het gemoed van je slachtoffer, tot het eindelijk over de brug kwam of... de politie je oppikte. Maar aangezien dit de eerste maal in zijn leven was, dat hij iets dergelijks gedaan had en hij op was van ellende en vermoeienis, zag hij geen kans dit nieuwe beroep op meer profijtelijke manier uit te oefenen. Hij liet zijn hand zakken en terwijl hij dit deed, scheen het of iemand zacht zijn arm aanraakte.

Hij draaide zich om en rinkelend rolde het geldstuk, dat hij zoojuist ontvangen had, weer over de keien.

„Mijnheer,” mompelde Barney wezenloos. Doch onmiddellijk daarop zag hij, dat hij zich vergist had.

Zij stond vlak voor hem en keek hem aandachtig en doordringend aan. Zij had grijze oogen — zooals hij zich later herinnerde — en de uitdrukking ervan was kalmeerend en bemoedigend. Eigenlijk was er in haar geheele houding iets geruststellends, iets bevredigends. Hij merkte op, dat zij geheel in het wit was gekleed en bijna even groot was als hijzelf. Zij fronste de wenkbrouwen een weinig.

„Neem mij niet kwalijk,” zei Barney en hij liet de hand met de pet zakken.

Haar oogen trokken zich samen, alsof zij hem aandachtiger wilde opnemen.

„Ik geloof, dat je koorts hebt,” zei zij toen.

Haar stem klonk helder, welhaast melodieuze. Het was niet het soort geluid, dat de ooren der mannen,

die aan de kust van Surambayo woonden, vaak streefde.

„Neen,” zei Barney, „ik heb geen koorts.”

Opnieuw nam zij hem aandachtig op.

„Dan ben je ziek,” voer zij voort. „Ik ben verpleegster geweest, weet je. Dus ik zie al heel gauw, wanneer er iets aan hapert. Een zonnesteek of iets dergelijks wellicht?”

„Ik weet het niet,” antwoordde Barney. De kade, de ijzeren-poorten, de verwijderde gebouwen, die het helle zonlicht op voor de oogen pijnlijke wijze weerkaatsten, de olieachtige zee, de zwarte romp van de *Tantamin* hadden plotseling voor hem opgehouden te bestaan. De geheele wereld concentreerde zich in dit jonge ernstige gelaat, dat hem hier zoo van nabij aanstaarde.

En waar hij in zóo langen tijd een dergelijk lieflijk wezen niet gezien had en de tijd hem nauwelijks meer heugde, dat hij dergelijke vriendelijke woorden van vrouwenlippen had mogen vernemen, was alles, wat Barney hoopte en verlangde, dat zij voort zou gaan met spreken, onverschillig wat zij zei. Door haar mond sprak Engeland tot hem en 't bracht hem de lieflijke vrouwen in herinnering, die hij in dagen, die ver achter hem lagen, gekend had. Onwillekeurig werd er iets van de oude fierheid en zijn zelfbewustzijn in hem wakker.

„Of je staat op het punt van gebrek om te komen,” vervolgde zij.

Alles in hem kwam in opstand tegen wat deze woorden voor hem onthulden. Eerst nu zag hij in zijn volle waarheid het vernederende, het schandelijke van den toestand, waarin hij zich bevond. En hij kleurde tot in den hals.

„Houdt u mij ten goede,” stamelde hij, „het was niet mijn bedoeling dit... dit te doen. En... en ik wenschte het ook niet te doen.” Stotterend zocht hij naar woorden om een verklaring te kunnen vinden voor zijn wanhoopsdaad, maar hij vond geen enkele verontschuldiging en eindelijk brak hij, geheel in de war, het gesprek af. Zij keek om zich heen. Op enkele passen afstand stond een kruier te midden van koffers en andere bagage het geval grinnikend aan te kijken.

„Breng mijn bagage naar het andere einde van de haven,” gelaste zij hem.

„Ik denk, dat ik een taxi nodig zal hebben,” keerde zij zich daarop weer tot Barney. „Zou je er een voor mij willen zoeken?”

Hij boog. „Zeer zeker, onmiddellijk,” zei hij.

Meteen verdween hij in de richting van de kade. De kruier wierp hem een vloed van scheldwoorden naar het hoofd, toen hij hem voorbijging, maar Barney zag of hoorde nauwelijks iets of iemand. Voor het eerst sinds zeven jaar voelde hij zich volkomen in zijn element. Haar verzoek had hem eensklaps wederom tot de hoogte der waarachtige menselijkheid opgeheven. Hij zou een auto voor haar gaan zoeken en haar helpen instappen. Het was een gebaar van hoffelijkheid van haar kant, waarvan zij zich op het eerste oogenblik allerminst rekenschap had gegeven. Zoodat, toen hij eindelijk de Mall bereikte, hij in staat

was een taxi aan te roepen met een gezag in zijn stem, dat den inlandschen chauffeur grinniken deed.

Vervolgens hielp hij den kruier de bagage in den wagen laden.

„Kan ik u nog met iets anders van dienst zijn?” vroeg hij toen.

„Ik geloof het niet,” luidde haar antwoord. „Ik dank u vriendelijk.”

Hij bood haar zijn hand aan, toen zij instapte, welke zij aanvaardde. Toen hij voor de derde maal zijn pet afnam, was dit niet met het gebaar van een bedelaar. Juist even vóór de chauffeur zich achter het stuur wilde zetten, boog zij zich naar buiten.

„Een oogenblik,” zei zij, terwijl zij Barney vriendelijk toelachte.

„Ik zie, dat er een sigarenwinkel aan den overkant is,” vervolgde zij, „zou je zoo vriendelijk willen zijn? Ik hoop, dat ik je niet te veel last bezorg? En... Turksche sigaretten, als je wilt.”

En tegelijkertijd stopte zij hem een biljet van tien dollar in de vingers. Zij zag, dat Barney aarzelde, en voegde er onmiddellijk aan toe:

„Neen, ik koop altijd mijn eigen sigaretten. Een doosje van twintig, als je zoo goed wilt zijn.”

„Maar natuurlijk,” antwoordde Barney, „het betekent niet de minste moeite voor mij.” En tegelijkertijd stak hij den weg over, met het bankbiljet stevig in de palm van zijn hand gedrukt. Het voelde nieuw aan. Welk een sensatie, eindelijk weer eens geld in de hand te hebben, al behoorde het hem dan ook niet toe. Tien dollars, welk een fortuin!

* * *

Stevig klemde hij het biljet in de palm van zijn hand en hij stapte den winkel binnen. De eigenaar der zaak keek hem achterdochtig aan, toen hij het biljet op de tafel legde en om sigaretten vroeg. Maar Barney scheen niets op te merken. Met zijn nieuwen aankoop in de eene, en het wisselgeld in de andere hand spoedde hij zich naar buiten.

Op dat oogenblik heerschte er een uiterst druk verkeer op de Mall en Barney had een volle vijf minuten noodig, om weer te kunnen oversteken. Maar toen hij op de plaats aankwam, waar zijn opdrachtgeefster was achtergebleven, was de auto verdwenen. Verbaasd ondervroeg hij den kruier, die onverschillig de schouders op haalde. De dame was weggereden, dat was alles wat hij wist.

„Maar heeft zij dan geen adres achtergelaten?” vroeg hij ongesteld.

De inlander schudde het hoofd en ging zijns weegs.

„Ik moet haar tot elken prijs trachten te vinden,” zei Barney.

Ziedaar een der voornaamste episodes uit het begin van ons nieuwste premieboek, getiteld „Het meisje buiten de muren”; een roman, die ongetwijfeld het succes van zijn voorgangers zal evenaren. En als men nu weet dat de laatste premieboeken, ondanks de steeds grootere oplagen, totaal zijn uitverkocht dan behoeven wij maar weinig hier aan toe te voegen, alleen dit: wacht niet te lang met de aanschaffing van dit prachtboek opdat ge niet te hooren krijgt wat honderden, die te lang wachtten, te hooren hebben gekregen: „het spijt me, het boek is uitverkocht”. Ten slotte: ook in dit boek bevindt zich een prijsvraag, voor melker oplossing als hoofdprijs een open eiken boekenkast is uitgelooft. Zooals gewoonlijk zijn onze premieromans bij al onze bezorgers, agenten of hoofdkantoren verkrijgbaar voor slechts 17½ ct., ingenaaid en 70 ct. in luxe prachtband

17½
cent

Uitslag van de Prijsvraag

VOORKOMENDE IN „DE GESTOLEN KOUSEBAND”

Op verzoek van de Administratie van de „Hollandsche Bibliotheek” deelen wij hier de oplossing mede van het letteraadsel, hetwelk voorkwam in het premieboek „De gestolen kouseband”. De gevraagde namen en woorden waren: Samuel Gaunt — Thomas Hamilton — Helen — Cecily — Sandhaven — Honi soit qui mal y pense — Kano — Havik — Bibliotheek — De drie steenen — Pyramide. De geheele zin luidt: De qualiteit van de premieboeken der Hollandsche Bibliotheek is prachtig. Bij de loting onder de duizenden mededingers uit het geheele land viel de hoofdprijs, de open eiken boekenkast, ten deel aan Mevr. v. d. Linden-Kramer, Joh. Vermeerstraat I bis Utrecht. De twaalf prijzen van F 2,50 elk vielen ten deel aan de Dames en Heeren G. Tempel, Noorderhagen 28 Enschede; K. van Belois, A. J. Kade 16, Goes; M. Pabon, A. Kramersingel 25, Coevorden; J. van Driel, Assendelftstraat 41b, Rotterdam; J. F. Baksteen, Hieronymuswal 17, Weert; G. Pasma-Riphagen, Amalia van Solmsstraat 17a, Groningen; S. M. W. Root, Marco Polostraat 242, Amsterdam; Evers, Raamstraat 15, Deventer; J. Vervoort, Hagenkampweg 168, Eindhoven-Gestel; A. Bax, Mesdagstraat 42, Huizum bij Leeuwarden; L. H. Beker, Pontanusstraat 37, Nijmegen; P. v. d. Sloot, Lulofstraat 57, De Haag. De prijzen worden dezer dagen naar de vermelde adressen verzonden.

Wij moeten er nogmaals op wijzen dat betreffende prijsvragen geen correspondentie gevoerd kan worden.

Dit is de boekenkast die als hoofdprijs wordt uitgelooft.

„De laatste lichting." Een tafereel uit den Tyroolschen Vrijheidsoorlog, naar het schilderij van Fr. Deitger.

DE BEDDRIEGER

Een gejoel van applaus volgde op die daad. Maar de slag bereikte geen doel — Wallen had te lang en te intiem met de mannen-voortuit omgegaan, om 't volk rondom hem niet te kennen — het volk, dat de vloek was van den bak en de vloek van de betere varensgezellen. Door een vluggen stap opzij ontweek hij den slag, hij liet zijn linker- vuist bliksemsnel uitschieten naar de kin van den aanvallende en sprong, toen de man achteruit wankelde, naar den kant van de achterdeur.

Hij bereikte die, maar tegelijk waren de kerels op hem als een troep wolven, die tegen hem jankten, die aan hem rukten, met hun adem in zijn gezicht, die naar hem schopten, hem probeerden te laten vallen, hem op den vloer te rukken. Het was nu één wilde chaos. Telkens en telkens viel de revolver, die Wallen bij den loop hield, neer; telkens en telkens schoot zijn vuist in en uit, en nog steeds bleef hij op de been; maar hij kon zich nooit lang genoeg vrij maken, om de deur open te krijgen — en toen maakte een gedachte hem zoo woedend, dat zijn kracht toenam.

Het gezicht van Drankhuis-Sam, duivelachtig listig en wreed! Het was juist buiten zijn bereik.

Hij smiet twee kerels opzij en sprong naar voren. Dat hatelijke gezicht moest hij raken! Een gehuil van angst ontsnapte Marle bij den dollen aanval; maar hij kon niet achteruit, door het dringen van zijn kornuiten achter hem, en Wallen's vuist trof hem tusschen de knipperende oogjes. Die onverwachte wending in het gevecht bracht

door Frank L. Packard

een oogenblik respect, een oogenblik pauze — en in dat oogenblik sprong Wallen weer achteruit, bereikte de deur, en rukte die open.

En toen lachte hij, op een onaangename manier; en zijn revolver, nu bij den greep gehouden, wees den troep rond.

„Ik sta direct daar ergens buiten in 't donker," zei hij dreigend, terwijl hij achteruit stapte, „en de eerste, die over den drempel komt, schiet ik neer als een dollen hond."

Ze keken venijnig naar hem, maar zeiden niets — tot ze hem niet meer zien konden — en toen antwoordden ze met gesis, scheldwoorden, vloeken en uitdagingen. Maar er stapte niemand den drempel over, hoewel Wallen, op een meter of acht afstand, hen nog opeengedrongen zag staan voor de open deur.

Hij week voorzichtig verderweg, zonder gerucht te maken, steeds schuins achteruitgaande — en plotseling, tot zijn verwondering en opluchting, ontdekte hij, dat hij niet aan een hek of muur kwam, zooals hij verwacht had, maar in een straat of laan stond. Maar al was hij nu veilig, hij voelde zich allesbehalve prettig gestemd. Niet alleen had hij zijn doel nog niet bereikt, maar hij had den kerel bovendien geprikkeld tot voorzichtigheid. Maar de nacht was nog jong, en Drankhuis-

Sam was er nog! Hij gaf 't niet op, vóór hij den schurk zijn geheim had ontworpen — voor hij wist, wat die haat tegen hem en zijn vader in had, en — weer sloeg wild de hartstocht in hem op — voor hij dien Sam zijn portie gegeven had. En nu zou hij zelf wel zorgen, dat hij den ander onder vier oogen kreeg.

Wallen maakte een wijden cirkel om de plek heen, waar het huis stond, en dit kostte hem, omdat hij de buurt niet kende, meer dan een uur. Maar toen die tijd om was, sloop hij weer aan den overkant van Sam's drankhuis de straat in, en, nu blij om de slechte verlichting, schoof hij in een steegje, of liever een smalle gang tusschen twee huizen tegenover Sam's kroeg, en ging daar plat op den grond liggen.

In de herberg scheen men van de opwindende bekomen te zijn; er heerschte weer dezelfde uitgelaten vroolijkheid. Hij kon uitstekend zien, en was zelf veilig verborgen. Hij zou misschien lang moeten wachten, maar hij had de grimmige zekerheid, dat zijn geduld zich niet zou laten uitputten. Ten slotte ging het licht in de gelagkamer uit, tenslotte verdwenen de gasten, tenslotte kreeg hij Drankhuis-Sam te spreken — en alleen.

Zoo lag Wallen daar te kijken naar de herbergdeur aan den overkant. Nu en dan waggelde er iemand naar binnen, nu en dan waggelde er iemand naar buiten; maar het duurde vele uren, en hij werd stijf en kramperig, voor de kroeg leeg en stil

No. 5

begon te worden — voor Drankhuis-Sam persoonlijk aan de deur kwam, om met eenige kracht en met veel gevloek zijn laatste gasten de straat op te werken.

En toen ging het licht in de herberg uit.

Het was zeer laat; hoe laat precies wist Wallen niet. Maar wat kwam het er op aan, hoe lang hij gewacht had of hoe lang hij nog wachten zou? Dezen keer waagde hij zich niet aan toevalligheden.

Er ging opeens licht aan in de laatste kamer aan de veranda boven de gelagkamer — en Wallen's lippen trokken zich tot een kouden glimlach. Dus dat was de kamer van Drankhuis-Sam! De man, zwart tegen het licht, deed de veranda-deur open, waarschijnlijk om frissche lucht te maken. De kamer had dus twee deuren, want Marle was er binnendoor in gekomen. Wallen glimlachte weer. Hij zou van de veranda af binnenkomen. Hij kreeg het nu makkelijker dan hij gedacht had.

Het licht in de kamer ging uit.

Nu moest hij Drankhuis-Sam tijd geven, om in te slapen, want hij wou niet gehoord worden, voor hij veilig en wel binnen was. De minuten gingen voorbij, een kwartier, een half uur, drie kwartier — en toen sloop Wallen stil de straat over, en vlug, lenig klom hij omhoog langs een steunpaal van de veranda.

Hij hield zich stil om te luisteren, toen hij de leuning bereikte. De leuning was oud, had een beetje gekraakt, niet hard, maar wie weet — het kon gehoord zijn.

Er kwam geen geluid.

Zijn gezicht stond nu strak, zijn tanden klemde zich op elkaar. Zijn plan was eenvoudig: zittende op het bed zou hij dien mensch-duivel in bedwang houden, voor hij een beweging had kunnen maken, en dan zou hij hem dwingen, alles te zeggen, wat hij wist.

Hij sloop de kamer in, tastte met de handen voor zich uit, en toen hij het voeteneinde van het bed vond, tastte hij langs den rand verder. Hij kon nu een beetje zien, heel weinig, alleen de witte lakens, afstekend in het donker, — die opbilden waar het lichaam lag.

Voorzichtig, centimeter voor centimeter, schoven zijn handen naar boven — en toen wankelde hij opeens achteruit, met een zachten kreet van afschuw op de lippen. Zijn handen waren nat — nat van warm bloed!

Hij kon het niet zien, maar hij wist dat het bloed was. Schokkend van de zenuwen stond hij even roerloos, in verward jagende gedachten. Toen, wanhopig zichzelf beheerschend, streek hij een lucifer aan. Hij sloot de oogen om wat hij zag.

De lucifer brandde vergeten door. De valsche mond van Drankhuis-Sam was gesloten voorgoed. Ontzettend, dat einde in de duisternis, dat.... Hij hield scherp den adem in.

Er was nog iemand in die kamer. Er bewoog zich iemand. De lucifer vlamde, ten einde, helderder op. Een groote, breede gedaante kwam voor hem opdoemen. Dat gezicht! Waar had hij dat gezicht gezien? De lucifer viel uit zijn hand. Dat gezicht! Het herinnerde hem aan droomen — aan een ver verleden. En toen sprak een stem:

„Sahib, kom vlug!”

En toen wist hij.

Het was Gunga.

ZESDE HOOFDSTUK — DE VENDETTA

Jij, Gunga!” fluisterde Wallen heesch. „Jij — heb dat gedaan! Wat beteekent dat? Hoe kom je hier? Waar kom je vandaan?”

„Sahib, er is geen tijd om te spreken,” antwoordde de ander ernstig. „Er is veel gevaar. Kom vlug. We zullen teruggaan naar uw schip.”

„Weet je dat dan — van het schip?” zei Wallen. „Hoe....”

„Sahib,” drong Gunga angstig, „kom!”

Er volgde een tijdruimte, waarvan Wallen den duur niet kon schatten. Er waren donkere straten en nog donkerder steegjes, en steeds zag hij voor hem, in zijn lossen witten mantel, de figuur van den Indiër; en toen een boot aan een donkeren hoek van een steiger, daar zaten ze in, en Gunga roeide.

In zijn brein was het een chaos; telkens en telkens weer zag hij dat afgrijselijke tooneel in het schijnsel van zijn brandenden lucifer; trachtte hij de tien jaren te overspannen, waarin hij dezen man niet gezien had; worstelde hij vruchteloos

met de eene vraag na de andere, die in hem opkwam en ging met bliksemsnelheid — en altijd kwam hij terug in die zwarte kamer, met den sputerenden lucifer, en Drankhuis-Sam op het bed.

En nu waren ze ver buiten in de haven, en het water was heel stil, en voor zich uit, op korten afstand, zag hij de Monleigh; en Gunga hield de riemen stil en sprak:

„Sahib, is het waar, wat ze zeggen — dat de meester dood is?”

De vraag gaf Wallen een schok, omdat zij zoo opeens kwam, en om wat zij inhield; maar ze schudde hem tevens wakker, verhelderde zijn brein.

„Ja, het is waar,” antwoordde hij. „Ze zeggen aan boord, dat het een ongeluk was; dat mijn vader zichzelf per ongeluk geraakt heeft, toen hij zijn revolver aan 't schoonmaken was.”

Gunga's gezicht was in het maanlicht, en terwijl Wallen er naar keek, kwam er een bleekheid in het donkere gezicht, en de lippen beefden als die van een kind; daarna leek het opeens een ander gezicht; verwrongen, met onmenschenlijken hartstocht in de trekkende spieren, met open lippen, strak langs het tandvleesch, zoodat de tanden zichtbaar werden als die van een dier, dat kruipt om op te springen. En toen was ook dat voorbij, want het hoofd was over de riemen gebogen, en Wallen kon het gezicht niet meer zien.

Eindelijk keek Gunga op, zonder uitdrukking in zijn trekken.

„Het is noodlot,” sahib,” zei hij op een zachten vreemden toon. „Groot is Allah! Ik heb den meester vele jaren liefgehad, en nu ben ik de knecht van zijn zoon. Sahib, wilt u bloed met bloed betalen?”

„Bedoel je,” zei Wallen, even zacht, „dat jij ook weet, dat 't geen ongeluk was, maar een moord? En dat Drankhuis-Sam er de hand in had, al was hij mijlen ver weg, en dat je hem daarom vermoord hebt?”

„Sahib,” zei Gunga, „ik heb den man niet vermoord. Ik kwam te laat!”

„Jij hebt hem niet vermoord!” riep Wallen. „Maar wie....” Hij boog zich naar voren en greep den ander bij den pols. „Gunga, het wordt tijd, dat ik iets weet. Waarom is mijn vader vermoord, en door wien? Waarom heeft hij zoo'n vreemd leven geleid in dat oude steenen huis? Waarom heeft Drankhuis-Sam een troep Chineesche moordenaars op me afgestuurd? En dit” — hij haalde uit zijn zak de teekening van de menschenhand, waaraan drie vingers ontbraken — „wat beteekent dit, en waarom hebben ze het gisteravond onder de deur van mijn hut doorgeschoven?”

Er was weer werking in het gezicht van Gunga, en zijn oogen, half toegeknepen, schenen aandachtig het water om hen heen af te zoeken.

„Sahib,” vroeg hij, „is er onder de matrozen een Kanaka, een groote man met breede schouders, met een gespleten lip, alsof die doorgesneden is geweest?”

„Ja!”

„Dan is het waar,” zei Gunga. „Hij is vanavond van het schip afgeglipt en naar de kust gezwommen; en ik denk, dat hij net zoo terug zal zwemmen. Ik had me versholten, sahib, waar ik me vele nachten versholten heb, en hij kwam naar die plek, waar ik nog meer over spreken zal, en vertelde de geschiedenis; en ik, Gunga, heb geluisterd, zonder dat hij het wist, en het licht was weg uit mijn leven, toen hij vertelde, hoe hij langs het dek gekropen was, en door de patrijspoort op den vader van den sahib had geschoten, en hoe hij toen het revolver en die andere dingen om schoon te maken, die hij eerst gestolen had, naar binnen had gegooid op den vloer. En hij vertelde over u, sahib, en de vreemde manier, waarop u aan boord was gekomen, en dat hij tweemaal geprobeerd had u te vermoorden, maar dat het noodlot het niet had gewild. En omdat hij eindelijk dacht, dat uw dood zeker was, of door zijn hand of door sommige anderen in Singapore, heeft hij het papier met de hand erop onder de deur geschoven, om u te martelen met vrees. En hij heeft nog meer dingen verteld, sahib. Dat de kapitein en de matrozen de reis zoo vreemd vonden; en dat ze door zijn praatjes dachten, dat er naar schatten gezocht werd; en dat hij den dag, nadat u aan boord was gekomen en voor hij wist, dat u naar Singapore ging, gezegd

had, dat hij een papier had gevonden, dat u had laten vallen, en waar een lengte en een breedte op stond; want hij was bang, dat u anders ontsnappen zou en ergens aan land zou gaan, waar ze niet op u loerden, zooals in Singapore — en nu zou u misschien door den kapitein gedwongen worden om aan boord te blijven. Hij bracht dat papier naar den kapitein, en hij dacht, dat de kapitein zelf den schat zou willen hebben, en op eigen rekening zou gaan zoeken, sahib, en u daarom op het schip zou houden, want het papier was de positie, die Ram Gulab Singh aan den Kanaka gegeven had, net als de teekening van de hand; maar de kapitein nam 't papier alleen maar aan en hij zei, dat de Kanaka niets mocht zeggen, en....”

„Wacht even,” viel Wallen hem in de rede, „dus 't is zeker, dat kapitein Laynton en de rest niets te maken hadden met den moord op mijn vader.... met Drankhuis-Sam?”

„Dat is allemaal zeker, sahib,” antwoordde Gunga. „Maar er zijn wel vreemde dingen op dat schip — dat is een verhaal voor een anderen keer.”

„En die Ram Gulab Singh?” vroeg Wallen door strakke lippen.

De oogen van Gunga zochten nog langs het water rondom op dezelfde gespannen manier.

„Heb geduld, sahib,” zei hij. „De tijd dringt nog niet. Het is goed, dat de sahib alles weet, voor hij terugkeert op het schip. Vertrekt het schip dadelijk, als de sahib aan boord komt?”

„Ja,” zei Wallen.

„Het is zooals de Kanaka zei,” Gung knikte. „Sahib, nog een vraag: hoe weet de sahib van die Chineezen en van Drankhuis-Sam?”

„Een Chinees aan boord van de Upolo, waar ik mijn uiterste best voor gedaan had, een zekere Ting Wah, heeft me tegen Drankhuis-Sam gewaarschuwd, toen hij stierf,” antwoordde Wallen.

„Ja,” Gunga knikte weer. „Maar ik zal eerst het

verhaal van den Kanaka afmaken, dan begrijpt de sahib al het andere beter. De Kanaka was al langen tijd op het schip, voordat het in Honolulu kwam. Het was in Honolulu, dat hij gehoord werd voor veel geld door een agent van Ram Gulab Singh, om den vader van den sahib te vermoorden. Als dat hem niet lukte, moest hij de bemanning wijsmaken, dat er een schat te vinden was, sahib, en dat zouden ze makkelijk gelooven met zoo'n vreemde reis, dan zouden de matrozen en de officieren misschien alles in hun eigen handen nemen, en het schip brengen naar de plaats, die Ram Gulab Singh op het papier gezet had, en daar zou Ram Gulab Singh dan zijn wil botvieren op den vader van den sahib en op allemaal, sahib, want dooden klikken niet. Maar het kwam zoo uit, dat de Kanaka dat papier niet nodig had, totdat u, door Allah's wil, ook op het schip kwam, zooals ik gezegd heb. Dit heb ik allemaal vanavond gehoord, sahib, waar ik versholten lag.”

„Ga door!” vroeg Wallen dringend. „Ik begin er iets van te begrijpen. Mijn vader, Gunga, en die Ram Gulab Singh....?”

„De jonge sahib is vierentwintig,” zei Gunga. „Het begon twee jaar voordat u geboren werd. De vader van den sahib was hier een groot koopman, hij bezat schoeners en dreef daar handel mee met de inlanders; en Ram Gulab Singh was een inlander van groote macht op een groep van deze eilanden, en zijn rijkdom was niet te schatten. Maar hij was ook een moordenaar, sahib, en een dief, en zoo had hij zijn rijkdom gekregen. De vader van den sahib verloor een schoener, en toen nog een, en veel goederen; en omdat hij in zijn hart wist, dat het Ram Gulab Singh was, klaagde hij bij het gouvernement. Maar omdat hij niets kon bewijzen, werd er niets gedaan, sahib; maar Ram Gulab Singh kwam het allemaal te hooren, en hij bespotten den vader van den sahib met boodschappers.

„Maar de vader van den sahib was een dappere man en heel slim. Hij belaadde een schoener met zooveel rijkdom van goederen, dat iedereen er over sprak; maar ook in 't geheim bracht hij veel wapenen op dat schip; en 's nachts, toen de schoener al aan 't varen was, kwam hij zelf aan boord met vele mannen, en daar was ik er één van, sahib.

„Het gebeurde, zooals de vader van den sahib had voorzien. Hij voer naar de eilanden, waar

Ram Gulab Singh was ; en Ram Gulab Singh, die wist, dat het de schoener was van den vader van den sahib, en die er een buit van groote waarde in zag, liep in den strik. Sahib, Ram Gulab Singh kwam op ons af met vier prauwen, en onze mannen lagen onder de dekken, dat ze niet gezien konden worden, tot de zeeroovers, met Ram Gulab Singh zelf, ons enterden van de prauwen af.

„Het was een gevecht, sahib, dat ik bij Allah nog eens wou zien voor ik sterf, want mijn arm is nog sterk, en mijn bloed is het bloed der jeugd, en de jaren tellen niet. Niet meer dan de helft van de mannen van Ram Gulab Singh ontsnapte, door te zwemmen naar de prauwen, die we van het schip los hadden gesneden, toen ze aan boord waren. Maar de vader van den sahib probeerde vele keeren Ram Gulab Singh te ontmoeten, om hem man tegen man te hebben, maar de vader van den sahib trof hem pas op het laatst, toen Ram Gulab Singh over de reeling klom om te ontsnappen ; toen sloeg Ram Gulab Singh, en de vader van den sahib sloeg ook, en Ram Gulab Singh verloor drie vingers — dat, sahib, is de betekenis van het papier met de verminkte hand.

„Toen lette het gouvernement er op, sahib, want de vader van den sahib had gevangen, die bekenden ; maar Ram Gulab Singh, die met een van zijn prauwen ontsnapt was, zond er velen die zwoeren, dat hij op dien tijd ergens anders was geweest. En zoo was er weer het volle bewijs niet ; maar de vader van den sahib gaf het niet op en vroeg, dat er gewapende macht op Ram Gulab Singh afgestuurd zou worden. Als het gebeurd was, sahib, was alles in orde geweest ; maar het gouvernement vond het wijzer, door schepen de wacht te laten houden bij de eilanden, en dat is jaren lang volgehouden.”

Gunga zweeg. De spieren van zijn gezicht trokken weer en er lag weer een staalharde uitdrukking in de koolzwarte oogen, die maar steeds over het water keken en nooit naar Wallen. „Sahib, het was om uw moeder, voordat u geboren was, dat de vader van sahib wegging uit het Oosten. Het hart van Ram Gulab Singh was zwart van haat en wraak vulde zijn ziel. Hij bezat grooten rijkdom,

en zijn huurtingen waren overal. Tweemaal heeft hij geprobeerd, den meester erger dan den dood aan te doen door aanvallen op uw moeder. En den tweeden keer, sahib,” — Gunga's handen knelden vaster om de riemen, tot de knokkels wit opdrongen uit de donkere huid — „werd zij pas gered, toen het bijna te laat was. Maar zij is er aan gestorven, sahib, al was het pas maanden later, toen uw vader haar verborgen had in dat grijze huis, waar de sahib van weet. Kort na dat de sahib geboren was, is zij gestorven. En toen, sahib, is de meester daar gebleven, om u te beschermen, zooals hij aan uw moeder beloofd had. Maar zelfs daar was het niet verder dan de arm van Ram Gulab Singh reiken kon. Herinnert de sahib zich den nacht, toen hij als kind uit bed kwam en de trap afkwam, toen er een man dood lag op den vloer ? Dat was een van de mannen, die Ram Gulab Singh betaalde.”

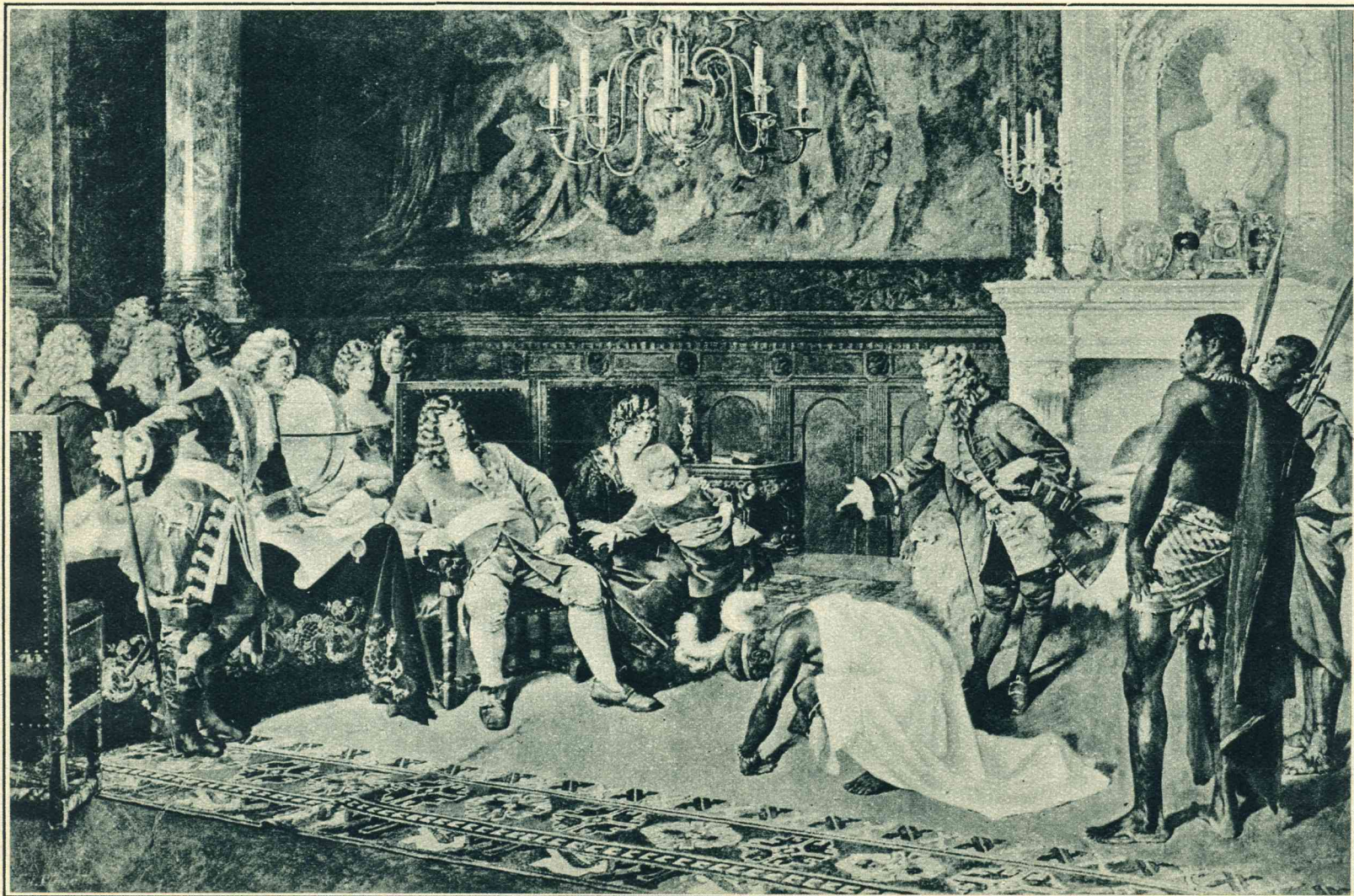
„Ik herinner 't me,” zei Wallen met een stem, die hij niet herkende als zijn eigene. „En toen, Gunga ?”

„En toen,” zei Gunga, „ging de jonge sahib weg ; en de meester had voor niets hart meer dan om in dat grijze huis te blijven. En de jaren gingen voorbij, sahib en al dien tijd gaf Ram Gulab Singh geen teken. En toen de meester weer van u hoorde, was u al lang op zee geweest en op vele schepen en hij deed moeite om te vinden. waar u was, en door die moeite hoorde hij, dat u pas uitgevaren was op de Upolo, die vele maanden zou doorbrengen met handelen op de eilanden, en die u zelfs zou brengen tusschen de eilanden van Ram Gulab Singh — en op den vader van den sahib viel weer de oude vrees, want hij vreesde, dat hier weer de hand van Ram Gulab Singh in was. Dus mij, sahib, stuurde hij onmiddellijk hier om op hen te letten, en hij maakte regel van zaken en aanstalten om te volgen ; en ik hoorde dit : Drankhuis-Sam, met de Chineezers waar de sahib van weet, was naar Shanghai gestuurd om op het komen van de Tokamahu te wachten en op den sahib ; en daar lag toen de Upolo in de haven. En Drankhuis-Sam kocht den man, die stuurman op de Upolo was, om, dat hij het schip verliet, en ook eenige matrozen,

dat er plaats zou zijn voor de mannen, die hij had meegebracht ; en toen, door andere agenten van Ram Gulab Singh in hogere rangen, kwam de kapitein, die een eerlijk man was, bij u, sahib, om te vragen met hem te varen in plaats van den stuurman. Maar, sahib, dat heb ik allemaal pas gehoord, toen de vader van den sahib weg was gegaan uit Californië op weg naar het Oosten ; dus toen, wetende, dat zijn schip zou stoppen in Honolulu, heb ik in een telegram bericht, wat ik aan den sahib verteld heb. En toen de vader van den sahib een klein schip in Honolulu vond, dat hij kon huren, verliet hij het schip, dat hem naar Shanghai zou brengen, en maakte een afspraak met den kapitein van de Monleigh, en ging dadelijk op weg met de Monleigh, dat hij de Upolo in de eilanden mocht vinden en u bereiken, voor het duivelswerk gedaan was. En die dingen, die de vader van den sahib deed, weet ik, omdat hij mij een telegram gestuurd heeft, voordat hij Honolulu verliet met de Monleigh.

„Sahib, nu is alleen nog maar de moord op Drankhuis-Sam te vertellen. Hier in Singapore ben ik gekropen in het huis van den bankier Loo, een ouden slimmen Chineeschen vos, die de hoofd-agent is van Ram Gulab Singh. En daar heb ik gehoord van Drankhuis-Sam, en al was hij een van de hunnen, hij was toch bij allemaal gehaat, omdat zijn vraag naar geld steeds grooter werd, sahib, en omdat hij met de jaren teveel wist om het hem te weigeren. En daar, in dat huis, kwam de Kanaka vannacht ; en daar, in dat huis, kwam ook bericht, dat de sahib vanavond moeite had gemaakt bij Drankhuis-Sam. En sahib, zooals de wolven zich voeden met elkaar, en omdat de schuld zou schijnen te vallen op den vreemdeling, op u sahib, die was gekomen en al met Drankhuis-Sam had gevochten vanavond, gingen ze naar Drankhuis-Sam en deden hem, wat u gezien hebt. Ik had zelf den man willen betalen ; maar omdat ik niet van de plaats kon, waar ik verborgen was, voordat allen weg waren, was het te laat. Sahib, het verhaal is verteld.”

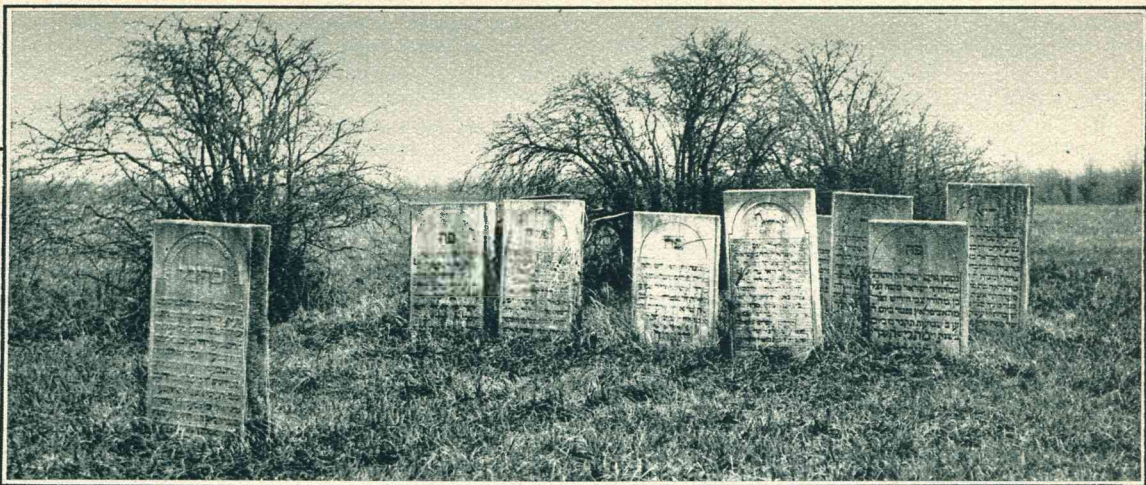
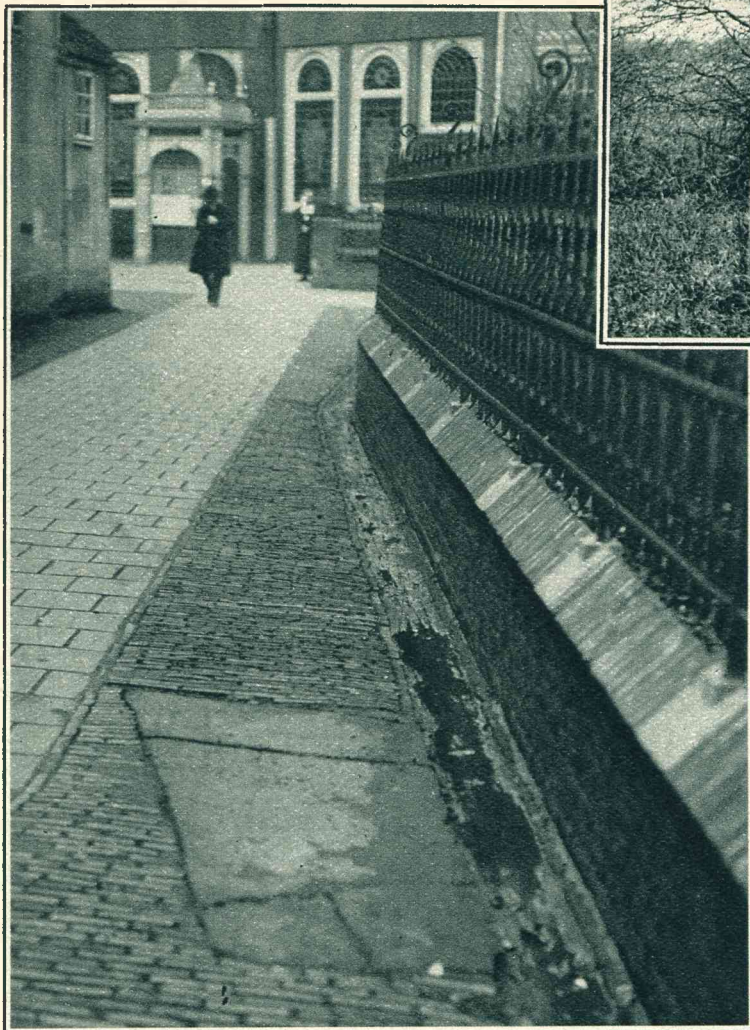
(Wordt voortgezet)

Het eerste bezoek van een regeerder uit het zwarte werelddeel aan Europa. Frederik Wilhelm van Brandenburg, de groote keurvorst, ontving in 1683 het negeropperhoofd Janke in het slot te Potsdam. (Naar een schilderij van St. Clementz).

De verlaten Joodsche begraafplaats aan den Zeeburgerdijk.

De grafsteen op het Bagijnhof, nabij de groote poort.

IETS OVER ONZE KERKHOFEN

minderen, is waarschijnlijk ook niet vreemd geweest om in vorige eeuwen neven de kerken vrije pleinen of hoven aan te leggen. Zoo lag er naast den ingang van de Sint Catharijnekerk aan de Damzijde 'n open ruimte, klein en driehoekig, het „Elendige kerckhoff” geheeten; de tegenwoordige

zij in de middel-eeuwen liefst gesticht op een plein of 'n hof, die in de onmiddellijke nabijheid van de kerk lag. Het behoorde tot de vromewensen van die dagen

om zoo dicht mogelijk bij de kerk, en liefst erin te worden begraven.

In tal van oude kerken vindt men op de vloeren dan ook grafstenen, die er op duiden, dat daaronder edelen of armen zijn bijgezet. Was dit niet mogelijk, dan wilde men toch op den hof worden gelegd, die afzonderlijk ommuurd, naast de kerk in gebruik was als begraafplaats. De overweging, het gevaar van overslaande branden te kunnen ver-

Hij, die den titel van dit artikeltje leest en daarna in één oogopslag de foto's beziet, moet wel denken aan een fout van den opmaker van ons blad. Een straat, een speeltuin, petroleumreservoirs, zijn dat tegenwoordig ook al gelegenheden, waar men lijken heen brengt, zal hij zich wellicht afvragen. Stel u gerust; deze aflevering van „De Stad” is niet door elkaar geschud en het is geen misverstand, dat deze kiekjes op deze bladzijden verschijnen. Ge zult het spoedig genoeg bemerken.

De geschiedenis van de Amsterdamsche kerkhoven is niet veel belangwekkender dan van begraafplaatsen elders. Ook in de Amstelstad werden

De Westerbegraafplaats, eveneens niet meer in gebruik.

Eggertstraat, naast de kerk op den Dam (naar een schatrijk Amsterdammer Willem Eggert, een der stichters van de Nieuwe Kerk 1340—1417, genoemd) droeg eertijds den naam van „Ellendige Steeg”, omdat deze tot dat gedeelte van het kerkhof toegang gaf, dat bestemd was voor misdadigers en zelfmoordenaars, die daar in ongewijde aarde werden begraven.1)

Op ieder kerkhof bevond zich een knekelhuis,

Behalve menschenkerkhoven kent men tegenwoordig ook begraafplaatsen voor dieren. Het hondenkerkhof aan den Slotermweg.

soms niet meer dan een door een lagen muur afgeschoten stuk grond, waar na verloop van tijd, wanneer er gebrek aan plaats kwam, de vergane geraamten werden bijeengebracht. Een doodshoofd, in den gevel van sommige kerkgebouwen, duidt nog de plaats aan, waar zulk een knekelhuis moet hebben gestaan.

Het kerkhof gold oudtijds voor een „geheiligde” plaats. Achtervolgde misdadigers vonden daar vaak een schuilplaats; menigmaal gaf dit aanleiding tot moeilijkheden, daar de geestelijke autoriteiten de vluchtelingen in bescherming namen en niet wilden uitleveren aan de burgerlijke overheid. Ook in tijd van oorlog was het kerkhof een wijkplaats, een laatste toevlucht voor de verliezende partij.

In latere eeuwen vindt men bij uitbreidingen van de stad of verbouwingen vaak aanwijzingen waar kerkhoven moeten gelegen zijn geweest. Zoo is te Amsterdam de plaats van het Karthuizer kerkhof niet alleen zeker vast te stellen aan den naam van de huidige plek in de Jordaan, maar ook aan de beenderen, die spelende kinderen er nu dan vinden.

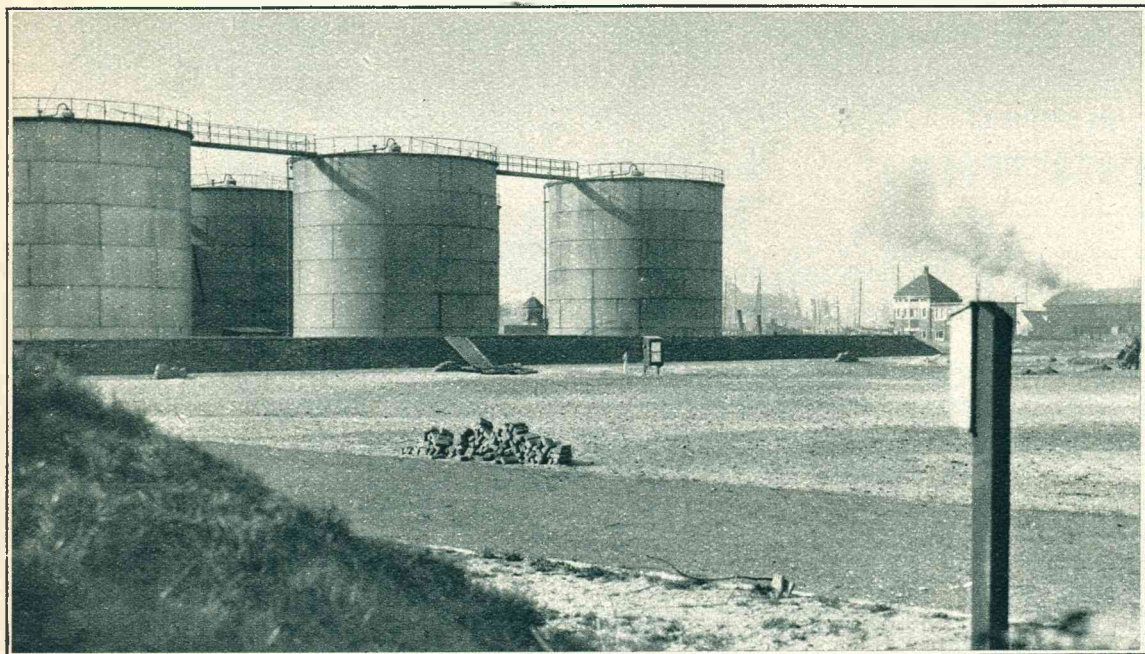
In het begin der negentiende eeuw, tijdens het Fransche bewind, werd hier te lande het begraven

Waar nu kinderen spelen, in het hartje van den Jordaan, stond van 1394-1578 het klooster van de strenge Karthuizer orde „Ter Saliger Haven” genaamd. De Karthuizer monniken worden begraven op een kerkhof, dat binnen de kloostermuren is gelegen.

testament bepaalde, dat haar lichaam in „een goot” moest begraven worden. Men willigde echter den laatsten wensch van het nederige vrouwtje niet in. Ondanks het feit, dat men het lijk tot driemaal toe elders begroef, vond men het den volgenden dag wederom naast den weg in den grond. Daar liet men het gebeente tenslotte dan toch maar rusten. Een groote steen duidt deze plek nog aan — en ieder jaar, op den verjaardag van het sterven van de kloosterzuster, worden om haar nagedachtenis te eeren, daar bloemen op neergelegd.

1). Aan den overkant van het IJ, in de Volewijck, bevond zich het „Galgenveld”, waar moordenaars door ophanging met den dood werden gestraft. Ook de wederdoopers zijn in 1535 terecht gesteld. Men vindt hier thans nog den Galgenweg.

De reservoirs van de Bataafsche Petroleummaatschappij staan waar eens de misdadigerstussen hemelen aarde hingen.

in de kerken of op kerkpleinen verboden. Toen werd begonnen met den aanleg van kerkhoven, buiten de bebouwde kom en kwamen er ook afzonderlijke begraafplaatsen voor de diverse gezindten.

Van deze kerkhoven buiten de muren zijn er thans alweer verschillende gesloten of verdwenen. Waar eens 't overschot rustte van rijken of armen, werden fabrieken gebouwd of woonhuizen ingericht, waar 'n nieuw geslacht leeft en werkt.

Het bijzonderste kerkhof van Amsterdam is wel gelegen op 't stille Bagijnhof aan het Spui. Voor den hoofdingang vindt men daareen grooten steen, welke terzijde van het eigenlijke straatje, de plaats aanduidt, waar een eenvoudig en vroom zusterje ligt begraven. Men verhaalt, dat een „Begijntje” in haar

Midden in het drukke gewoel van de Bilderdijkstraat vindt men nog een gedeelte van het oude R.K. kerkhof „De Liefde”.

De Eggertstraat, de tegenwoordige verbinding tusschen Dam en Gravestraat, zens geheeten De Ellendige Steeg, die leidde naar het Ellendige kerkhof dat naast de kerk op den Dam was gelegen.

Een laxeermiddel

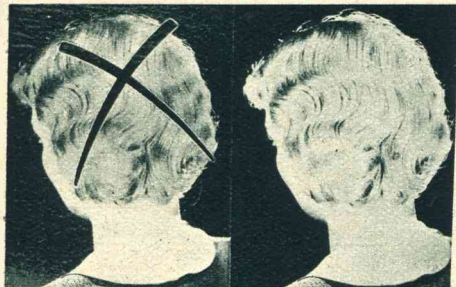
mag den darm niet schaden, doch moet zacht, aangenaam en daarbij toch prompt werken. Al deze voordeelen bieden de beproefde

Istizin - Tabletten.

Bovendien houdt hun regelende werking dagenlang aan.

Bij apothekers en drogisten verkrijgbaar.

Weest geen

EX-BLONDINE

Laat Uw haar niet verkleuren!

Was Uw haar vroeger niet lichter? Deze vraag zult U niet hooren, wanneer U Roberts Nurblood gebruikt de speciale shampoo voor blondines. Nurblood voorkomt niet alleen het verkleuren van blond haar doch hergeeft ook donker of kleurloos geworden haar den oorspronkelijken lichten goudglans. Nurblood bevat geen kleurmiddel, geen henna en geen schadelijk bleekmiddel. Reeds de eerste proefnemingen bewijzen de verrassende werking. Het haar wordt geurig en zacht als zijde en glanst in wondervolle goudreflexen. Millioenen vrouwen in Amerika en reeds honderdduizenden Europeesche blondines gebruiken Nurblood met buitengewoon succes. Probeer Roberts Nurblood nog heden. Importeurs: Firma H. Meindersma, Den Haag-Amsterdam-Sneek.

INDIEN GIJ
WILT VERKOOPEN
DAN MOET UW
ARTIKEL BEKEND
ZIJN.

HET MIDDEL
OM BEKEND TE
WORDEN EN TE
BLIJVEN IS
ADVERTEEREN

Lees in het

AMSTERDAMSCH
SPORTBLAD

hoe uw club op 't ranglijstje staat!

Elken Maandagmorgen Het Amsterdamsch Sportblad in uw brievenbus... en u leest hoe uw club zich gehouden heeft... hoe ze speelden... wie er uitblonken.

Alle uitslagen van den Amsterdamschen Voetbal Bond en Amsterdamschen Volks-Voetbal Bond staan erin, uitgebreid sportnieuws, interessante sportlectuur.

Abonneer u... maar f 2.- per half jaar!

HET AMSTERDAMSCH
SPORTBLAD 10 ct. per nummer
aan alle Amsterdamsche kiosken.

J. F. KIKKERT & ZN.
NIEUWE LELIESTRAAT 75
TELEFOON 4848 EN 4876
FABRIKANTEN VAN
BESCHERMEDE - LAUWERSCHAMEN
MEDAILLES EN INEIGENHEID
HET ADRES HOOR BETER GOMME SPORTPILLEN

HOTEL CAFERESTAURANT
„KRASNOPOLSKY“
GENEEL GEMODERISEERD
DANCING
SAAL VOOR
VERGADERINGEN EN BEZOCHTEN PARTIJEN

BRUGMAN'S REISWAGENS
BRUGMAN'S AUTOBUS-REISVERBODINGEN
SPORTBLAD 10 - 10. 1967 - AMSTERDAM

MIJN
Keelpijnlabie
Koudte in de keel

EEN WELDAAD
Koudte in de keel

Koudte in de keel

COUPON

Verzoek mij te noteeren als abonné op HET AMSTERDAMSCH SPORTBLAD voor f 2.- per half jaar bij vooruitbetaling.

HANDTEKENING

ADRES

Aan de

UITGEVERS: 'T KASTEEL VAN AEMSTEL, N.Z. VOORBURG WAL 69-73, AMSTERDAM

Tandaanslag

ROOKERS!

Doet als volgt om Uw tanden wit te houden. Tandaanslag absorbeert rook. Verwijdert den tandaanslag en Uw tanden zijn blinkend wit.

ROOK is niet de oorzaak van doffe tanden maar kleurt slechts den tandaanslag waarmede de tanden bedekt zijn. Om deze vlekken te verwijderen moet eerst de tandaanslag verdwijnen.

Tandaanslag hecht zich aan het glazuur vast. Gewoon borstelen helpt hier niet tegen. In tandaanslag bevinden zich bacteriën, die bederf veroorzaken. Pepsodent heeft uitsluitend ten doel dezen tandaanslag te verwijderen.

De werking van Pepsodent is absoluut onschadelijk, doch de tandaanslag wordt op een grondiger wijze verwijderd dan bij welke andere tandpasta ook.

Duizenden mensen, die dachten, dat hun tanden van nature verkleurd waren, gebruikten Pepsodent en zagen hun tanden weer blinkend wit worden. Pepsodent zal U weer fraaie, gezonde tanden geven.

De nieuwe
hedendaagsche Amerikaansche Tandpasta.

5000

Dr. H. NANNING'S Zetpillen tegen Aambeien

werken pijnstillend en genezen in korten tijd de ontstoken slijmvliezen. De

maakt het inbrengen zeer gemakkelijk. Verkrijgbaar bij alle Apothekers en Drogisten à f 1.75 per doosje van 12 stuks.

Abonneert U op DE STAD AMSTERDAM

Wat een
pracht-
handen!

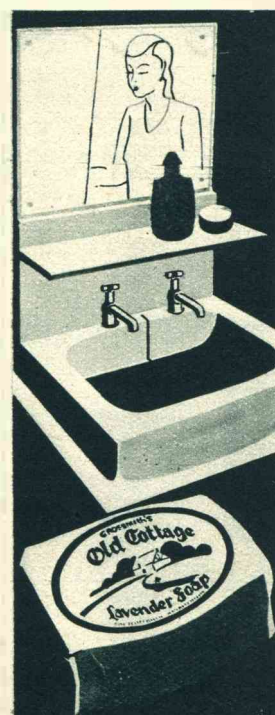
en dat
tijdens de
SCHOONMAAK
en dit alleen door ze
des avonds in te
wrijven met

PUROL

Doozen 30-60 en 90 ct. Tube 80 ct.
Bij Apoth. & Drogisten

Een Meisjesgezicht

verliest ook bij guur en schraal weer nimmer de frissche teint en soepele gaafheid, wanneer men zich tot gewoonte maakt het 's avonds met een weinig „Zij"-Crème in te wrijven.

De gevierde
vrouw heeft
altijd iets apart!

Speciaal in de keuze harer toilet-zeep vermijdt zij een merk, dat door zijn algemeenheid of scherp parfum, personen van distinctie hindert. Zij imponeert door den decenten geur van de lavendel; het parfum der oude Engelsche aristocratie, waarin de Old Cottage Zeep haar huilt. Deze ideale zeep geeft een overvloedig schuim, dat zacht en diep in de poriën dringt, het lichaam frisch en lenig en de huid gezond en soepel houdt. Het is een oud merk, dat de hedendaagsche moderne vrouw, die haar charme gaarne wil verhooogen, onschatbare diensten bewijst.

IMPORTEURS:
RICHARD WERNEKINCK & CO.
HUDDSTRAAT 9, AMSTERDAM-C

GROSSMITH'S

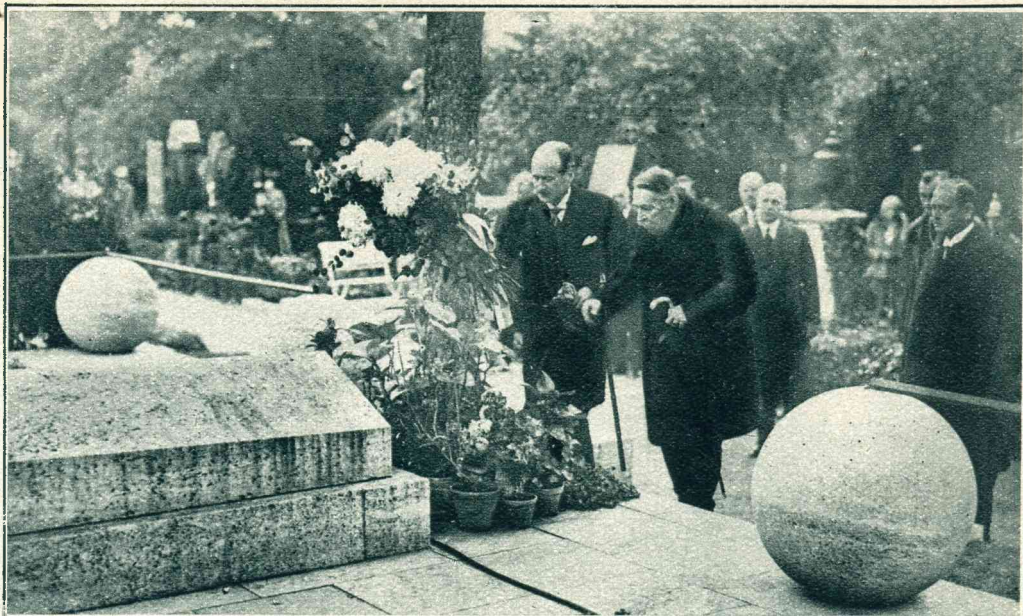
Old Cottage
Lavender Zeep

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM"
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioenen-
en Volksverzekeringen

Tijdens zijn bezoek aan Berlijn ging Briand bloemenleggen op het graf van zijn grooten medewerker Stresemann.

Aristide Briand naar een geestige caricatuur van den teekenaar Cabrol.

Aristide Briand

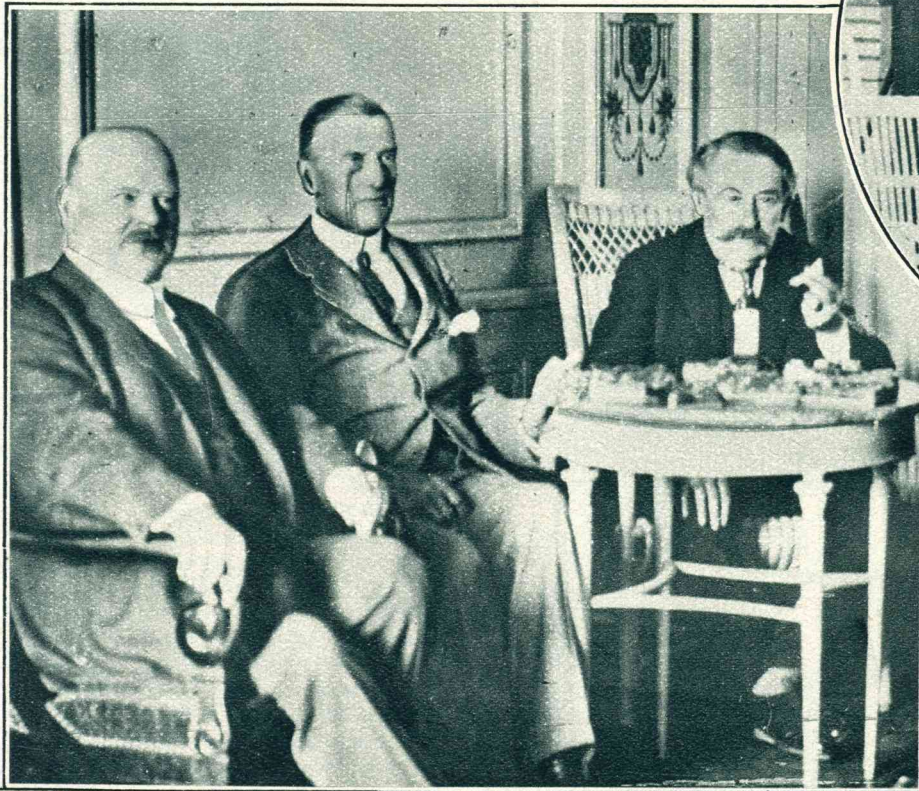
De besprekingen te Locarno, waar getracht werd 'n Fransch-Duitsch-Engelsche samenwerking tot stand te brengen.

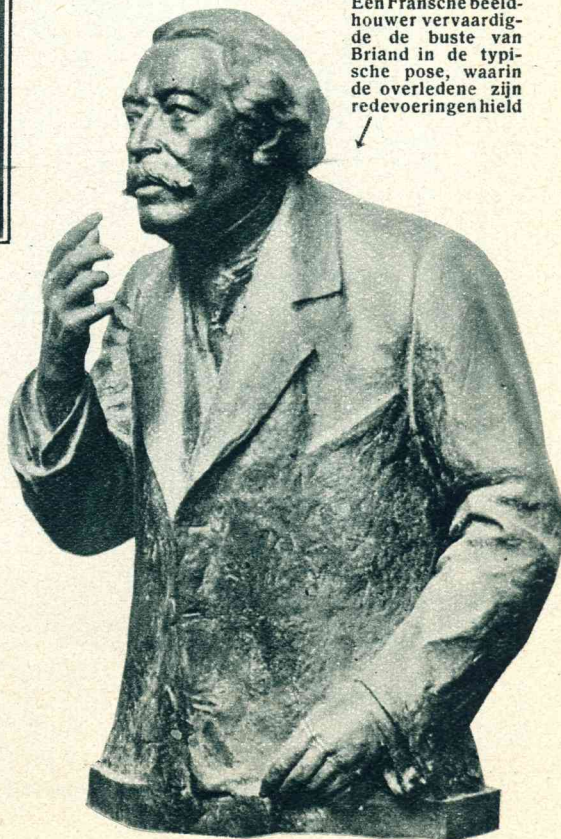
In de vrije uren, die er tijdens de Haagsche Herstelconferentie overbleven, kon men den Franschen staatsman met eenige van zijn ambtenaren vaak zien zitten uitrusten op 't terras van een café.

De ontroering over het overlijden van Aristide Briand, den man die tot voor kort in deze bewogen tijden nog leiding gaf aan de buitenlandsche politiek van Frankrijk, is algemeen. Zijn mede en tegenstanders zijn er van overtuigd dat een belangrijk politicus van het levens- en wereldtooneel is verdwenen, en dat zijn naam niet licht zal vergeten worden.

De loopbaan van den jongen jurist uit Nantes is even ongestadig als die van de meeste Fransche politici van beteekenis. Afwisselend behoorde hij tot verschillende partijen, en tijdens den oorlog was hij een overtuigd tegenstander van iedere partijpolitiek. Briand's naam zal echter vooral genoemd worden in verband met de pogingen om, na den wereldoorlog, Frankrijk en Duitschland, de erfvijanden sinds eeuwen, nader tot elkander te brengen. Dat hij daarbij concessies deed aan de overwonnenen — men herinnere zich slechts de namen Locarno en Thoiry — is hem door vele van zijn landgenooten hoogst kwalijk genomen. Het toenemende verzet

Een Fransche beeldhouwer vervaardigde de buste van Briand in de typische pose, waarin de overledene zijn redevoeringen hield

tegen de vredespolitiek, gelijk die door Briand werd gevoerd, teekende zich scherp en voor hem op pijnlijke wijze af, toen hij bij de stemming om het presidentschap van Frankrijk de nederlaag leed tegen Paul Doumer. Voor zijn werk in den Volkenbond, waarin door zijn toedoen Duitschland als lid werd aangenomen, ontving hij, gelijktijdig met Stresemann den Nobelprijs. Zijn plan om te komen tot de Vereenigde Staten van Europa vond, ondanks de welsprekende verdediging van Briand — hij was een redenaar van buitengewoon talent — weinig instemming. Zijn aftreden als minister van Buitenlandsche Zaken kwam niet onverwacht. Een afwisselende politieke carrière werd er mee afgesloten. Thans heeft de dood een einde gemaakt aan dit bewogen leven, dat in menig onderdeel mag hebben gefaald, maar waaraan de groote gedachte van den onderlingen vrede tusschen de menschen stuwkracht en beteekenis gaf.

Behalve een harstochtelijk visscher was Briand een groot liefhebber van jagen. Nooit ontbrak hij op de officieele jachtpartijen van den president der Republiek

't Was omtrent de Sinksendagen...
Over heiden, bosschen, hagen,
Op berg en veld, in wei en dal,
Frisch en groen was 't overal.
Vogelen zongen, bloemen bloeiden,

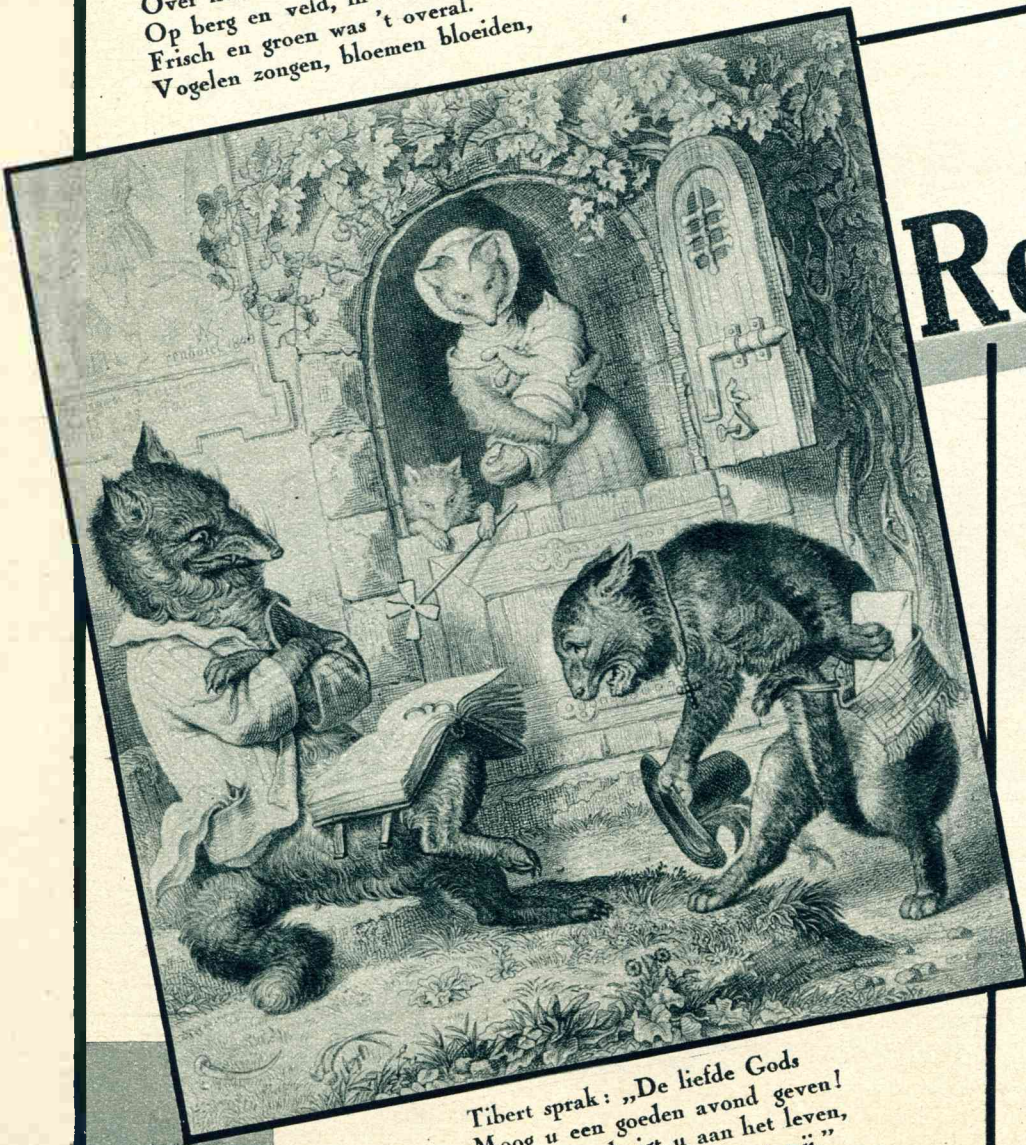
Dieren speelden, beken vloeiden,
Lijk zilver waar de zon in glom.
Koning Nobel had alom
Uit doen roepen: Vrede! Vrede!
En komt allen ten hove mede!"

Terwijl dus Grimbaart stond te spreken,
Werd plots door allen omgekeken;
Van een berg kwam Canteclaar
Met luid geschrei en droef misbaar.
Op een draagbed lag Coppe, zijn kind.

Reinaart had
En, hap! het
Haar vader d
Stapte krijsche
Hij sloeg zijn

Reinaart

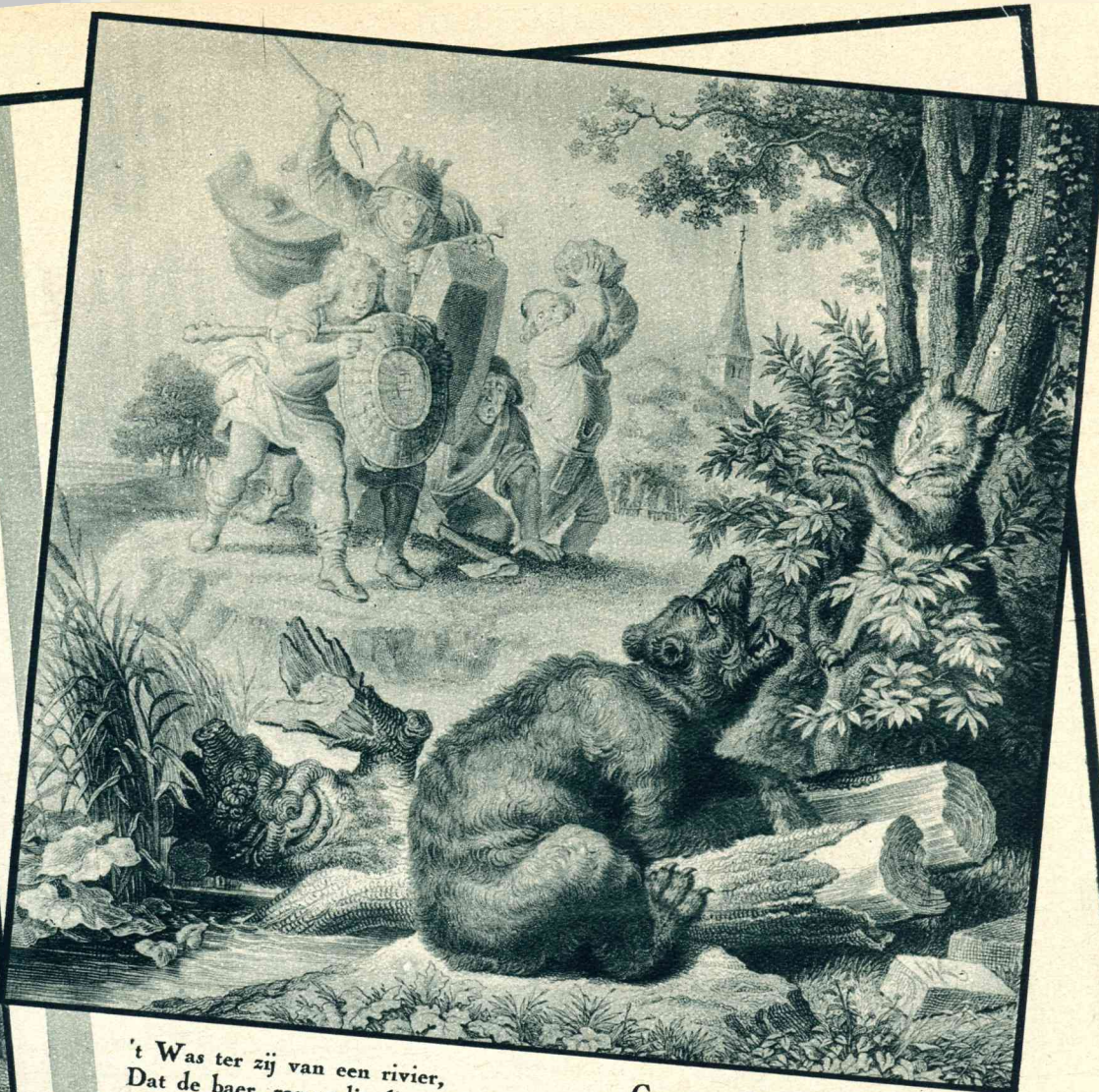

Tibert sprak: „De liefde Gods
Moog u een goeden avond geven!
De Koning dreigt u aan het leven,
Komt gij ten hove niet met mij.”

Nu men zich, vooral na-
tuurlijk in zijn geboorte-
land en in de steden waar
hij vertoefde, allervoeg op-
maakt, om den 100sten
sterfdag van Duitschlands
grootsten dichter, Johann
Wolfgang von Goethe, die
den 22en Maart 1832 te
Weimar stierf, te herdenken,
met feesten en plechtig-
heden, met tentoonstellingen,
met een nieuwe uitgave van
zijn werken, meenen wij
goed te doen, de nagedach-
tenis van dezen grooten
geest en schepper van zoo-
veel beroemde letterkundige
werken te eeren, door deze
bladzijden aan hem te wijden.
Zooals onze lezers zullen
weten, behoort ook de Ge-
schiedenis der Avonturen

Tibert den Kater deed hij varen
Naar Ardennen, het wilde land
Als geheimen afgezant
Tot heer Bruin, den trotschen beer:
Die was aldaar een machtig heer.

't Was ter zij van een rivier,
Dat de baer, rampzalig dier,
Dus besprongen werd van boeren.
Niemand viel aan 't redevoeren.

Gauw en duchtig viel men aan
Met te steken, met te slaan,
Met te werpen dat het kraakte.
't Was Lamfried die het ergst hem raakte.

rt stond te spreken,
en omgekeken;
Canteclaar
n droef misbaar.
Coppe, zijn kind.

Reinaart had die verrast als de wind,
En, hap! het hoofd haar afgebeten.
Haar vader dus, haan Canteclaar,
Stapte krijschend vóór de baer;
Hij sloeg zijn vederen af en aan.

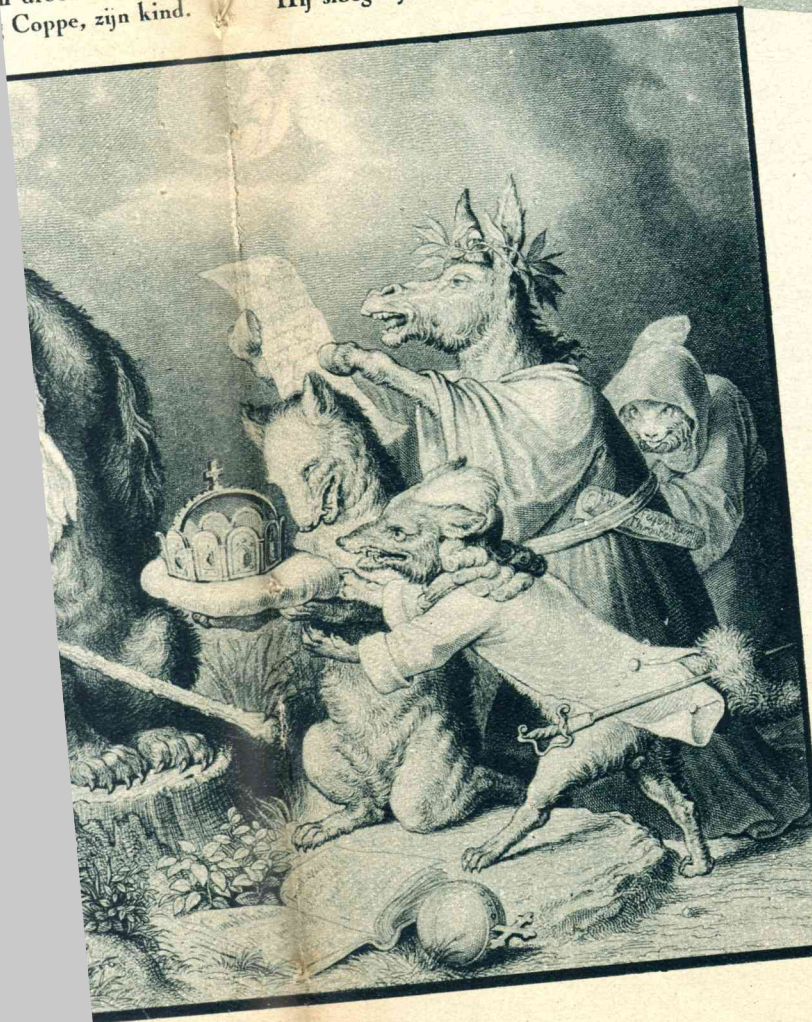
de Vos

van Reintje de Vos tot de
door Goethe behandelde
onderwerpen. Voorzien van
een aantal prachtige gra-
vures van de hand van
den Duitschen schilder Wil-
helm Kaulbach, verscheen
zulk een Goethe-bewerking
in 1846 te Stuttgart in
pracht-editie. We reprodu-
ceeren hieruit eenige der
fraaieste originele gravures.
Voor de er onder geplaatste
toepasselijke teksten kozen
we als de meest benaderende
Julius de Geyter's bewer-
king van de, omstreeks
1250, door den Vlaming, die
zich zelf bescheiden „Willem
die den Madoc maakte”
noemde, geschreven anon-
turen van Reinaart de Vos.

Als nu Belijn, de kapelaan,
Met zijn bidden had gedaan,
Hing hij Reinaart aan den hals
Den lederen reiszak, zacht en malsch.
Ook stelde hem de predikant
Plechtig den pelgrimsstaf ter hand.

Vader ried Bruin om zonder
schromen
Mee naar Vlaanderen af te komen,
Waar men hem, indien hij 't wou,
Als koning ten trone verheffen zou.

VROUWENLEVEN

Kinderkleeding

In de eerste mooie dagen, wanneer 't heldere zonlicht meedoogenloos te zien geeft, wat de winter reeds wist te bederven aan de garderobe van onze kinderen, beginnen we met animo plannen te maken voor zomerkleertjes. En dan denken we vooreerst aan den mantel, welke, naar we hopen, al heel spoedig den wintermantel zal moeten vervangen.

Het hierbij afgebeelde model van Irene de Tre-

Kindermantel van beige laken met garnering van fijne opnaaisels, dat aan den hals goed gesloten kan worden.

bert zal voor dat doel zeker bij velen onzer in den smaak vallen. Dit manteltje van beige laken, eenvoudig van lijn, zooals we dat vooral bij kinderen gaarne zien, maakt een eleganten indruk door de goed gekozen sobere garnering van enkele fijne opnaaisels, terwijl de kraag door zijn origineele sluiting ook op koude dagen de noodige beschutting geeft.

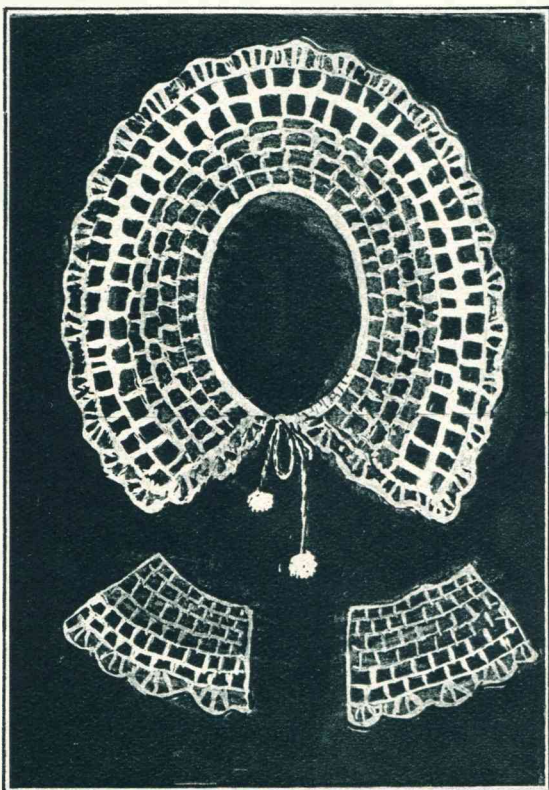
Origineel is ook de mouw, waarbij de elleboog-garneering der groote-dames-mode is gevolgd op een wijze, welke geen afbreuk doet aan den kinderlijken eenvoud van 't geheel.

PAULA DEROSE.

Gehaakte kraagjes met manchetten

Er zijn, naar aanleiding van de foto's op deze pagina in het nummer van 19 Februari j.l. verschillende vragen ingekomen om patroontjes van de luchtig gehaakte wollen kraagjes, welke nu in de mode zijn. Zulke kraagjes, al dan niet met bijbehorende manchetten, staan ook werkelijk aardigst; ze zijn niet kostbaar en heel vlug en gemakkelijk te haken.

Nemen we, bijvoorbeeld, het eerste hierbij afgebeelde stelletje. Men begint met het opslaan van zoo veel losse steken als noodig zijn voor den omtrek van hals of mouwen, haakt daarop eerst 'n toer vaste st. en verder gaatjestoeren; de eerste toer: 1 stokje 1 losse st., 1 stokje enz., terwijl men bij de volgende toeren langzamerhand meer losse st. haakt tusschen de stokjes om de noodige ronding te ver-

Gehaakt kraagje en manchetten van gele, zwarte en witte wol.

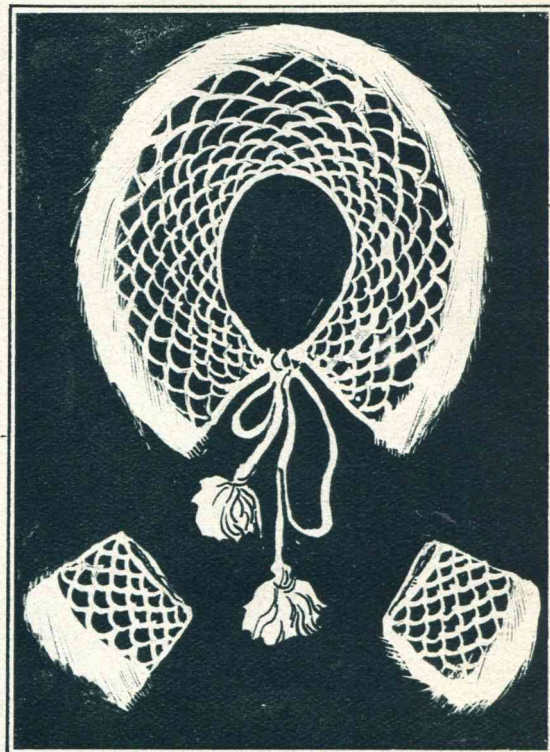
krijgen. Tot slot komt dan 'n afwerktoer rondom van 1 vaste st. in het eerste gaatje, 3 stokjes in het volgende en zoo om en om. Men kan zulke kraagjes en manchetten in verschillende kleuren haken, bijvoorbeeld: 4 gaatjestoeren met gele wol, 1 toer vaste st. met zwarte wol, 2 gaatjestoeren met witte wol en 'n afwerktoer met gele wol.

Op dezelfde wijze zijn ook kraagje en manchetten gehaakt op de koraalroode jumper van bovengenoemd nummer. De afwerktoer bestaat hier uit, om en om, 1 vaste st., 3 losse st. De manchetten omspannen strak den pols en verwijden zich naar boven toe, welke meerdere ruimte men verkrijgt door de stokjes dicht bij elkaar te plaatsen, ofwel door het aantal steken tusschen de stokjes te vergrooten.

'n Zeer aardig effect maakt ook het eenvoudig gehaakte stelletje met randen van witte angorawol. Na den eersten toer vaste st. haakt men telkens 3 losse, 1 vaste st. Het aantal losse st. tusschen 2 vaste st. wordt bij volgende toeren langzamerhand vermeerderd, voor zoover dat noodig is, en tot slot haakt men, met angorawol, 1 toer stokjes.

Evenals de kraagjes kunnen ook de manchetten worden afgewerkt met 'n gestrikt koordje.

Hoofdzak bij het haken is hier, dat men luchtig werkt, zoodat het is aan te raden fijne wol te nemen

Gehaakt kraagje en manchetten met randen van witte angorawol

en 'n grove haaknaald. Zou men dergelijke kraagjes en manchetten, bijv. met mantelwol, op de gewone wijze haken, dan krijgt men iets massiefs, dat eerder plomp aandoet dan elegant, terwijl het geheel juist 'n luchtig kantwerk moet worden.

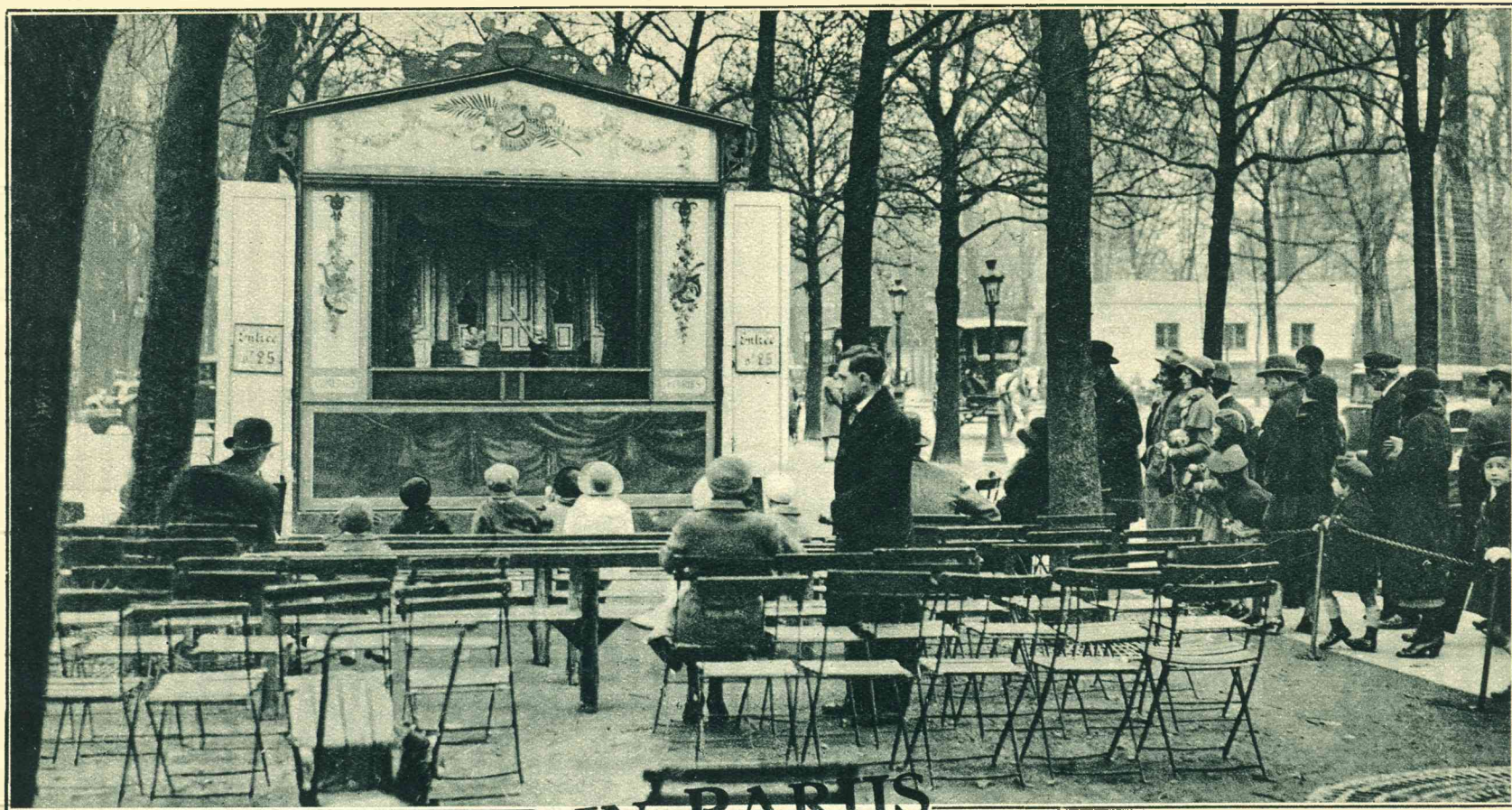
THÉRÈSE.

Breitschwanz

Breitschwanz-bont, zoowel echt als kunstig nagebootst is aan de orde van den dag. Behalve dat dit mooie, soepele materiaal gebruikt wordt ter vervaardiging van sierlijke mantels en mantelcostumes, ziet men het herhaaldelijk als garnering op mantels, costumes, japonnen, hoeden en vele andere modeattributen, zooals handschoenen, tassen en schoenen, prikken. Wij brengen hier één van de nieuwste snuffjes in beeld, n.l. een amusant mutsje, herinnerend aan, die welke door de Schotsche Hooglanders gedragen worden. De bol is vervaardigd van effen groen laken, terwijl voor het opstaande randje zwart breitschwanz werd gebruikt.

MARQUERITE.

JAN KLAASSEN IN PARIJS

Het vaste Guignol-theater in de lichtstad, waar men den kleinen voor 25 centimes 'n heerlijk uurtje kan bezorgen.

Met intense belangstelling volgen de kleuters het spel: de reacties, verschillend naar gelang den aard der kleine toeschouwers, weerspiegelen zich op hun gezichten. Ook die zijn een studie waard.

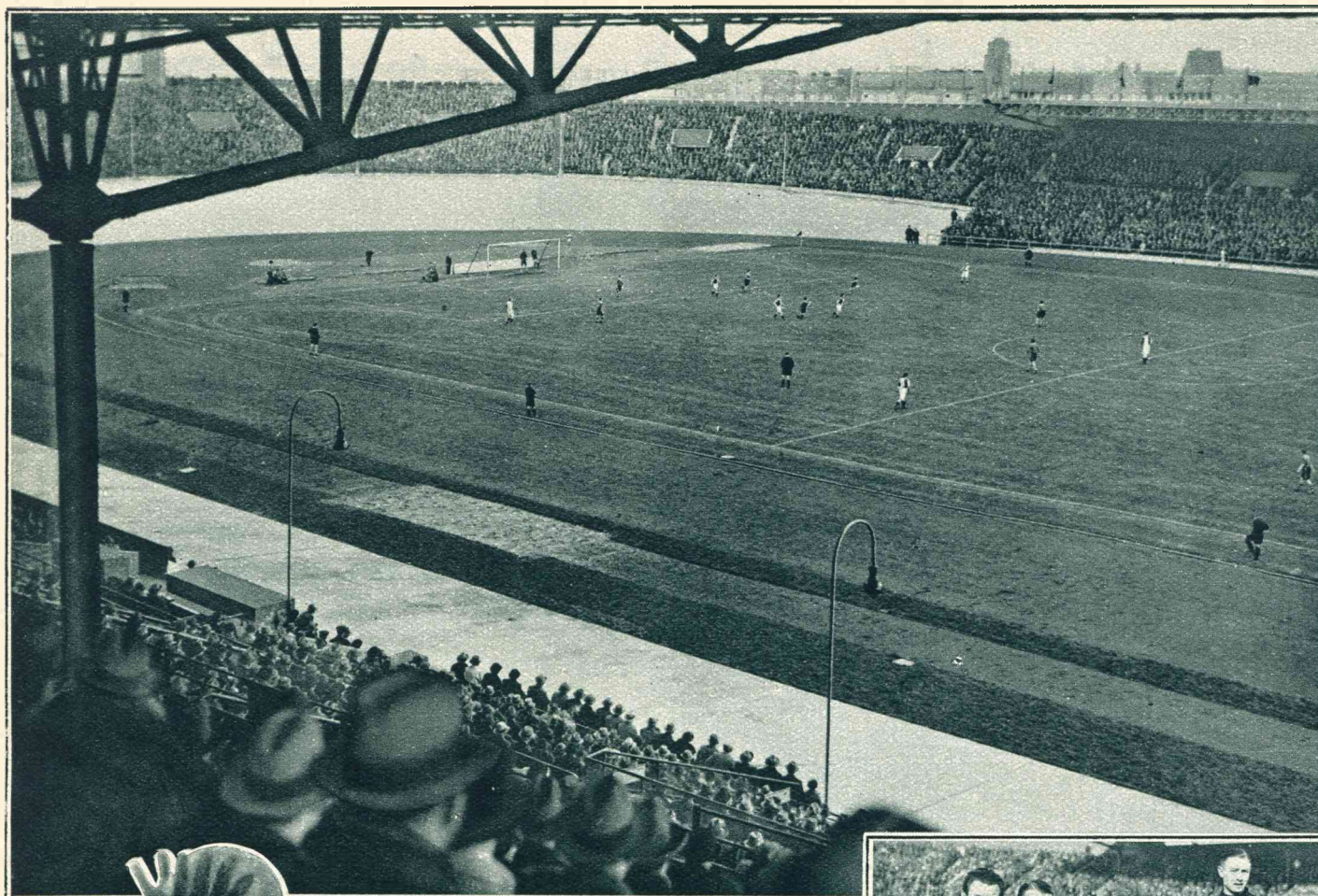
Zelfs de groote mensen glimlachen. Parijs begrijpt den kinderlijken humor der helden van het Jan Klaassen-spel uitstekend.

Als u 't nog niet wist, ook Parijs heeft, of liever had, evenals Amsterdam, z'n Schouwburgwestie, al betreft het dan den Schouwburg in miniatuur in de tuinen van het Luxembourg, waar de avonturen van Jan Klaassen — in Parijs noemt men hem Guignol — werden vertoond voor het jeugdige — en niet meer jeugdige — maar toch belangstellende publiek. Wegens gebrek aan opvolgers voor de zich wegens ouderdom terugtrekkende vroegere bespelers, was dat theatertje gedoemd tot sluiting. Maar men wilde de attractie in het mooie park niet gaarne missen: het instituut bestond nu eenmaal. En de oplossing van de Schouwburgwestie kreeg spoediger haar beslag dan in onze hoofdstad. Men stelde eenvoudig een jury samen van jeugdige bezoekers aan de voorstellingen, welke twee ernstige kandidaten voor het bespelen van het vaste Guignol-theater op proef zouden geven. In het rustige Senaatsgebouw van de Rue de Vaugirard, waar andere deftige oude heeren in 't zwart of in gedistingeerde donkere complets met witte sous-pieds vergaderen, en ernstig in ernstige zetels gezeteld over de hooge belangen van de „grande patrie" delibereren, zag men dezer dagen eenige honderden rumoerende kinderen bijeen, waaruit de leden van de eigenaardige jury waren gekozen. En de kleinen hebben zich dapper en met den grootsten ernst van hun taak gekweten, en hebben Robert Desarthis aangewezen als den man, die straks in den vasten Schouwburg hun de heldendaden van Guignol zal vertoonen, of de sprookjes van „Ma mère l'oie" voor hun grage oogen zal doen herleven.

Het is eigenaardig, maar voor een Jan Klaassenvertooning is altijd publiek te vinden, en al is het maar enkele oogeblikken, ook de ouderen blijven gaarne even kijken.

Het Stadion biedt bij belangrijke wedstrijden immer meer een imposanten aanblik. Zoo ook Zondag j.l. tijdens het treffen tusschen Z.F.C. en Feijenoord. Op onze kiek hebben de Rotterdammers juist 'n aanval van Z.F.C. onderbroken.

Een buitengewone middag in het Stadion.

Het had veel weg van een interlandwedstrijd, gezien zelfs de muziek niet ontbrak.

Geachte lezer, het gaat over de beslissende ontmoeting tusschen Z.F.C. en Feijenoord. De match welke volgens berekening van het overgrootste deel der ijverige voetbalprognosticers in een overwinning voor de Zaanse ploeg zou eindigen, doch die renslotte met

Feijenoord kampioen van afdeling II. De spelers staaude van l.n.r. Dijke, Brg, B. Paaube, v. d. Male, Hendriks, v. Heel, v. Ooyen. Knielend idem Groenendijk, Heyzel, Bul en Barendrecht.

Feijenoord's lange doelman in actie. Kiekje uit de match van Zondag j.l. in het Stadion.

SPORT

VAN ZONDAG

overtuigende cijfers in het voordeel van Rotterdam verliep.

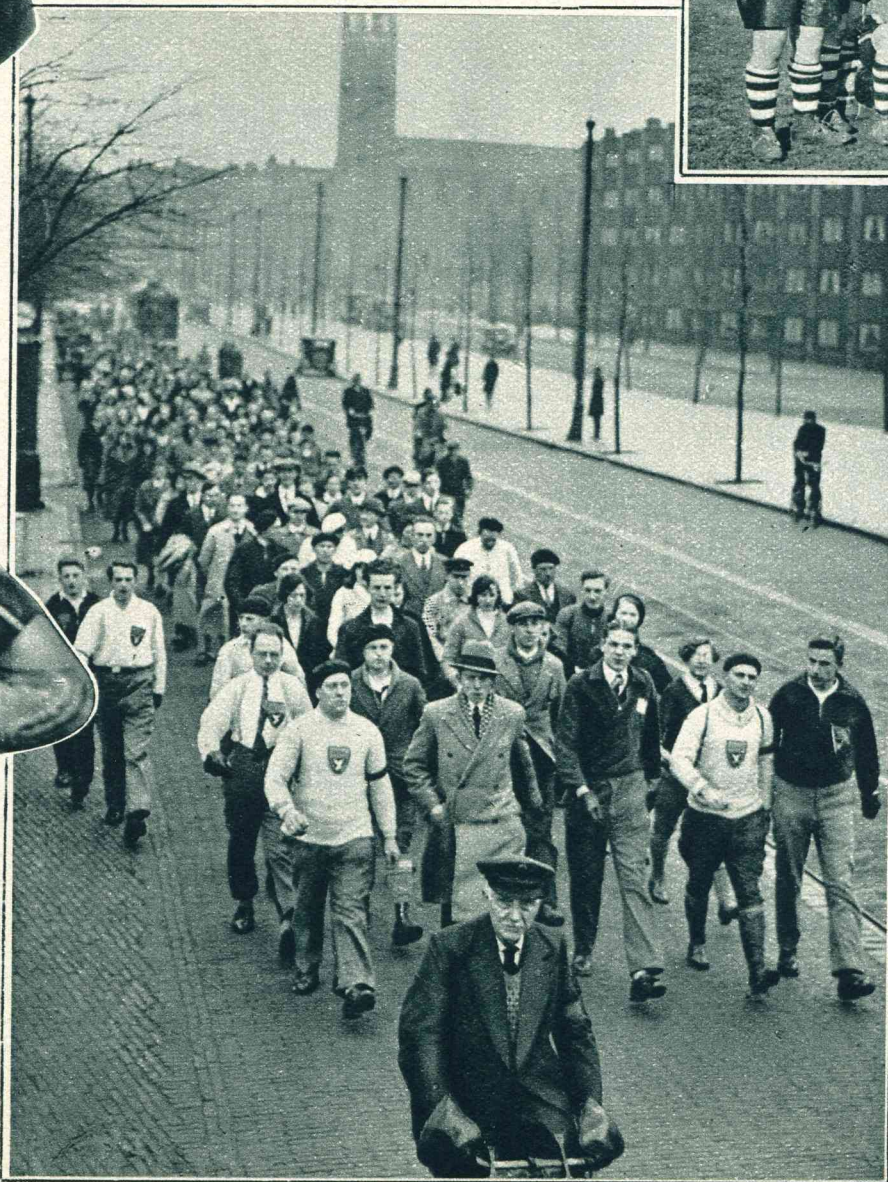
Z.F.C. heeft een eigenaardige ploeg. Een goede ploeg ook, maar Z.F.C. is nu eenmaal niet voor een kampioenschap geboren.

De Zaankanters spelen goed, uitstekend zelfs, zoolang het beslissende moment nog niet daar is. Komt het zoover, dan spelen zij stukken minder of treffen een tegenpartij, die dien dag juist buitengewoon op dreef is. Zoo was het twee jaar geleden toen Blauw Wit het met de Zaandamsche ploeg moest uitvechten en zoo was het ook thans, nu Feijenoord als tegenpartij fungeerde.

De Rotterdammers hebben keurig gespeeld. Zoo goed zagen wij hen dit seizoen nog niet en wanneer we den wedstrijd van een week tevoren, dien tegen V.S.V., vergelijken met het treffen van Zondag j.l., dan was het dag en nacht.

Feijenoord beschikt over een technisch uitstekend onderlegde ploeg en heeft bovendien gevaarlijke spelers in zijn aanval. Groenendijk b.v. scoorde drie goals, waarbij zeer goede. Wij weten wel dat de Feijenoord-midvoor niet altijd zoo op schot is, doch hij kan het in elk geval wel. Bovendien hebben de kampioenen van afdeling II een halflinie, die ongetwijfeld haar gelijke niet heeft in ons land. Wij zouden het met de twee

Wandeltocht van de A.V.A.C. De wandelaars op weg van hun 25 K. M. marsch.

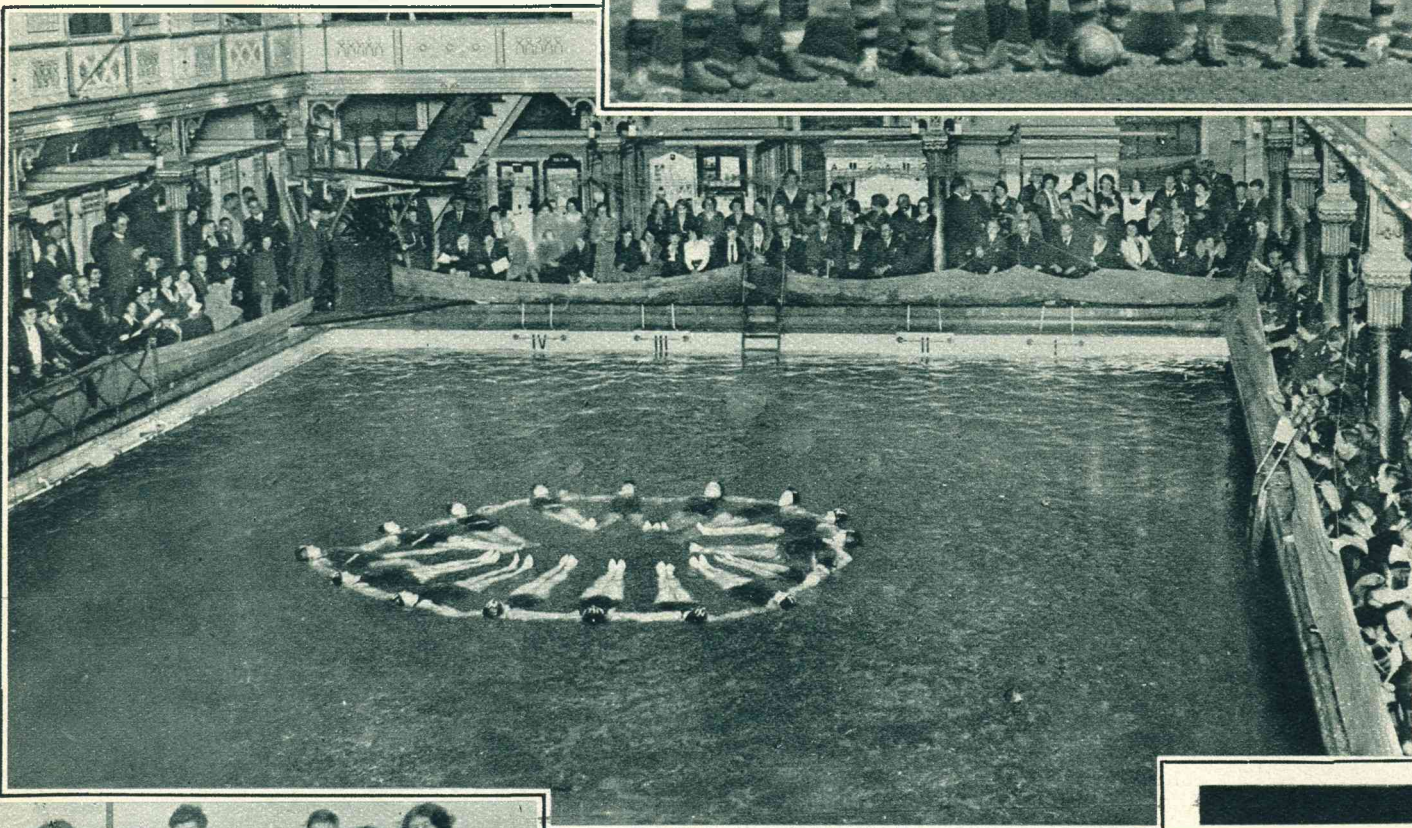

De promotie- en degradatie-competitie van afdeling I is Zondag aangevangen met de ontmoeting tusschen H.V.V. en Haarlem te Den Haag. Wij geven hier de drie ploegen, welke aan dit interessante tornooi deelnemen. Boven links: Haarlem; rechts: E.D.O. Hiernaast H.V.V.

Het zwemfeest van Inter Nos in de zweminrichting aan den Heiligenweg. Een aardig overzicht tijdens het uitstekend geslaagde nummer figuurzwemmen.

er vanaf het aanvangssignaal tot 't einde tusschen de spelers van beide partijen bleek te bestaan. Bijna geen vrijen trap behoefde scheidsrechter Mutters toe te kennen. Prachtige verliezers, die stoere kerels uit Zaandam. Zij hebben het bewijs geleverd dat het ook in deze tijden nog mogelijk is om bij hoogspanning en onder tegenslag „heer” te blijven op het sportterrein. Ja, je zoudt het Z.F.C. gaarne gunnen, doch er komt tenslotte maar één ploeg in aanmerking en dat was Zondag Feijenoord. De Zaandammers waren de eersten om het te erkennen.

Pauwe's (de oudste was er Zondag-niet bij) en van Heel als midhalf, gerust aandurven in ons nationale team.

Wij zijn werkelijk benieuwd hoe Feijenoord zich in het a.s. kampioentornooi zal wenen. Wordt er gespeeld zoo als Zondag dan maken de Rotterdammers een goede kans om het tot één der beste, zooal niet de bovenste plaats te brengen.

Behalve het uitstekende spel van Feijenoord heeft ons Zondag in het Stadion nog iets gefrappeerd en wel de prachtige verstandhouding, welke

Het eerste twaalfstal van de A.K.C. „Eendracht” dat onlangs ongeslagen den kampioentitel der 2e klasse afd. B. behaalde.

Rugby in de hoofdstad. Te Amsterdam heeft Zondag 'n ontmoeting plaats gehad tusschen een 15 tal van de A.A.C. en een team van de M.T.S. uit Haarlem. Een spelmoment, de z. g. scrumm.

BELGIË-HOLLAND OP 20 MAART A.S.

„De Stad” gaat per luxe reiswagen naar den wedstrijd in Antwerpen. Die reis kunt u meemaken.

Prijs met inbegrip van een goede staanplaats f 6.90.

Aldus voor f 6.90 naar den wedstrijd van het seizoen in Antwerpen.

Haast u s.v.p. daar de voorraad plaatsen zoowel voor autocar als terrein beperkt is.

Vertrek te Amsterdam Centraal-Station (de wagen staat ter zijde van den hoofdingang) des morgens te 6.30, terugkeer te Amsterdam op hetzelfde punt, ongeveer 12 uur des avonds.

Vertrek te Haarlem, Stationsplein, des morgens 7 uur, terugkeer te Haarlem op dezelfde plaats, ongeveer 11.30 des avonds.

Aanmeldingen bij: De Stad Amsterdam N.Z. Voorburgwal 262 Tel. 33170 en te Haarlem N.V. Europa Express, Nassauplein 1 Tel. 15934.

**Prijs
F 6.90
met staan-
plaats**

DE STEM IN DEN NACHT

DOOR JOHN D. CLAVERTEN

De „Savanna” stoomde met een zestienmijs vaart door den donkeren nacht, toen Olaf Larsen, de eerste stuurman van het schip, de brug beklom om zijn collega af te lossen.

„Halloh, nog bijzonderheden, mr. Jörsen?” begroette hij den wachthebbenden stuurman bij het betreden van de kaartenhut.

„Nee, niets bijzonders, mr. Larsen,” antwoordde Jörsen.

„Wat loopen we?”

„Zestien mijl, wind stijf-west, koers Noord-West ten Noorden. We hebben zoeven de Faröer achter ons gelaten,” lichtte Jörsen den ander in.

„Mooi, kruip dan maar gauw in kooi, mr. Jörsen. Als er niets tusschen komt, zijn we overmorgen in de vroegte in Reikjavik. Wie heeft het roer?”

„Knud Lafson.... nou, prettige wacht, tot straks.”

Jörsen verliet de kaartenhut en Olaf Larsen bepaalde de plaats van het schip op de kaart. Vervolgens betrad hij de brug en knoopte een praatje met den roerganger aan.

„Goed weer, Knud Lafson, wat vaar je?”

„Noord-West-Noord, mister,” antwoordde de man.

De stuurman knikte en liet zijn blik over de donkere wateren dwalen.

„Houdt dien koers voorloopig maar, Lafson gevaar is er niet,” gelastte de stuurman peinzend. Opnieuw dwaalden zijn oogen over het kalme watervlak van den Atlantischen Oceaan en eindelijk trad hij met 'n gemompelden groet aan Lafson, de kaartenhut weer binnen.

Zich op het krukje neerzettend, begon hij de kaart te bestudeeren. Daar lag Bergen, vanwaar de „Savanna” vertrokken was en waar hij een vrouw en een kind achterliet. Daar lag de fjord, waarachter het kleine dorpje verscholen lag, waar hij zijn vrouw had leeren kennen. En daar, als een wijnvlek op een tafellaken, lag IJsland, de naaste bestemming van de „Savanna”.

In gedachten ging Olaf Larsen de route op de kaart na, die de „Savanna” maken zou voor zij in Bergen terugkeerde. Van Reikjavik naar het Iersche Valencia, vandaar naar de Hebriden, dan naar de Orkaden, vandaar naar huis.... dat was de levensloop van 'n vrachtzoeker, die, als 'n zwerver zonder vaste woonplaats, overal iets te eten moest zien te vinden.

Bergen.... Reikjavik.... er was geen gevaar. Hij kon gerust wat indommelen, Knud Lafson was vertrouwd; in dit gedeelte van den Atlantischen oceaan passeerde men slechts zelden een ander schip en het vaarwater....

Larsen's gedachten dwaalden van het een op het ander. Zij lieten het veilige vaarwater in den steek en keerden terug naar Bergen, waar de vrouw en het kind waren achtergebleven.

Drina.... zou zij aan hem denken, nu?... Natuurlijk, het was nu drie uur in den nacht, zij was ziek, ze lag te woelen en te worstelen met gedachten, die de „Savanna” vergezelden. Drina's moeder waakte bij haar.... zoo was het al vele weken geweest, al vanaf het oogenblik, dat de dokter had gezegd dat Drina het bed moest houden, wilde zij ooit de verraderlijke tuberculose overwinnen....

Larsen's gedachten bleven wijlen bij Drina, klein, tenger vrouwtje, met een teer-liefhebbend hart en een gouden ziel. Hij droomt....

Drina zit tegenover hem in de kamer, onder het zachte, witte licht. De oude klok, die hij erfde van zijn vader, tikt zachtjes. Buiten zingt het ruischen van den regen en van heel ver weg komt het gieren en fluiten van den wind aanhuilen, die speelt om de koppen van de fjord....

Hij staat op en loopt zacht door de kamer. Hij gaat naast haar staan en zij legt haar hoofd tegen zijn arm aan. Hij buigt zich voorover en hij haalt diep, heel diep de geuren op van Drina's haar,

dat zoo zacht is als zijde onder zijn streelende vingers....

Dit is geluk, puur geluk, ontroering van ziel en zinnen tegelijk.... Dan heft ze het hoofd naar hem op. Haar oogen spreken een taal, die hij verstaat: „toe dan, jij domme man....”

Hij nijgt zich nog dieper.. zijn mond naar haar lippen....

„Stop!” klinkt plotseling een stem in den nacht.

Olaf Larsen komt niet zoo spoedig tot zichzelf, het visioen, dat hem een lief, klein huisje in Bergen voor oogen tooverde is te schoon, te wezenlijk, om er zich van los te kunnen rukken.

„Stop, in hemelsnaam: stop!” klinkt het nogmaals, veel dringender, bijna angstig nu....

Olaf Larsen sprong op en stond met twee passen op de brug voor den roerganger. Met een enkelen blik had hij de omgeving verkend, waarin hij geen gevaar zag.

„Wat is er?” vroeg hij verwonderd.

„Wat blijft u?” klonk hem Lafson's stem tegen. „Je riep toch.. je waarschuwde toch te stoppen?” viel Larsen wrevelig uit, den man aan het roer een verbaasden blik toewerpend.

„Ik.... welneen, mister, ik heb geen mond opengedaan,” antwoordde Lafson.

Larsen keek den man scherp aan, Knud's gezicht was één groot vraagteken en schouderophalend keerde de stuurman zich om. Hij begreep, dat hij gedroomd had en dat de stem in den nacht alleen in zijn verbeelding had gewaarschuwd. Hij betrad opnieuw de kaartenhut, doch plotseling keerde hij zich om.

„Stop! Achteruit!” gilde de stem en met iets als verbijstering in zijn blik keek hij Knud Lafson aan.

„Nu riep je toch,” zei hij wantrouwend.

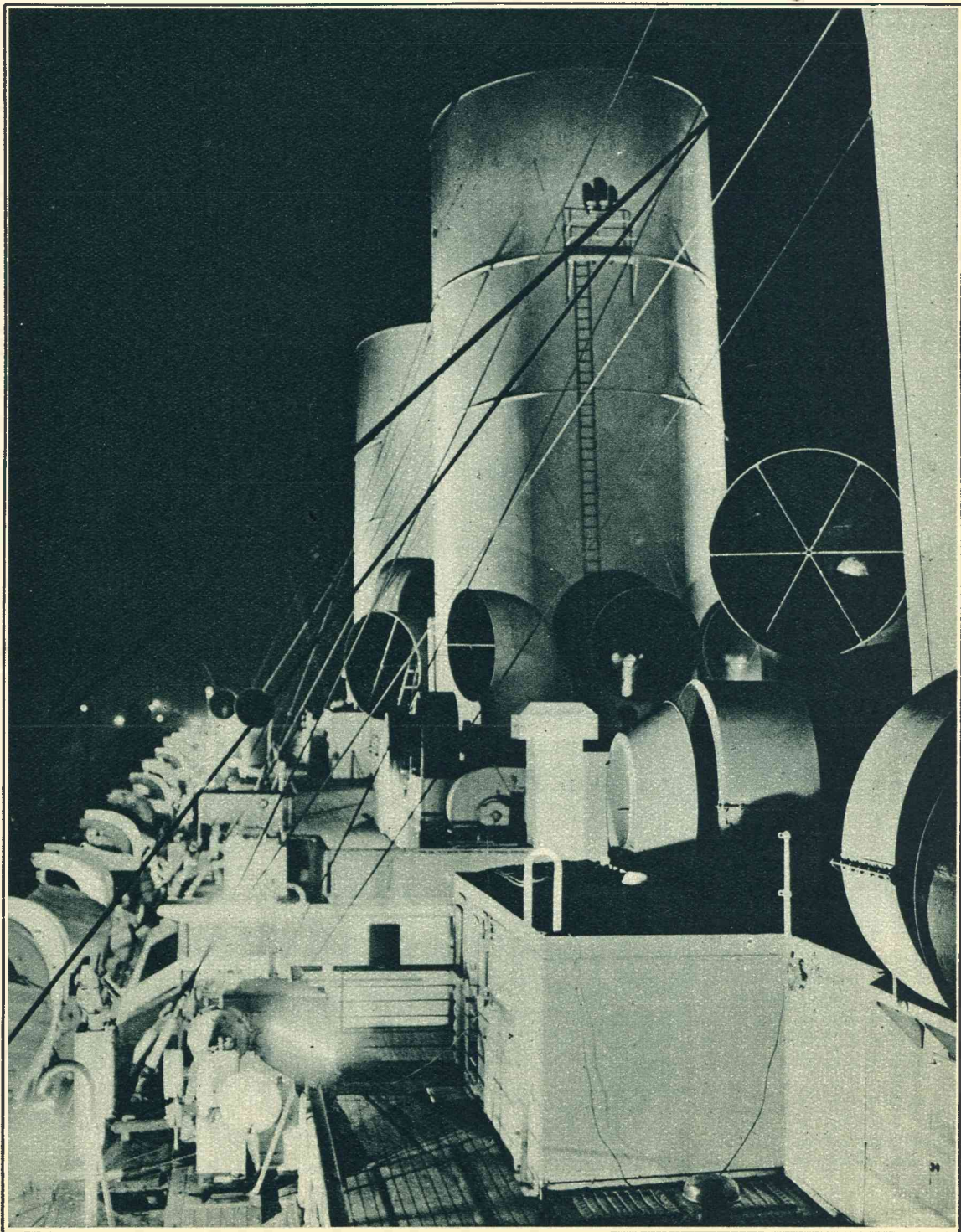
„Ik, welneen, mr. Larsen, ik heb geen mond opengedaan,” wierp de man hem verbaasd tegen.

„Stop! In hemelsnaam: stop toch!” klonk het Larsen opnieuw in de ooren.

„Wie, voor den d....der, riep dat nu dan?” viel Olaf Larsen woedend uit.

„Er is niets geroepen, mister, ik hoor niets!” verzekerde de roerganger met nadruk, terwijl hij den stuurman onderzoekend aankeek.

Larsen was met een sprong bij de trap, die

De „Empress of Britain”, het grootste Engelse passagiersschip, dat op Amerika vaart, des nachts door schijnverpers verlicht.

Stroomopwaarts.

naar het slopendek afdaalde. Vliegensvlug liep hij de treden af en rende van sloep tot sloep om te zien, welke grappenmaker zich deze gevaarlijke scherts durfde veroorloven. Hij ontwaarde geen sterveling en vastbesloten daalde hij in den kuil af.

„Wie riep er hier?” riep hij heesch van boosheid uit. Geen stem gaf antwoord en na het dek van voor tot achter te hebben onderzocht, keerde Larsen moopperend naar de brug terug.

„Ik durf te zweren, dat er gewaarschuwd werd te stoppen,” verzekerde hij den roerganger hoofdschuddend.

„En ik heb niets gehoord, mister Larsen,” herhaalde Knud Lafson beslist.

Nog steeds niet bekomen van zijn verbazing, ging Larsen opnieuw de kaartenhut binnen. Hij had zich nog maar net op het krukje neergezet, toen hij ontsteld opsprong. Opnieuw waarschuwde hem de geheimzinnige stem, maar nu met zooveel aandrang, dat Larsen verbleekte.

„Stop dan toch, Olaf, in hemelsnaam stop dan en achteruit!” hoorde hij zich toegilllen.

Er lag iets bekends in den toon van die stem, Olaf Larsen zou erop hebben durven zweren, dat zij hem vertrouwd was, doch het was voornamelijk de doodsangst, die eruit sprak, die hem zijn bezinning hergaf.

„Stop!... Met volle kracht achteruit!” commandeerde hij door de spreekbuis naar de machiniekamer. Zijn stem had een heeschen klank en onwillekeurig kromp hij zich ineen, alsof hij de

een of andere catastrofie verwachtte. Hij hoorde de machines stampen en stooten, hij zag, dat de „Savanna” vaart begon te minderen, totdat zij bijna geheel stil lag. Hij zag ook, dat de roerganger hem geheel verbijsterd aan bleef kijken, alsof de man meende, dat hij gek was. Gevaar viel er niet te bespeuren, noch voor den boeg, noch aan stuurboord- of bakboordzijde. En toch...

Met een schok kwam de „Savanna” plotseling omhoog te zitten en een schurend geluid bewees, dat zij ergens opgelopen was.

„Alarm!” schreeuwde Larsen den roerganger toe en met groote sprongen verdween de man van de brug. Enkele seconden later klonk het naargeestig luiden van de alarmklok over de wateren, dat de geheele bemanning in weinige oogenblikken tijds naar het dek deed snellen.

„We liggen stil, wat is er?” schreeuwde de kapitein opgewonden, toen hij met het kistje, dat de scheepspapieren bevatte op de brug verscheen.

„We zijn ergens opgelopen, we liggen omhoog,” antwoordde Larsen op schorren toon.

Verbleekend liep de kapitein naar de kaartenhut en berekende in enkele seconden de positie van het schip.

„'n Blinde klip,” riep hij Larsen verbaasd toe. „Is er averij, Larsen?”

De bemanning stond verschrikt bij de reddingsbooten en het duurde eenigen tijd voor er een verbinding met den timmerman in het vooronder tot stand was gebracht.

„Geen averij, het schip zit twee of drie voet omhoog,” klonk het eindelijk van beneden.

Een zucht van verlichting ging op en in afwachting van bevelen, stelde de bemanning zich voor de trap naar de brug op. Boven stond Olaf Larsen bleek en met verwezen blik voor den gezagvoerder.

„Hoe is 't in Godsnaam mogelijk, een stem zei je, Larsen?”

Een stem, die me vier keer toegilde te stoppen en achteruit te slaan,” antwoordde Larsen heesch, „en... en... 't is te gek om erover te spreken, maar ik zou gezworen hebben, dat het de stem van m'n vrouw was,” antwoordde Larsen opgewonden.

„En daarop liet je stoppen?” vroeg de kapitein verbaasd.

„Ja, de stem klonk zoo bevelend, dat ik het commando niet in kon houden, kapitein,” antwoordde de stuurman schor.

De gezagvoerder schudde bevreemd het hoofd.

„Wat het ook is geweest, het is zeker, dat we het behoud van het schip aan die vreemde waarschuwing te danken hebben,” constateerde hij.

„Als je nog 'n minuut geaarzeld had, waren we verloren geweest, nu zal het ons morgen misschien gelukken de schuit vlot te krijgen. Ga nou hoor, Larsen, je ziet eruit als de dood, ik zal zelf de wacht overnemen.”

Bevend, zichzelf niet meer meester, verliet Olaf Larsen de brug en ging naar zijn hut. Hij had een gevoel alsof hij de koorts had en rillend kroop hij onder de dekens. De stem, die een scheepsramp had voorkomen, liet hem geen oogenblik met rust, telkens weer vroeg hij zich af of hij ten prooi was geweest aan een zinsbegoocheling of dat de koorts hem parten had gespeeld. Eerst uren later viel hij in slaap en toen hij den volgenden dag ontwaakte, was de „Savanna” al weer vlot, de natuur zelf had met rijzend getij de behulpzame hand geboden.

De kapitein keek hem onderzoekend aan, toen hij weer in de longroom verscheen, doch hij vermeed het de vreemde, onverklaarbare gebeurtenis nogmaals aan te roeren. Olaf Larsen vervulde werktuiglijk zijn dienst gedurende de eerstvolgende vier en twintig uur, hij had alle belangstelling voor hetgeen rondom hem voorviel verloren en reikhalzend zag hij de naaste bestemming, Reikjavik, tegemoet, alsof hij er een voorgevoel van had, dat hem daar 'n belangrijke tijding wachtte die over zijn geheele verder leven beslissen zou.

Dit voorgevoel bleek juist te zijn. Onmiddellijk na aankomst van de „Savanna” kwam de Noorsche consul aan boord, die een onderhoud met hem verzocht.

„Ik heb u een belangrijke en noodlottige tijding over te brengen, mr. Larsen,” begon de ambtenaar voorzichtig. „Ik ontving vanmorgen een telegram uit Bergen en...”

„Mijn vrouw.... Drina.... dood?” stamelde Larsen ontzet.

De consul boog het hoofd.

„Gisterennacht om drie uur gestorven... de crisis kwam geheel onverwacht... zij was doodlijk...” antwoordde de ander zacht.

„Om drie uur, gisterennacht, de stem...” bracht Larsen met een snik uit en zijn tranen verbergend klemde hij zich aan de deur van zijn hut vast om niet te vallen....

„Het einde was vredig,” verhaalde Drina's moeder haar schoonzoon een maand later. „Zij ontsliep bij vol bewustzijn, maar een uur voor haar dood lag ze een half uur lang te tobben en te worstelen. We konden haar maar niet tot bedaren brengen en wel drie of viermaal schreeuwde ze uit: „Stop! In hemelsnaam, Olaf, stop dan toch!” Het leek wel alsof ze zag, dat je in gevaar verkeerde. Na de vierde waarschuwing kwam ze eindelijk tot rust en viel ze met 'n zucht van verlichting in het kussen terug. Zoo is ze eindelijk heengegaan, kalm, bijna onmerkbaar en tevreden, haar laatste woord was „Olaf”....

De man aan de tafel gaf geen antwoord, hij zat met het hoofd in de handen gesteund, de tranen drupten en de oude klok tikte zachtjes. De geheimzinnige stem in den nacht had haar geheim verklaard en Olaf Larsen wist, dat zijn leven gebroken was....

ZONDER DIEET

ben ik in korten tijd 20 pond lichter geworden door een eenvoudig middel, hetwelk ik iedereen gaarne mededeel. Schrijf aan Mevr. Noto Haadinegoro, SA 3, Torenstr. 8, Den Haag

BREUKLIJDERS

Dit is C. H. SCHOLTE, die na 22 jaar breuklijder te zijn geweest, zichzelf enduizenden anderen van breuklijden bevrijdde door zijn nieuwe uitvinding van het **PATENT LUCHTAPPARAAT**.

Duizenden dankbetuigingen. Vraagt kosteloos om het boek met afbeeldingen en prijzen.

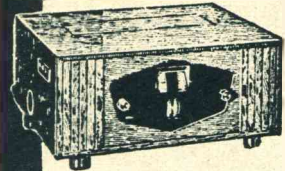
C. H. SCHOLTE

Aert v. Nesstr. 105a - Rotterdam

Waarschuwing. Laat U niets anders opdringen, want even goed of beter bestaat er niet.

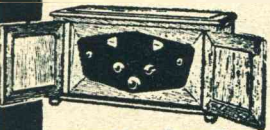
Bijzondere prestaties tegen bijzondere prijzen

Hier zijn drie Hollandsche N. S. F. producten, die elk voor zich iets bijzonders presteeren. De prijzen zijn even laag als de prestaties groot!

De Hilversum 3

geeft een krachtige ontvangst van alle Europeesche zenders van betekenis. Prijs slechts fl. 135.—

De N. S. F. 4

is reeds jaren beroemd om zijn bijzondere eigenschappen, en zal dat altijd blijven. Prijs slechts fl. 155.—

De Hilversum 5,

het modernste N. S. F. product, overtreft de hoogste eischen. Toestel en luidspreker ineen. „Super-inductie“-schakeling. Prijs slechts fl. 275.—

Gratis demonstratie door:

N.V. Instrumenthandel v.h. Fa. P. BEERVLIET Radio Technisch Bureau Oude Spiegelstraat 3

Technisch Bureau DUYVENÉ & REMMERS te v. Swindenstr. 47-49 Filiaal Nassaukade 378

TESSIN (ZUID-ZWITSERLAND)

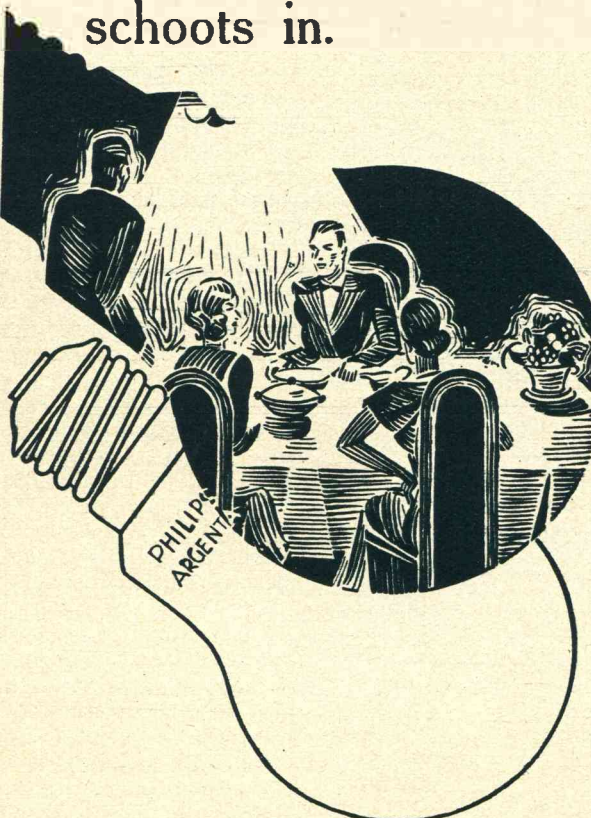
LOCARNO PARK-HOTEL

Voornaam Familiehôtel van den 1^{en} rang. Heerlijk zuidelijke ligging. Pension vanaf Fr. 14.—. Prima Hollandsche referenties. Prospectussen. M. HAGEN, Eigenaar

VAN RIJN'S
Utrecht **MOSTERD**
De Beste

WAAROM PHILIPS LAMPEN?

Door het veel geringere stroomverbruik haalt de Philips lamp het prijsverschil van een paar dubbeltjes, dat ze meer kost dan een zoogenaamd goedkope lamp, reeds binnen een maand ruimschoots in.

Gebruikt Philips „Argenta“-lampen en denkt er aan:

„100 watt is pas wat“

Aan

alle

vermoeide mensen

Neem **NU** **SANATOGEN**

in deze moeilijke tijden, die zooveel van zenuwen en werkkraft vorderen. U kent Sanatogen, U weet dat het al jaren en jaren bekend is als het versterkende middel voor de zenuwen bij uitnemendheid, als het krachtvoedsel voor hen, die

zich oververmoeid beginnen te voelen.

Zenuwen zijn vreemde dingen. U kunt er veel van vergen — te veel zelfs en dan opeens — niets meer. Wacht niet tot zo lang, maar begin vandaag nog met Sanatogen — drie maal per dag, een paar weken lang.

Sterk Uw Zenuwen met Sanatogen

dan zult ge Uw vermoeidheid spoedig verliezen. Klachten zooals vermoeidheid, lusteloosheid, gebrek aan eetlust, zenuw hoofdpijnen zullen verdwijnen, omdat Sanatogen juist die stoffen — zuiver melkeiwit en phosphor — toevoert, welke onontbeerlijk zijn voor een sterke en krachtige gezondheid.

zult gij echter spoedig weer een ongestoorde, sterkende slaap genieten, omdat Sanatogen op natuurlijke wijze de oorzaak van Uw slapeloosheid — zenuwzwakte — overwint.

Begin nog vandaag Sanatogen te gebruiken, dan zult ge U spoedig weer door en door gezond voelen.

Slapeloosheid

Overspannen zenuwen veroorzaken slapeloosheid waardoor de gezondheid nog verder ondermijnd wordt. Met Sanatogen

SANATOGEN

Het Zenuwsterkend Voedsel

In alle Apoth. en Drog. vanaf f 1.— per bus

VERSTOPPING

of moeilijke en onregelmatige stoelgang regelt men vlug zonder kramp of pijn met

Mijnhardt's Laxeertabletten

Prijs per doos 60 ct. Bij Apoth. en Drogisten

„THE MARMET“

De „Lichtste Wagen“ der wereld.

Alléén verkrijgbaar bij

P. F. L. DE RIDDER alleen Hartenstr., Amsterdam

OPRUIMING:

Kinderwagens vanaf f 22.50 Vouw-w. m. kap „ - 15.—

Gevaarlijke voet-infectie overal verbreid

Neemt u deze symptomen tusschen uw teenen waar?

Het is de kiem van een infectie, verscholen en toch gemakkelijk vast te stellen, maar gevaarlijk, indien U het veronachtzaamt en de wetenschap dan Tinea Trichophyton constateert. Gewoonlijk verschijnt ze tusschen de teenen; de symptomen zijn: De huid wordt vochtig en vertoont wondjes en kleine jeukende blaasjes. De huid is meestal rood en ontstoken of wit, dik en schilferachtig — vaak met een walgelijken reuk. U moet vannacht uw voet eens goed onderzoeken. Indien u ook maar enkele van deze symptomen vaststelt, moet u terstond handelen en Saltrates Rodell in heet water oplossen, totdat dit door de vrijgekomen zuurstof de kleur van volle melk verkrijgt.

Als u uw voet in dit melkachtige Saltrates voetbad dompelt, zal de zuurstof in de poriën dringen en de kiem van deze kwaal doden. Maar het sterkt en geneest ook pijnlijke en vermoeide voeten en maakt eeltknobbels en likdoorns week, zoodat men ze er met wortel en al uit kan trekken. Saltrates Rodell is verkrijgbaar bij Apothekers, Drogisten en Parfumeriezaken, die — wanneer het u niet geholpen heeft — het geld terug betalen. De prijs is zeer laag

Het Gepolunderde Huis

DOOR LUDWIG VON WOHL -

No. 8

Maar van den anderen kant bekende Jimmy zichzelf open en ridderlijk, dat ten slotte alle consequenties, welke er uit zijn daden konden voortvloeien, hem absoluut koud lieten, en dat het leven zonder Grit van Heeden voor hem op den duur onverdraaglijk was.

„Maar je kunt je als markies de Brissac toch heel goed met haar onderhouden,” pleitte het gezonde verstand verder. Echter tevergeefs.

„Dan maak je haar ten minste niet met één slag spinnig!” zei het nog.

„Beter woedend, dan onverschillig!” was het laatste antwoord in Jimmy's binnenste.

Hij wisselde van kleeding, trok een colbert-kostuum aan, waarin men markies de Brissac nog niet gezien kon hebben, en begaf zich op de gang.

Oók toevallig, dat op hetzelfde oogenblik Claire, het kamermeisje, voorbij moest komen.

Wat moest die wel niet denken, wanneer er een wildvreemde man uit de kamer van den markies kwam... Ze kon wel eens achterdocht krijgen. Denken dat het een of andere hoteldief was... of nog erger... 'n moordenaar...

Zoodat Jimmy zich omdraaide, glimlachend in de deuropening nog eens een buiging maakte, met de hand wuivend de kamer inriep, alsof daar De Brissac nog zat:

„Tot ziens, m'n beste vriend!”

Tja! Men moest zich weten te redden: eenvoudig een kwestie van tegenwoordigheid van geest.

Nog een groetend handgebaar, en dan sloot hij de deur en slenterde, een liedje neuriënd, de breede hoteltrap af, naar beneden.

In de eetzaal gebruikte hij snel zijn lunch — het was al over half drie en sedert 's morgens zeven uur had hij niets gegeten — en begaf zich dan ongehinderd in den parktuin van het hotel, om Grit van Heeden te zoeken.

Ze was nergens te zien.

Jimmy uitte een gesmoorde verwensching en keerde naar het hotel terug.

Verdraaid! Daar stond ze naast den roodharigen zoon van Albion: ze bekeek een prachtige, donkergroen gelakten auto — naar het uiterlijk te zien een Bugatti. —

Op het oogenblik ging ze er zelfs in zitten — aan het stuur — Patterson verklaarde haar de mechaniek — wel alle drommels! Als die Engelsche oofveaar zich nu maar eens één enkel oogenblikje omkeeren wou, één onbeduidend klein oogenblikje maar...

En zoowaar: alsof Geoffrey Patterson zijn innerlijken wensch gehoord had, draaide hij zich om, en keek in de richting van de zee, waar zijn jacht eindelijk, na een vertraging van verscheidene dagen, welke hem bijna tot wanhoop had gebracht, binnenliep.

Het was voor Brittanje's zoon een oogenblik van trotsche vreugde. Morgen reeds zou de familie Ollendorf op zijn schip te gast zijn — of op z'n laatste overmorgen — want ze konden elk oogenblik terugkeeren.

Grit zag het sneeuw witte jacht, welks tuigage blonk en schitterde in den zonneschijn, aanstroomen en slaakte een zucht.

Dit was voor Jimmy het oogenblik om te handelen.

Met vijf, zes onhoorbare schreden was hij bij den wagen; een veer-lichte, geweldige sprong, zonder aanloop, bracht hem op de zitplaats van den bestuurder, vanwaar hij Grit zachtjes maar beslist wegdrong, en gaf vol gas.

De Bugatti schoot met een onverwachten sprong naar voren, en snelde vooruit als een renpaard na het startschot.

Patterson had zich, terwijl hij naar zijn jacht en de zee staarde, aan de coupédeur van zijn wagen

vastgehouden. Nu lag hij, in een stofwolk gehuld, op den grond.

„Ziezo! Eindelijk!” zuchtte Jimmy Beckett uit den diepsten grond van zijn hart.

X

„WEET U, WAT IK BEN?”

Maar dezen keer was Grit van Heeden niet zoo verrast als toen in Berlijn.

Ze schreeuwde krachtig om hulp en trommelde met alle kracht lustig op Jimmy los, waarbij ze het stuur raakte; dit veroorzaakte een zwenking, waardoor ze bijna van den als een lint den berg afslingerenden autoweg waren afgeraakt, en regelrecht in zee terecht waren gekomen.

Toen begreep ze het gevaar en hield op met beuken.

„We gaan vooruit,” zei Jimmy grijnslachend. Hij liet den wagen nog steeds op volle snelheid loopen en raasde den stoffigen straatweg af, alsof het een renbaan was.

„Wat verwacht u eigenlijk voor resultaten van deze — deze ontvoering?” vroeg Grit van Heeden schijnbaar rustig en koel. Maar haar polsen hamerden onstuimig.

„Ontvoering?” Jimmy lachte. „Werkelijk, dat is heelemaal m'n plan niet. Ik wilde even met u naar Mentone rijden. Daar is een rustig hotel onder de heerlijke palmen, waar ik u eindelijk eens datgene zal kunnen zeggen, waarbij ik in Berlijn onderbroken werd.”

„U kunt het voor u houden, want ik stel er geen prijs op het te vernemen,” sprak Grit, en ze beefde van opwinding. „Ik zal er in Mentone voor zorgen, dat de politie...”

Ze hield op.

Jimmy's gezicht vertoonde zulk een woedende uitdrukking, en een zoo groote vastberadenheid, dat zij verbleekte.

„U moest nu toch eindelijk eens verstandig worden!” sprak hij, zich met moeite beheerschend. „Ik heb u al tweemaal gezegd, dat ik geen dief ben. Toen ik u dit in Berlijn bewijzen wilde, hebt u de politie geroepen, en u hebt gezien, wat dit voor resultaat had. Maar vandaag wil ik u klaren wijn schenken, op gevaar af, dat u me nog steeds niet gelooft. Ik herhaal het u dan bij dezen plechtig, mejuffrouw Grit van Heeden: uw oom wil u van uw erfdeel berooven, waarvan hij slechts het vruchtgebruik heeft! Dat heeft de kleine, dappere Hellwig heel goed gezien. Uw vader moet wel heele slechte raadslieden hebben gehad, om uw oom Ollendorf tot uw voorged te maken. Indien hij de moeite had genomen, in Berlijn op nadere informaties uit te gaan, zou hij vernemen hebben, dat uw oom Joseph Ollendorf — op 't oog een onberispelijk mensch — nu niet bepaald een gewetensvol man is, waar het geldzaken betreft. Ik weet dan ook uit zekere bron, dat hij uw vaderlijk vermogen reeds heeft aangeboord!”

„Het is niet waar,” stiet Grit woedend uit.

„Helaas, het is maar al te waar.”

De auto suisde pijlsnel om een bocht van den weg. Binnen enkele minuten zou men in Mentone zijn.

„Tante Alice heeft me gezegd, dat mijn opvoeding in Genève, Parijs en Londen schatten gelds gekost heeft,” sprak Grit van Heeden bijna bevreesd.

Heel in de verte scheen een nauwelijks vermoed gevaar toch voor haar geestesoog op te doemen. Doch ze verweerde er zich met alle krachten tegen. Het was ook zoo iets ongelooflijks, wat haar daar maar zoo zonder omwegen voor waar werd verteld.

„Uw opvoeding?” Jimmy lachte bitter. „Men schijnt u met opzet absoluut onkundig over geldzaken, over de beteekenis en de waarde van geld te hebben gelaten! U hebt van uw vader anderhalf miljoen gulden geërfd. Bij een eenigszins

schrander beleggingsmethode moeten die toch per jaar een anderhalve ton aan rente opbrengen!

U begrijpt nu zeker wel, mejuffrouw Van Heeden, dat u, sinds den dood van uw vader, de heele familie Ollendorf hebt onderhouden met de rente van uw eigen vermogen, welk vermogen daardoor nochtans met geen halven cent verminderd mag zijn! Maar in plaats daarvan heeft uw oom met uw geld gewaagde speculaties ondernomen — wat voor een verantwoordelijken voogd op z'n minst genomen lichtzinnig, zoo niet strafbaar is. Dat heeft uw kapitaal sterk aangetast. Gelukkig heb ik intusschen bijna een miljoen voor u weten te redden!”

„U?”

„Maar m'n lieve kind! Waarvoor zou ik anders den heelen inboedel van uw braven oom Joseph spoorloos hebben laten verdwijnen, gestolen hebben om in uw terminologie te spreken? Waarvoor anders heb ik hem als markies de Brissac dezen, zijn eigen inboedel weer verkocht, en er negenhonderdvijftigduizend mark voor opgestreken? En waarvoor zou ik hem anders deze zelfde inrichting op de terugreis naar Berlijn nog eens afhandig maken...?”

„Om 's hemels wil, houd op!”

Sprakeloos staarde Grit den man aan, die haar daar met de grootste zelfverzekerdheid de eene monsterachtigheid na de andere vertelde.

„Maar hoe was dat dan mogelijk?”

Het beeld van markies de Brissac smolt samen met dat van Jimmy, alles begon haar voor de oogen te wemelen, vloede ineen... de rijweg, de zee, de lucht...

„Maar kindje!”

Geschrokken wilde Jimmy haar ondersteunen, doch te laat — zwaar rustte haar levenlooze gestalte tegen hem aan.

Grit van Heeden was in onmacht gevallen.

Jimmy remde hard.

Piepend en knarsend schoot de wagen nog eenige meters over den weg — dan stond hij stil.

Jimmy keek om.

Op den rijweg niemand te zien. Alleen heel in de verte was eenig geknetter en gepuf hoorbaar — waarschijnlijk een motorfiets. Overigens geen levende ziel te bespeuren.

Hij droeg Grit uit den wagen, en begon haar met zijn zakdoek frissche lucht toe te wuiven.

Intusschen kwam het motorrijwiel steeds dichterbij. Geoffrey Patterson, beziel met de meest verontwaardigde wraakgevoelens, bereed het.

Toen hij na zijn val verrast overeind gekrabbeld was, had hij nog een hulpkreet van Grit van Heeden opgevangen, en was hij met van woede rollende oogen langs het hotelterras geloopt. Geen enkele auto, geen motorfiets, zelfs geen gewone fiets van een slagersjongen of kruidenier... Totdat na een minuut of wat een heer op een zware Harley Davidson voor het hotel stil hield.

Geoffrey Patterson was binnen een seconde bij hem en verzocht hem in sportief Engelsch gedurende slechts een half uurtje z'n karretje te leen.

Doch hoe het zij, of de bezitter van de Davidson, een lange kerel met 'n zwarten baard, geen woord Engelsch verstond, of dat hij met enig wantrouwen beziel was jegens den opgewonden met een hoofd als een kreeft rondjagenden Engelschman — hij scheen er geen zin in te hebben z'n motor uit te leenen, en schudde zijn met 'n leeren rennerskap bedekte hoofd.

Toen herinnerde Geoffrey Patterson zich blijkbaar zijn voorvaderen, die reeds bij Hastings roemrijk hadden gestreden, en sloeg den baardigen Harley-bezitter met een machtige rechtsche knock-out.

'n Oogenblik later knetterde de motor reeds

REISVEREENIGING DE STAD AMSTERDAM

Onze Paasch- reizen

Al onze abonne's zijn zonder extra contributie automatisch ingeschreven als leden onzer Eigen Reisvereniging. — Administratie en organisatie, voorlichting en leiding van deskundig personeel bekostigen wij zelf bij wijze van premie aan onze abonne's.

Paschen is weldra daar — de lente-
maand is aangebroken. De winter, de
koude, het duister ligt weer achter ons;
nieuw, jong, blij leven spruit overal te
voorschijn en mensch en dier her-
ademt in de milde lucht, het warme
licht.

Gebruik de gelegenheid, die het
Paaschfeest u in deze eerste lentedagen
geeft, om de zorgen van dezen moeilij-
ken, donkeren winter af te schudden.
— Verfrisch uw geest, en treed eens
voor enkele dagen buiten dien sleur
van het alledagsleven: maak een van
de Paaschreisjes mee, waarvoor wij u
de gelegenheid geven: comfortabeler,
interessanter, goedkooper dan iemand
anders dat kan!

Kies uit nevenstaand program
en meld u spoedig aan!

Inschrijving uiterlijk tot 22 Maart; bij inschrijving
moet een bedrag van f 10.— als voorloopige storting
worden betaald, welk bedrag in mindering der
reissom komt. Het geheele bedrag moet uiterlijk
22 Maart zijn gestort.
Voor reizen naar België kan worden volstaan met
een bewijs van Nederlandschap. Voor reizen naar
Duitsland en Frankrijk UITSLUITEND geldige pas.

NAAR ANTWERPEN EN BRUSSEL

Reis No. A. 1, van Zondag 27 tot Maandag 28 Maart
Vertrek: 9.53 Thuiskomst: 22.42.

Duur: 2 dagen. Aanvangs- en eindpunt: Rotterdam.
Reissom 2e Kl. trein f 19.50 Minimum 15 personen
" 3e " " f 17.50 voor iedere klasse.

NAAR ANTWERPEN EN BRUSSEL

Reis No. B. 1, van Zaterdag 26 tot Dinsdag 29 Maart
Vertrek: 9.53. Thuiskomst: 22.42.

Duur: 4 dagen. Aanvangs- en eindpunt: Rotterdam.
Reissom 2e Kl. trein f 36.50 Minimum 15 personen
" 3e " " f 34.— voor iedere klasse.

NAAR BRUSSEL

Reis No. C. 1. van Zaterdag 26 tot Dinsdag 29 Maart
Vertrek: 14.52 Thuiskomst: 22.42.

Duur: 4 dagen. Aanvangs- en eindpunt: Rotterdam.
Reissom 2e Kl. trein f 31.— Minimum 15 personen
" 3e " " f 29.50 voor iedere klasse.

NAAR BAD-NEUENAUH

Reis No. 95, van Zaterdag 26 tot Dinsdag 29 Maart
Vertrek: 7.46 Thuiskomst: 21.10.

Duur: 4 dagen. Aanvangspunt: Utrecht.
Eindpunt: Zevenaar.
Reissom 3e Kl. trein f 52.50. Minimum 15 personen

NAAR BRUSSEL EN LONDEN

Reis No. D. 1, van Donderdag 24 tot Donderdag 31 Maart
Vertrek: 9.53 Thuiskomst: 19.58.

Duur: 8 dagen. Aanvangs- en eindpunt: Rotterdam
Reissom 2e Kl. Boot en 3e Kl. Spoor f 115.—
Minimum deelname 20 personen.

NAAR PARIJS, VERSAILLES EN BRUSSEL

Reis No. 111, van Zaterdag 26 tot Woensdag 30 Maart
Vertrek: 8.56 Thuiskomst: 22.42.

Duur: 5 volle dagen. Geen nachttreinen. Minimum
15 personen. Aanvangs- en eindpunt: Rotterdam.
Reissom 2e Kl. trein f 60.—, 3e Kl. trein f 50.—.

Aanmelding bij het Bureau van ons weekblad „De Stad
Amsterdam”, N.Z. Voorburgwal 262, Amsterdam, Tel. 33170,
waar tevens uitvoerige programma's gratis verkrijgbaar zijn.

ALS HET LENTE WORDT LANGS DE BOORDEN VAN DE THAMES:

roeiwedstrijden in de romantische omgeving van Windsor Castle

Twoe kleine bergmeren liggen als blanke spiegels temidden van de bergen en wouden van het „National Forest”, in den staat Montana in de Vereenigde Staten.

over den weg, achter de ontvoerde Grit van Heeden aan.

Het is eeuwig jammer, dat er geen getuigen uit zijn naaste omgeving bij zijn ritje waren, want wat er gedurende het eerstvolgende kwartiertje zonder ophouden aan volsappige lersche verwenschingen aan zijn breeden mond ontsnapte, zou alle records hebben gebroken.

Ononderbroken razend en tierend, overreed Geoffrey Patterson een vreedzaam over den straatweg waggelende eend, bestrooide over enkele vierkante meters den weg tusschen Monte Carlo en Mentone met spinazie, kool en andere groentesoorten uit de korven van een paar oude boerinnen, die eerst vijf minuten later op het idee kwamen, weer overeind te krabbelen, en zeilde tenslotte nog juist tusschen een paar elkaar tegemoet rijdende auto's door, waarbij hij een damessluijer met daaraan hangend sjiek Parijsch voorjaars-hoedje meesleepte. Zich niet bekommerend om de luide jammerkreten der bezitster vervolgde hij in wild gekaker zijn wrekenden tocht.

Eigenlijk was dit de eerste maal in zijn leven, dat Geoffrey Patterson eens uit zijn geestelijk evenwicht was geslagen.

Maar dit was nu dan ook wel zóó grondig gebeurd, dat het euvel niet gemakkelijk meer te herstellen viel.

Eindelijk was hij er.

Met een zwaren klap werd de machine in een hoek gesmeten, en brullend van woede vloog hij op den snel zich omdraaienden Jimmy toe, wien het juist gelukt was, Grit weer bij te brengen. Het jonge meisje vertrouwde haar eigen oogen niet. Als uit een droom ontwaakt, zag ze hoe de lange, zware Patterson bliksemsnel op Jimmy los vloog. En dan sloeg Patterson toe als een wilde, naar het hoofd, op de maag, het hart, waar het hem maar mogelijk was Jimmy Beckett te raken. Het had er veel van weg, alsof hij hem den grond in zou slaan als een heipaal.

Maar zoo was het niet precies.

Want geen enkele van de vuistslagen trof doel. Ze waren allemaal in de lucht en sleepten ten gevolge van de verbazende kracht, waarmee ze gericht werden, den aanvaller zelf bijna van de been.

Bedaard, als in den trainingsring, ontweek Jimmy, door bijna onmerkbaar lichaamsbewegingen, alle slagen, zonder zelf ook maar één slag toe te brengen.

Maar achter hem zat het jonge meisje.

Kon men haar het ruwe spektakel van een bokswedstrijd met de bloote vuist bij laten wonen, nauwelijks nadat ze tot het bewustzijn was teruggekeerd?

Reeds vielen de slagen van Patterson echter langzamer — ja, nu reeds, na nauwelijks één minuut vechten — geen wonder ook bij dit zinloos krachtverbruik.

Een schijnstoot van Jimmy zette Patterson tot nieuwe woede aan, maar dan was eensklaps alles afgelopen.

Uitgeput, naar adem snakkend als een visch op het droge, viel Patterson op den wegberm neer, zonder nochtans één slag te hebben ontvangen.

„Zoo,” zei Jimmy met een vriendelijke grijns, „zou u me ook willen zeggen, wat me de eer verschaft....?”

De jonge Engelschman mompelde iets onverstaanbaars.

„Ik heb beslist pech, veel pech!” sprak Jimmy weemoedig. „Telkens worden we gestoord, mejuffrouw Grit. Maar in ieder geval....”

„Lafaard!”

Jimmy keek de jongedame verbluft aan.

Ze stond nu weer overeind, in haar volle lengte, het trotsche hoofd hoog opgericht, weer geheel de oude Grit van Heeden.

„Lafaard!” herhaalde ze nog scherper. „Ik wist wel, dat ik me niet in je vergist had! Je hebt je rustig laten slaan, en hebt het niet ééns gewaagd ook maar één enkelen slag terug te geven.... bah!”

Ze was buiten zichzelf, en haar gezicht drukte woedende verachting uit.

Een oogenblik was Jimmy sprakeloos.

Op alles was hij voorbereid geweest, maar hierop niet. Of ze geloofde wat hij haar verteld had, of niet — in ieder geval had ze niet het recht hem een lafaard te noemen!

Grit van Heeden in de allereerste plaats niet.

Zijn gezicht bevroor.

„Ik heb meneer Patterson gespaard,” sprak hij met onbewogen gezicht. „Want ik wilde u den aanblik van een bebloed menschegezicht besparen. Daarom sloeg ik niet. Ik betreur het, dat dit door u aldus wordt uitgelegd, en zal me in het vervolg daarnaar richten. — Mejuffrouw van Heeden, u, zult op den dag van uw meerderjarigheid, dat is dus op den veertienden September, wanneer ik goed ben ingelicht, uw vermogen ter waarde van één miljoen vijfhonderdduizend gulden van mij terugbekomen. Tot dan: adieu!”

Hij maakte een buiging alsof hij in een salon stond in plaats van op den straatweg, en liep het zwijgende, doodsbleeke meisje en den nog steeds volkomen uitgeputten jongen Engelschman voorbij, naar het motorrijwiel toe.

„Ik laat den auto te uwer beschikking,” riep hij nog even. Dan sloeg hij z'n beenen over het breede zadel, trapte den starter naar beneden, en knetterde weg.

Langzaam kwam Patterson weer bij.

„U hebt hem onrecht aangedaan, juffrouw Van Heeden,” sprak hij met de eerlijkheid van den welopgevoeden, sportieven Engelschman. „Een lafaard is Beckett volstrekt niet — hij heeft me werkelijk gespaard — want hij had me gemakkelijk tot pap kunnen slaan — verduiveld, die kerel kan boksen!.... Wat scheelt er aan, juffrouw van Heeden?”

Grit had de handen voor het gezicht geslagen, en groote tranen rolden haar over de wangen. Ze antwoordde den Engelschman niet op zijn vraag. Maar zichzelf gaf ze een des te openhartiger en pijnlijker antwoord.

Ze had den man ontmoet, den echten man, naar wien zij zoozeer verlangd had — den man, die zelfs zijn eer voor haar op het spel had gezet — die voor haar gestolen had. Maar, door haar belachelijken hoogmoed, door haar domheid, omdat ze had gedacht, dat hij zich uit angst door Patterson liet slaan, had ze hem weer even spoedig verloren! Haar eenige verontschuldiging was, dat het er althans veel op had geleken.

Diep zuchtend nam ze ten slotte de handen voor het gezicht weg, en keek Patterson met schitterende oogen aan.

„Weet u, wat ik ben, meneer Patterson?” klonk haar vraag.

„U bent een wonderbare vrouw, juffrouw Van Heeder!”

Weer keek ze hem strijdlustig aan!

„Onzin! Ik ben een domme gans! Een echte domme gans! Jawel! — dat ben ik!”

XI

„BEN IK EEN STUK HOUT?”

Jimmy Beckett zat in den foyer van het Hotel de Paris en was nog nooit zoo slecht geluimd geweest.

Markies de Brissac was officieel op reis gegaan en zou pas binnen enkele dagen terugkeeren.

Zoo was het niet noodig om telkens van vermomming te veranderen: dat was vervelend en bovendien tijdrovend.

Het was waar, 's avonds moest hij wel als een dief in zijn kamer sluipen, en de jas van mijnheer den markies de Brissac in de kamer van Jimmy Beckett uit New-York brengen. — maar daar viel nu eenmaal niets aan te veranderen. Wat een onzin toch eigenlijk!

Hij bewoog zich onrustig en wrevelig in zijn leeren fauteuil, at zonder eetlust, maar dronk achtereens twee flesschen goede Pommard. Z'n stemming werd er evenwel geen zier beter om. Mokkend in zich zelf, zat hij daar, en hij hief den blik niet van zijn bord op, ofschoon Grit van Heeden met den heer Patterson slechts enkele passen van hem vandaan zat en naar hem keek.

Ze zag er betooverend uit in haar lichtgroen avondtoilet en ze wist dit.

Op alle manieren zocht ze zijn aandacht te trekken.

Maar ook Jimmy Beckett wist, dat Grit van Heeden er verrukkelijk uitzag.

En juist daarom keek hij niet naar haar op. Hij wilde niet zwak worden.

Hij had deze blonde duivelin — en dat was zijn eerste gedachte geweest — het met zooveel list en moeite voor haar terugveroverde geld voor de kleine voeten moeten werpen, en er zich verder niet meer om moeten bekommeren, hoeveel tijd het haar dierbaren en eerbaren oom en voogd zou kosten om het haar weer afhandig te maken. Maar er was ten slotte ook nog zoo iets als gerechtigheid, en Jimmy Beckett trachtte zichzelf met alle macht er van te overtuigen, dat het hierom alleen was, dat de heele zaak hem nog belang inboezemde.

Ze zou haar geld krijgen — en daarmee uit!

Wel verwonderde het hem eenigszins, dat ze niet op de gedachte kwam, hem te laten arresteren. Ook Patterson moest het ongetwijfeld weten.... bah, wat kon het hem ten slotte schelen....

't Was reeds vrij laat — elf uur in den avond. Hm. Morgen moest hij naar Lyon. Met den eersten trein. Want met den tweeden kwam de inboedel van bankier Ollendorf mee.

Vóór zijn vertrek kon Ollendorf niet terug zijn — en daarna mocht zijn dankbare nicht hem zooveel vertellen als ze wilde.

Een geweldig rumoer aan een zijtafel onderbrak den loop zijner gedachten.

Daaraan zaten ongeveer een half dozijn zeer elegante dames en heeren, die reeds een aardig aantal leeg champagneflesschen voor zich hadden staan.

De stemming scheen werkelijk vroolijk te zijn, althans bij het overgrootste deel, want een der dames, een knap, donker oogig meisje, wier wat al te duidelijke bevalligheid het eenig storende was in haar verschijning, scheen de luidruchtige vroolijkheid der anderen niet van harte te deelen.

Ze zat zwijgend tusschen de anderen, en dronk slechts bij lange tusschenpoelen van haar glas.

Den overigen scheen dit nu ook op te vallen. Opeens werd ze met vragen bestormd — en een heer met zwart haar, klaarblijkelijk een Levantijn, met brillanten bijna als hazelnoten zoo groot in z'n overhemd, nam haar met z'n dikke vingers bij den arm. Doch dien trok ze onmiddellijk boos terug.

De Levantijn grijsde als een duivel en maakte een opmerking, die Jimmy niet verstond, maar die de jonge dame het bloed naar de wangen dreef. Ze stond op en verliet de tafel.

Maar de Oosterling snelde haar na en greep haar bij den arm.

Bijna vlak voor het tafeltje van Jimmy siste hij haar woedend in het oor:

„Pas op, Diane — gebruik nou je verstand — en kom terug!”

Ze verweerde zich wanhopig tegen zijn stalen greep, tegelijkertijd trachtend, dit zoo onopvallend mogelijk te doen.

Het gelukte haar evenwel niet, zich los te rukken.

Jimmy zag, dat de tranen haar in de oogen kwamen. Toen stond hij langzaam op.

„Laat die dame los,” sprak hij kort.

De Levantijn keek hem een oogenblik verbluft aan. Dan trok hij de dame met een tamelijk ruwen ruk mee naar de tafel, waar hij met zijn gezelschap zat.

Maar nu brak de vulkaan, die reeds zoo lang had gegromd en gedreigd, los. Een bliksemsnelle slag trof den arm van den Oosterling. Hij liet de dame los, en trad woedend op Jimmy toe.

Doch daarna trof de eerste slag hem reeds in het volle gelaat. En dat scheen voldoende te wezen, want de tamelijk groote gestalte sloeg achterover tegen den vloer, en bleef liggen.

Het was natuurlijk slechts een toeval, dat hij juist voor de voeten van Grit van Heeden terecht kwam.

Met een gezicht alsof er niets gebeurd was, bood Jimmy, met een hoffelijke buiging, zijn arm aan de dame en leidde haar de zaal uit, naar buiten.

Aan de tafel van den Levantijn was een doodsche stilte ingetreden.

Niemand dacht er ook maar een oogenblik aan, een vin te verroeren.

Twee kellners hielpen den Levantijn overeind. Deze zag er verschrikkelijk uit — zijn neus scheen gebroken, zijn zakdoek, dien hij tegen zijn gezicht drukte, was binnen een oogenblik purperrood.

De bedienden brachten hem de zaal uit.

Na een oogenblik deed Geoffrey Patterson hetzelfde met Grit van Heeden.

Jimmy stond, kokend van woede, in een vechtlustige stemming, waaraan veel te weinig ten offer was gevallen, met de dame voor het hotel.

De koele avondlucht deed goed.

In de verte ruischte de zee....

„Waarheen mag ik u vergezellen, madame?”

„Rue de Paris 21, als u zoo goed wilt zijn!”

Dat was niet ver. Zwijgend liepen ze door de met palmen begroeide straat.

Onder het portiekje voor de deur bleef de vrouw stilstaan:

„Drinkt u een kopje thee met mij?” vroeg ze vriendelijk.

Het was de toon

van een koningin, die een hooge gunst wegschenkt.

Jimmy, volkomen in gedachten verzonken, maakte een stomme buiging. Hij zou precies hetzelfde gedaan hebben, indien men hem gevraagd had, onmiddellijk naar de Noordkaap te willen vertrekken.

Enkele minuten later zat hij in een schitterend ingericht boudoir, waaruit de rijkdom en de fijne smaak der bezitster overduidelijk bleken.

Een druk, beweeglijk kamermeisje trippelde bedrijvig rond en schoof gebak en likeur bij.

„Dat kan romantisch worden,” dacht Jimmy geamuseerd, terwijl hij langzamerhand weer 'n beetje belangstelling ging koesteren voor zijn omgeving. „Het ziet er hier wel smaakvol uit.”

„Weet u, dat u zich vanavond een vijand heeft gemaakt?” vroeg de dame.

Jimmy trok de wenkbrauwen op.

„Is dit geelkleurig Oostersche monster inderdaad zoo'n onaangenaam wezen?... Maar neemt u mij niet kwalijk, madame, ik — het wordt tijd, dat ik me aan u voorstel. Ik heet Jimmy Beckett.”

„Ik ben Diane de Bellières, om u te dienen, weduwe van wijlen graaf de Bellières.”

En ze lachte, terwijl ze dit zei, alsof ze zich kostelijk amuseerde over zijn stijfheid.

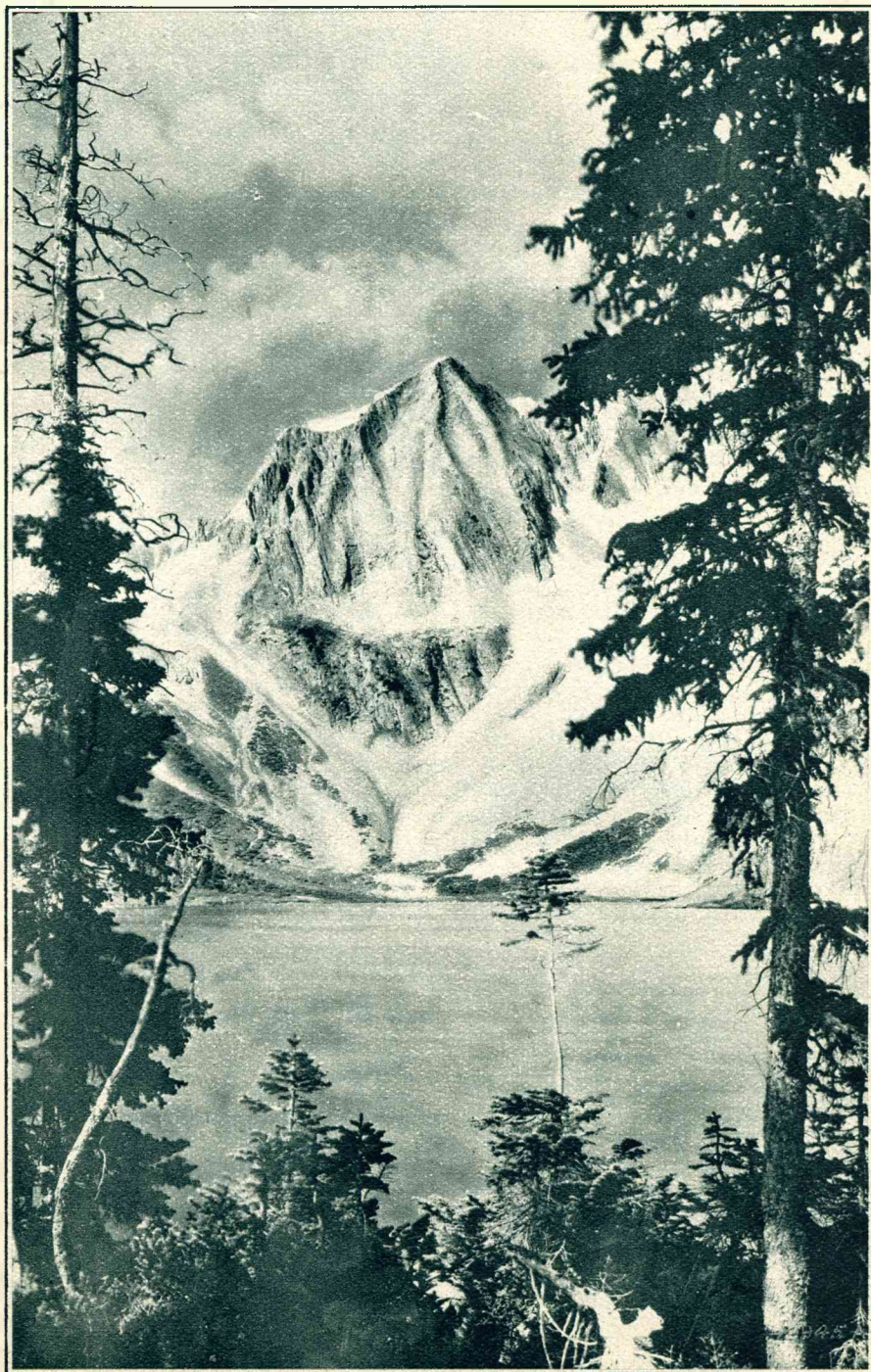
„U mag gerust Diane zeggen, want u hebt mij gered. En al ben ik misschien even ouder dan u, ik gevoel me nog jong!”

Daarbij zette ze een gezicht, alsof ze hem er voor bedankte, haar een verloren handschoen terug te hebben gebracht.

„Neemt u niet een cigarette?”

„Graag!”

(Wordt voortgezet)

De hoogste sneeuwtop (13920 voet boven den zeespiegel) in het National Forest.

Deze eenvoudige methode....

vereischt slechts twee minuten 's morgens en 's avonds!

Millioenen vrouwen die zorg dragen voor haar uiterlijk, passen thans de Palmolive methode toe. Zij is ook zoo gemakkelijk:

Masseer Uw gezicht 's morgens en 's avonds met het overvloedig schuim van Palmolive zeep en warm water. Wrijf zachtjes en regelmatig, opdat het verfrissende schuim diep in de poriën kan binnendringen. Wasch daarna af met lauw en vervolgens met koud water.

Dat is alles. . .

Palmolive zeep is zóó zacht, dat zij zelfs in kalkhoudend water onmiddellijk en overvloedig schuimt. Een proefneming zal U bewijzen dat Uw teint spoedig weder haar natuurlijke frisheid en bekoring zal vertoonen.

20
cent
per stuk

Let steeds op de groene verpakking met den zwarten banderol.

H-32-52 A B

Hoe zij haar betrekking kreeg.

Hield zich 9 jaar jonger.

Toen deze vrouw een nieuwe betrekking zocht, begreep zij wel, dat haar 52 jaren haar kansen konden verminderen. Daarom gaf zij haar leeftijd op als 43. Men vond, dat zij er nog niet als 43 uitzag en gaf haar de betrekking.

Het geheele verhaal vertelt zij in haar brief:

„Vier jaar geleden verloor ik mijn man en was toen genoodzaakt als huishoudster in mijn eigen onderhoud te voorzien. Twee jaar geleden leed ik erg onder een buitengewoon slechte spijsvertering en ik voelde me zoo vermoeid en terneergeslagen. Het was me onmogelijk om vrolijk te zijn en ik zag overal als een berg tegenop. Ik nam Kruschen Salts en na drie maanden was ik een heel andere vrouw. Kort geleden kreeg ik mijn betrekking hier, en toen ik mijn leeftijd opgaf als 43, vonden zij dat ik er jonger uitzag. Mijn gezondheid en opgewektheid en goeden moed, ik schrijf het alles geheel toe aan Kruschen Salts. L. W.”

De reden waarom Kruschen Salts u gezond maakt en gezond houdt is, omdat elke kleine smaakloze dosis voor den geheelen dag een voldoende hoeveelheid bevat van de zes minerale zouten, die uw lichaam

nodig heeft — zouten die de natuur u wel zou verschaffen indien u een gezond, beweeglijk leven leidde in de open lucht. Deze levenskrachtige zouten zullen uw lever en nieren aansporen tot beter functionneeren, zoodat elk spoor van giftige afvalstoffen uit uw organisme verdreven wordt. Het aldus gezuiverde, verfrischte bloed zal elke vezel van uw lichaam doorstromen. Koop vandaag nog een flesch Kruschen Salts en begin morgenochtend met „de kleine, dagelijksche dosis.” Maak er een vaste gewoonte van en uw inwendige organen zullen voortaan altijd goed functionneeren. Met den dag zult u zich opgewekter en flinker voelen, tot u de gezondheid tot in de vingertoppen voelt tintelen.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon.
Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209, Amsterdam (C.)

Oorsuizen

en doofheid, ook ouderdomsdoofheid, oorveralking, loopende ooren, brommen, suizen, fluiten, geraas in het hoofd, enz. Vraagt kosteloos broch. nr. 6 omtrent genezing.

S. WIJNBERG
Oosterpark 45, Amsterdam

Bekend maken wat ge hebt aan te bieden, is omzet vergrooten

Aambeien

In- en uitwendige, zoowel bloedende als blinde aambeien worden krachtig bestreden door

Aambeienzalf Boom

Het jeuken bedaart spoedig.

Alleen echt zoo de verpakking is

voorzien van bijstaand fabrieksmerk. - Verkrijgbaar in Apotheken en Drogistwinkels à f 0.90 per potje

Nerveus

en overspannen, onrustig en slapeloos Gebruik hiertegen de zenuwstillende en zenuwsterkende

Mijnhardt's Zenuwtabletten

Buysje 75 ct. Bij Apoth en Drogisten

Nivea: dozen van 15—90 cts., tuben van 35 en 55 cts.
Nivea-Olie: flesschen van 75 en 120 cts.

Vóór het scheren

en wel vóór het inzeepen behoort men zich steeds met

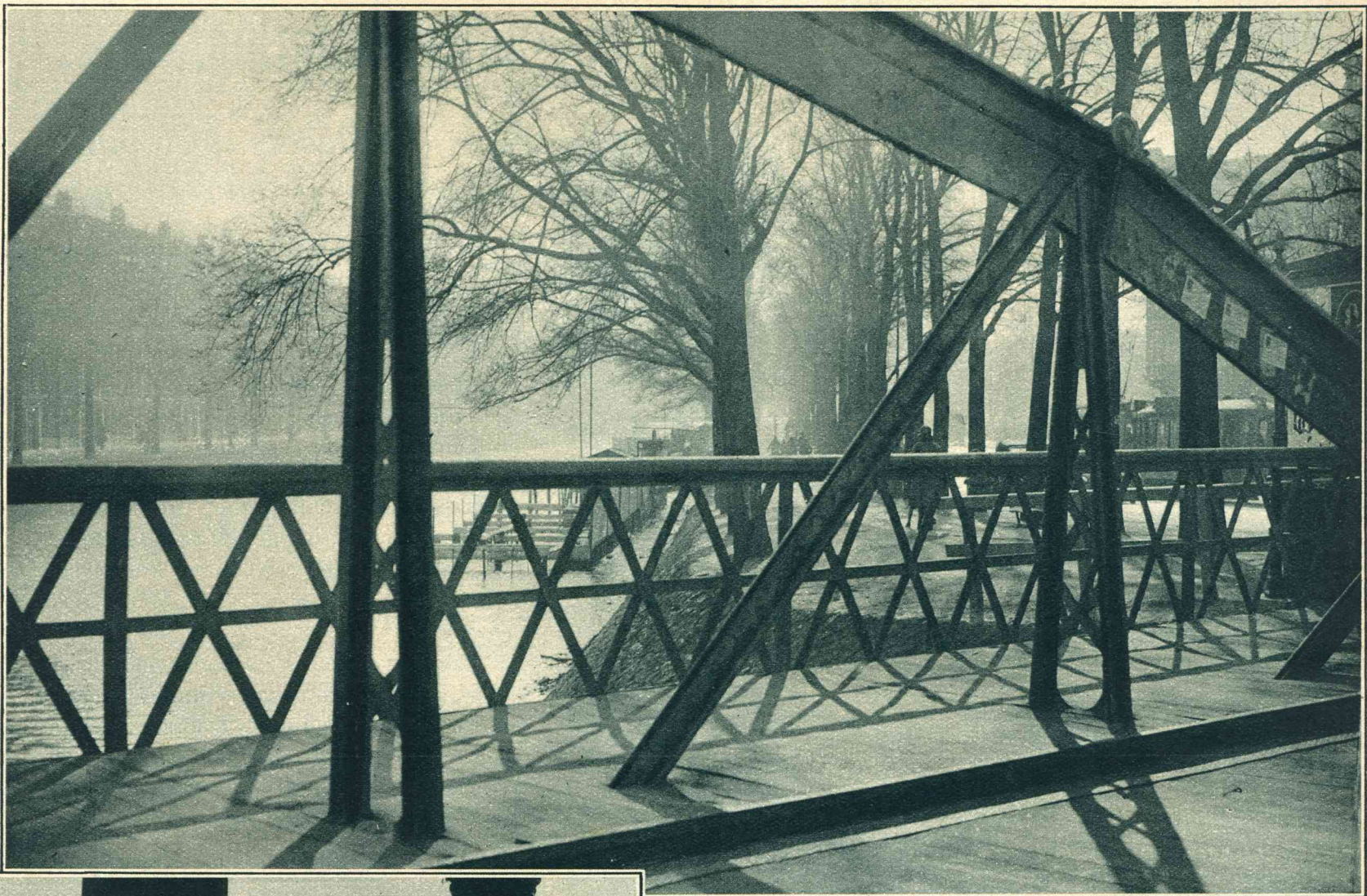
NIVEA of NIVEA-OLIE

in te wrijven, niet te sterk, want dat houdt de schuimvorming tegen! Men kan zich ook 's avonds al inwrijven. De huid wordt dan soepel, de baard zacht en men heeft geen last meer van ruwe, opengesprongen huid.

Ook het uitscheren van den nek bij bobbed hair gaat aangenamer bij het gebruik van Nivea.

Alleen Nivea en Nivea-Olie bevatten het huidverzorgende Eucerit.

PEBECO MIJ., AMSTERDAM-C.

De Nassaukade gezien door
het ijzeren plechtwerk van
de Rotterdammerbrug.

Amsterdamsche Tegenlichten

Aan de tramhalte voor de Haarlemmerpoort.

Wintermiddag aan de Jacob Catskade.

een **GRATIS**
PROEFFLAACON

waardoor
de jeuk bedaar
en de pijn verdwijnt

Ekzeem en andere huidaandoeningen onder-
vinden den gunstigen invloed van het D.D.D.
Geneesmiddel, zoodra dit wordt aangewend.
D.D.D. tast de ziekte onder de huid aan en
doodt de kiemen, die haar voortbrengen. Na
een paar toepassingen zijn reeds de ondra-
gelijke jeuk en de folterende pijn tot bedaren
gebracht. Ekzeem, Dauwworm, Open Beenen
en Zweren ondervinden spoedig den gunstigen
invloed van deze geneeskrachtige vloeistof.
In één nacht zijn puistjes en leelijke plekken
verdwenen. Bij Zonnebrand en Insectenbeten
onmiddellijk verlichting! U kunt D.D.D. koste-
loos probeeren. Indien U nog heden schrijft aan
de D.D.D. Company, Afd. 64, Amster-
dam-C, ontvangt U gratis en franco een proef-
flacon. Een briefkaart is voldoende. H 10

Niets
evenaart

D.D.D.

Niets
overtreft

**GENEESMIDDEL
TEGEN ALLE HUIDAANDOENINGEN**

N.Y. MAGAZIJN

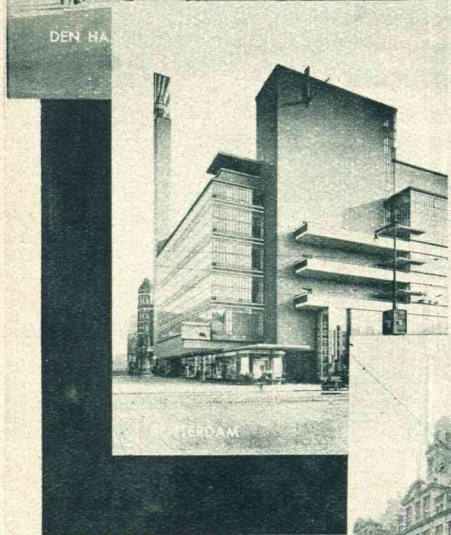
DE BYENKORF

Onze Magazijnen te Amsterdam,
Den Haag en Rotterdam zijn de
grootste, best gesorteerde en meest
modern ingerichte in Nederland.

Door concentratie van den inkoop
zijn onze verkoop-prijzen uiterst
laag gesteld.

Ruim 80 verschillende verkoop-
afdeelingen, Lunchroom, Daktuin ¹⁾,
Leesbibliotheek, Rijkspost-, Telefoon-
en Telegraafkantoor, Bagagedepot
van de Nederl. Spoorwegen, Eigen
Auto-besteldienst, Kapsalon ²⁾ enz.

¹⁾ Alleen in Den Haag en Rotterdam.
²⁾ Alleen in Rotterdam.

AMSTERDAM

DEN HAAG

ROTTERDAM

Een
vergissing
is
menschelijk!

Maar onvergeeflijk is de vergissing en het on-
verstand, wanneer U „Ersatz“-producten
en namaak inplaats van het eenige, niet
te vervangen, echte Aspirin aanneemt. Zij
het om eenige centen te willen besparen,
zij het door een opdringende, veelbelo-
vende reclame verleidt, steeds echter be-
gaat U de dwaasheid, te licht Uw gezond-
heid op het spel te zetten.

Vertrouw daarom alleen de reeds meer dan 30 jaar
beproeft en over de geheele wereld
verbreide Aspirin-Tabletten.

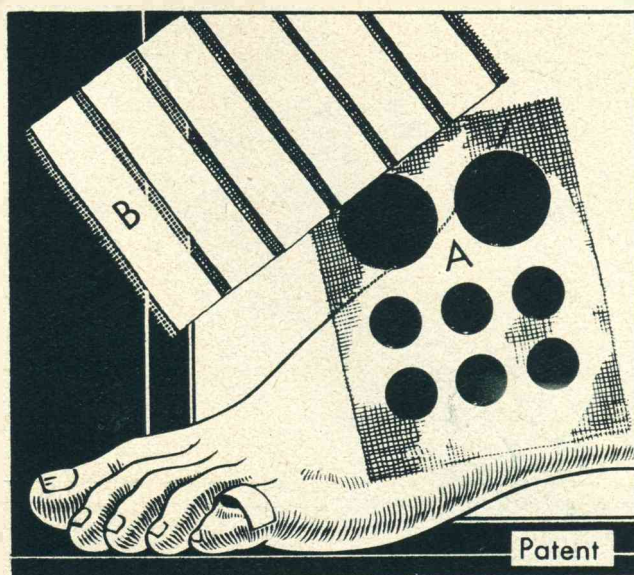

ASPIRIN
eenig op de wereld

Let op den oranje band. Prijs 75 cts.

Adverteerders, let U wel op ons oplaagcijfer?

**Waar U en de wereld
op hebben gewacht!**

Patent

Trannosan Likdoorn en Eelt Remedy
Van Prof. Dr. Polland

Uw likdoorn verdwijnt onder garantie

De nieuwe prachtige vinding van Prof. Dr. Polland, huid-
arts en hoogleeraar aan de Universiteit te Graz, is eindelijk
verkrigbaar.

De hamerende pijn van Uwen likdoorn houdt onmiddel-
lijk op. In 2 dagen is Uw likdoorn of eeltplek geheel
verdwenen. De toepassing? Zoo buitengewoon eenvoudig:

Remedy A op likdoorn, dan hechtpleister B er omheen.
Ziezoo, dat kan niet verschuiven. Geen plakende sokken,
geen opgerolde stukjes pleister meer.

Na twee dagen de pleisters er af en het wonder is ge-
beurd. De likdoorn of eeltplek is wit geworden en los
van de gezonde huid. Zonder moeite of pijn laat hij
zich met twee vingers gedwee van Uwen voet halen en
wegwerpen. Tot nimmerwederziens.

Garantie: De absoluut zekere werking wordt gegaran-
deerd. Wanneer U niet geheel tevreden
bent, wordt U het bedrag terugbetaald.

Gratis: In elk doosje een gratis Voetbad van Prof.
Dr. Polland voor een serieuze proef. Ver-
sterkt Uw voeten, spieren en pezen.

Trannosan Remedy is in elke goede Drogisterij of Apotheek
verkrigbaar tegen slechts 45 cts. per doosje voor 8 likdoorns
of eeltplekken. Koop nog heden een doosje en bevrijd
U van Uw kwelgeest.

Trannosan-Company
Rotterdam - Verlaatsstraat 52-54-56

Filialen: Parijs, Brussel, Berlijn,
Londen, Zurich, Innsbruck, Athene,
Batavia, Paramaribo, Singapore.

Trannosan helpt snel en wel

Vervoer

DE STAD AMSTERDAM
GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

Red. en Adm.: N.Z. Voorburgwal 262. Tel. 33170. Postrekening 97946. Abonnementsprijs: p. week 12½ cent; per kwartaal BIJ VOORUITBETALING f 1.62⁵; per post ook voor Ned.-Indië f 1.75; Voor het overige buitenland f 2.25 of f 2.50; Losse nummers 15 cent. Voor advertenties wende men zich tot de Administratie van dit blad. Al onze abonné's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. (Uitkeeringen f 30.— tot f 2000.—)

OPLAGE BOVEN 90.000 EX.